

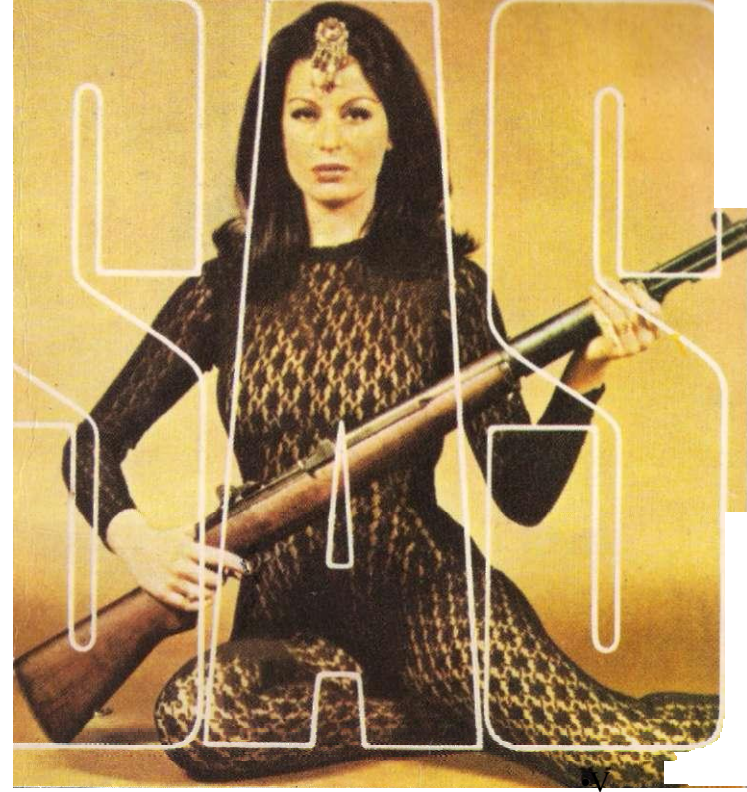
"Cemal'in kendini feda etmesi bir işe yaramamıştı!

Malko darağacına yürürken arkadaşı gibi vakur olmaya çalıştı. Titremesi geçmişti. Far-kında olmadan kendini darağacının dibinde buldu. İp iki metre yukarda sallanıyordu.

Birkaç saniyelik ömrü kalmıştı.

Malko çenelerini sıkmaya başlayarak dişle-rinin arasındaki siyanür hapını kırmaya karar verdi. Iraklılar'a kendisini asma zevkini tat-tırmayacaktı."

CIA'nın, Irak'ta ABD hesabına casusluk yapma suçuyla tutuklanan adamını kurtarmak için yaptığı girişimler sonuçsuz kalınca, ada-mı ülkeden kaçırma görevi Malko'ya verilir. Ne var ki Şirket, hiçbir yardım garantisinde bu-lunmamaktadır. Malko bu işte tek basıdır. Bir başka deyişle gö-evi başarması için bir mu-cize gerekmektedir

BAĞDAT MAHKUMLARI

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS DİZİSİ No: 80

Gerard de VILLIERS

Hu kitapta 1969 yılında Irak'ta geçen
olaylar anlatılmaktadır.

SAS

BAĞDAT

MAHKÛMLARI

TAY YAYINLARI

©Editions Gerard de Villiers
Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sok. 10/3 Türbe - İstanbul
Tel: 516 08 20

Orjinal Adı: LES PENDUS DE BAGDAD

Türkçesi:
Nazan Okan

I. BÖLÜM

Malko güneşten kamaşan gözlerini kırıpştırdı ve bir an durdu. Omzunda Çekoslovak malı bir makineli tüfek bulunan nöbetçi sert bir hareketle iterek onu diğer mâhkumların bulunduğu kafeslerden birine itti. Kafesler, hayvanat bahçelerinde vahşi hayvanların kapatıldıkları türdendi, iki kafeste toplam on iki mahkûm bulunuyordu ve Bağdat'ın yirmi beş kilometre güneyindeki Bakuba hapishanesinin avlusunda bir köşeye yerleştirilmişti.

Saat sabahın altı buçuğuydu. İdam edilecek bu on iki mahkûm, sanki hiçbir şey yokmuş gibi yarım saat önce kaldırılmışlardı. Ama idam haberi hapishanede bulunan siyasi diğer dört yüz mahkûm arasında hemen yayılmıştı. Iraklı askerler Malko ile diğer idamlıkları koridordan geçirirken hapishanede büyük bir gürültü çıkmıştı. Mahkûmlar ellerine geçirdikleri sert cisimleri demir parmaklıklara vurmuş, avazları çıktığı kadar bağırılmışlardı.

Sesleri, güneşli avluda bekleyen idamlıkların bulunduğu yere kadar geliyordu. Yarım saattir aralıksız gürültü yapıyorlardı, idamlıklar elleri arkalarına bağlanmış bir durumda, güneşin altında ayakta bekliyorlardı. Malko, dostu Cemal ve diğer üç Iraklı ile aynı kafesteydi.

Malko başını kaldırdı ve darağacına bakarak heyecanını bastırmaya çalıştı. Kalın keresteler-

İç Baskı: Er-tu Matbaası / Kapak Baskısı: Çetin

den oluşan bu tuhaf biçim onu hayli ürkütüyordu.

İngilizlerden kalma bir ölüm şekli!

Darağacı, bir buçuk metre yükseklikteki bir set üzerindeydi ve avlunun tam ortasına kurulmuştu.

Aylardan şubat olmasına rağmen güneş hayli yakıcıydı. Malko bakışlarını mavi göğe çevirdi. Bu yüksek duvarlar arasında dış dünyadan görebildiği tek şey buydu. Bakuba hapishanesi çöl ortasında küçük bir köyün yakınlarında kurulmuş bir beton yığınıydı. Biraz öteden Bağdat yolu geçirdi. Ama buranın mahkûmları için dış dünya diye bir şey yoktu.

Malko bakışlarını Cemal Talani'nin üzerine çevirdi. Cemal tutukluluğu sırasında on beş kilo vermesine rağmen, gururundan hiçbir şey kaybetmemişti. Malko'ya gülümseyerek yanına sokuldu.

— Fazla uzun sürmez, dedi İngilizce.

Malko onca heyecandan sonra tuhaf bir rahatlık duyar olmuştu. İçinde bulunduğu duruma sanki bir başkasına aitmiş gibi umursamaz bakıyordu. Elinde olmadan güneye döndü. Yardım gelecekse o yönden gelecekti.

Cemal düşüncesini okumuş gibi:

— Boşuna umutlanma artık.

Gerçekten de gökyüzü bomboştu. Başboş köpeklerin havlamalarından başka bir şey duyulmuyordu.

Birden, mahkûmların avluya çıkarıldığı koridorda bağırıp çağıran bir ses duyuldu. Az sonra da kapıda askeri mahkeme reisi Albay Abdül Muhlis ile diğer subaylar belirdi. Arkalarından avluya giren inzibat erleri belirli

mesafelerle duvar dibine dizildiler. Hepsinin başında kırmızı kasklar, omuzlarında Rus yapısı AK-47 tüfekleri vardı.

Maiko'nun yanındaki Iraklının ağzında bir tık belirmişti. Adam gözlerini dar ağacından ayırmıyordu.

Bir Iraklı teğmen Maiko'nun bulunduğu kafese yaklaşarak mahkûmların suçlarını ve cezalarını okudu. Açıklama bir dakika sürmüştü. Malko hapishane duvarında bulunan büyük saate umutsuzca baktı. İçindeki rahatlama bir anda yok olmuştu. Yaşamak istiyordu.

Saat altı kırkı gösteriyordu. İdamlar daha şimdiden on dakika gecikmişti. Bu on dakika içinde pekâlâ kurtulmuş olabilirlerdi. Ama Cemal'in de dediği gibi artık umuda yer yoktu.

Malko içini müthiş bir korkunun kapladığını hissetti. Burada, bu yabancı ülkede kurtarmaya geldiği adamla birlikte ölecekti. Bir hiç uğruna yok olacaktı.

Saniyeler büyük bir hızla akıp gidiyordu.

Avluya siyah elbiseli bir adam girdi.

Cellat gelmişti.

Ardında biri daha vardı. O da kolunda siyasi mahkûmların giydikleri kırmızı bir tunik taşıyordu.

Cellat, Albay Muhlis ve cezaları okuyan teğmenle bir şeyler konuştu. Sessizlik öyle yoğundu ki, fısıldaşmaları kafeslere kadar geliyordu. Hapishanede çıt çıkmıyordu. Pencere parmaklıklarına üşüşmüş olan diğer mahkûmlar sahneyi korkuyla seyrediyorlardı.

Fısıldaşmayı anlamış olan Cemal Malko'ya döndü.

— Önce diğer kafesten başlayacaklarmış,

dedi.

Gerçekten de iki inzibat eri diğer kafese yaklaşarak kapısındaki asma kilidi açtılar.

Sonra grubun içinden zayıf bir tipi çekerek çıkardılar. Adamın üzerinde diğer mahkûmlar gibi gömlek pantolon ve terlik vardı. Aylarca önce tutuklanmış Iraklı bir Yahudiydi. inzibatlar adamı albayın karşısına getirdiler. Albay Muhlis bir şeyler söyledi, sonra iki askerin arasında dar ağacına sürüklendi.

Cellat adamı karşıladı. Ayak bileklerini bağladı, sonra üzerine kırmızı tuniği geçirdi. Tam bu sırada idamlık yüksek sesle bir şey söyledi. Albay bile irkilmişti.

Malko Cemal'e döndü.

— Ne diyor? diye sordu.

— Bir haham istedi.

Cellat omuz silkerek ipi adamın boynuna geçirdi. Aynı anda, yandaki kafeste bulunan **diğer Yahudiler** dini bir şarkıya başladılar, **dikerlerden ikisi** koşarak kafese geldiler ve **•il.dıkn ıyl.ı adandan tehdit** ettiler, idamlıklar **hemen sustu**, ama birkaç saniyelik bir aradan sonra tekrar başladılar. Biraz sonra ölecek insanları neyle korkutabilirlerdi?

Malko gözlerini saate dikmiş, saniyeleri sayıyordu.

Birden, korkunç bir şekilde terlediğini hissetti. Sıcaktan değil, korkudan terliyordu. Korkudan daha kötü bir şey olamazdı. Sağ bacağı durduğu yerde titremeye başladı, düşmemek için parmaklıklara tutundu.

Cellat düğümü kontrol ettikten sonra geriledi ve mahkûmun ayakları altında bulunan kapağa komuta eden İövyeyi çekti.

Kapak açıldı, ip gerildi.

Malko tepeden tırnağa titrediğini farketti. Bu sırada hapishaneden büyük bir uğultu yükseldi.

iki üç dakika sonra, albay elini kaldırdı, ipin ucundaki adamda hiçbir kıpırtı yoktu. Cellat düğümü gevşetti, ölüyü çıkardı ve kapağı kapadı.

iki inzibat ikinci mahkûmu almak için harekete geçti. Bu kez hedef Malko'nun bulunduğu kafesti. Kilit açıldı. Kapı aralandı. Askerlerden biri Malko'nun koluna yapıştı. Malko içini rahatlatacak bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama bulamadı. Elinde olmadan direniyordu. Elini uzatıp Cemal ile tokalaşmak istedi, eli kımıldamadı bile. Cemal gözlerini yummuştu. Yüzü bembeyazdı.

Birden, çok uzaklarda bir motor sesi duyuldu. Malko birden gerildi.

Bir uçak gürültüsüydü bu.

Hayal görüp görmediğini anlamak için kulak kabarttı. Evet, bir uçaktı bu. Ses gitgide yaklaşıyordu, içinde belli belirsiz bir coşku doğdu.

— işte geliyorlar, dedi Cemal'e ingilizce olarak.

Malko'nun direnmesini farkedten inzibat eri daha hızlı çekmeye başlamıştı. Kafesten çıktı mı, otuz saniye sonra darağacındaydı. Ama direnmek de neye yarardı?

Şuan ölmek çok aptalcaydı. Güneyden gelen ses artıyordu. Umutsuzca Cemal'e baktı.

Cemal inzibata Arapça bir şey söyledi ve Malko ile askerin arasına girdi.

Malko'nun şaşkın bakışları altında inzibat-

lar Cemal'i süzdü. Cemal kafesten çıktı. İnzibat omuz silkererek Malko'yu içerde bıraktı ve kilidi vurdu.

Cemal Malko'ya döndü.

— Ben bir ağayım. İlk asılmaya hakkım var. Bu hakka kimse karşı çıkamaz. Elveda!

Motor gürültüsü artıyordu. Malko Cemal'in kendisine sağladığı birkaç dakikalık fırsatın önemini düşündü.

Bunu kendi hayatı pahasına yapmıştı.

Karşı çıkmak için ağzını açtı, ama Cemal çoktan uzaklaşmıştı.

— İyi şanslar! diye bağırdı Cemal.

Ağır adımlarla darağacının merdivenini tırmandı. Vakur bir ifadeyle yüzünü diğer mahkûmlara döndü.

İp boynuna geçirildi ve kapak açıldı. Cemal bir anda öldü. Boyun kemiği kırılmıştı. Malko başım önüne eğdi. Bir ay önce tanıdığı bu adam ona bir fırsat tanımak için hayatını hiçe saymıştı.

Kafesin kapısı yine açıldı ve az önceki inzibat Malko'nun kolunu tuttu. Bu kez karışan kimse çıkmadı.

Cemal'in kendini feda etmesi hiçbir işe yaramamıştı!

Malko darağacına yürürken arkadaşı gibi vakur olmaya çalıştı. Titremesi geçmişti. Farkında olmadan kendini darağacının dibinde buldu. İp iki metre yukarda sallanıyordu.

Birkaç saniyelik hayatı kalmıştı.

Güneyden gelen motor sesi daha da artmış gibiydi. Malko çenelerini sıkmaya başlayarak dişlerinin arasındaki siyanür hapını kırmaya karar verdi. Iraklılara kendisini asma zevkini tattırmayacaktı...

II. BÖLÜM

Bağdat'a Binbir Gece kenti adını veren kişi ya körkütük sarhoş, ya da deli olmalıymış. Yeryüzünde bundan daha sevimsiz bir yer zor bulunur. Dicle'nin iki yanında göz alabildiğine uzanan yeknesak, dümdüz bir kenttir burası.

Irak Havayolları'mnu uçağı biriketten yapılmış şekilsiz ev yığınlarının üzerinden geçiyordu. Bu tekdüze renk içinde dikkati çeken tek canlılık, kentin güneyindeki sarı kubbeli ve altı minareli Hayyam Camisi idi.

Malko lomboza yaklaştı. Garın yüz metre üstünden geçiyorlardı. Havaalanıyla garın karşılıklı bulunduğu tek kent herhalde Bağdat olmalıydı.

Jetin iniş takımları piste değdi. Beş dakika önce, uçak hostesleri yolculardaki bütün gazete ve dergileri toplamışlardı. Yabancıların ülkeye kendi basılı organlarını sokması yasaktı. Buna diplomatlar bile dahildi.

Yabancıların okuyacağı tek ingilizce gazete Bağdat Observer idi ve o da Pravda'nın bir kopyasıydı. Ülkeyi yöneten Baas Partisi subaylarının kimseye göz açtırdığı yoktu.

Partinin katı kurallarına uymayanlar hainlikle suçlanıyordu. Bir toplantıda viskiyi fazla kaçıran bir subayın Hava Kuvvetleri komutanıyla hükümet arasında görüş ayrılıkları var demesi, adamın kurşuna dizilmesine yol

açmıştı. Tabii, subayın idam nedeni içki yasağını ihlal etmesi olarak gösterilmişti...

Uçak durunca, ilk inenlerden biri Malko oldu. Zaten uçağın ancak yarısı doluydu. Bu dönemde Bağdat'a turistik geziye gelmek için insanın deli olması gerekirdi.

Terminal binası bakımsız ve pisti, insanların yüzü asıktı. Silahlı bir asker uçaktan inenleri tek tek süzüyordu

Pasaport kontrolunda bulunan bir diğeri Malko'nun evraklarını inceden inceye kontrol etti. Pasaportta "gazeteci" kelimesini görünce Malko'yu bir sivile teslim etti.

Sivil adam, bıyıklı iriyarı bir tipti ve Baas Partisi gorillerinden olduğu belliydi. Malko'nun pasaportuna iğrenerek baktı. Avusturya ve Almanya da komşusuydu ve bu sonuncusu da Irak ile diplomatik ilişkilerini kesmişti.

Bağdat'ta istenmeyen kişiler dışında kalanlar, sadece Ruslar ve Doğu bloku ülkeleri vatandaşıydı.

Irak'a neden geldiniz? diye sordu sivil.

Malko gülümsemeye çalıştı.

— Viyana'da çıkan Kurier gazetesi buradaki sosyal hayat üzerine bir röportaj yapmamı istedi. Sanırım, ülkenizde iki, üç hafta kalacağım...

— Sosyal hayat mı dediniz?

Bu kelimeyi iğrenerek söylemişti. Hükümet emri olmasa, Malko'yu hemen geldiği uçağa ya da hapishaneye koyardı.

— Kentte ve köylerde, yaşayan Iraklıların yaşam biçimlerini araştıracağım, diye açıkladı Malko.

Bu sırada yanlarına Iraklı bir subay yaklaştı.

Malko'nun pasaportunu alıp inceledi. Her şey düzenliydi. Pasaportu geri uzattı.

— Basın ve Yayın Bakanlığı'na başvurmanız, dedi subay. Bunu yarın sabah ilk iş olarak yapın. Size kolaylık sağlarlar.

Malko teşekkür ederek pasaportu aldı. Subay gülümseyerek elinisıktı.

— Umarım, Irak'ta iyi günleriniz olur. Biz yabancıları severiz.

Yalanın böyle kuyruklu da görülmemişti.

Malko yanlarından ayrılarak gümrüğe geçti. Irak'a sokulması yasak olan şeylerin listesi, telefon rehberinden kabarık bir kitaptı. En başta da emperyalist propaganda taşıyan basılı yayın organları geliyordu.

Gümrükçü Malko'nun bavulunda hiçbir şey bulamadı.

Terminal binasından çıkan Malko bir taksi çevirip Bağdat Otel'i'nin adını verdi.

Artık Bağdat'taydı. Bir hafta önce New York Herald'da Bağdat'ta asılan Yahudilerin fotoğrafını gördüğünde, buradan binlerce mil uzaktaydı ve buraya geleceğini aklının köşesinden bile geçirmiyordu. Ama CIA sayesinde bu da olmuştu.

Malko'nun New York Eyaleti'ne bağlı Poughkeepsie'deki villasında telefon çaldığında, karşısında CIA'nın Ortadoğu şefi Walter Mitchell i bulmuştu. Adam kendisinden derhal Langley'e gelmesini istemişti.

**

Walter Mitchell'in bürosu her zamanki gibi dağınıktı.

Malko gösterilen koltuğa oturdu. Walter

Mitchell'in telaşlı hali olağandışı bir durumdu. Ortadoğu şefi genellikle ajanlarını ölüme soğukkanlı bir biçimde yollardı.

Walter Mitchell tek kelime etmeden çekmecesinden bir gazete haberi çıkardı ve Malko'ya uzattı: Bağdat'ta asılanların resmiydi bu.

— Gazeteyi görmüş müydünüz? dedi Amerikalı.

Malko resme bir göz atıp gazeteyi masaya bıraktı.

— Görmüştüm.

Amerikalı bu kez çekmecesinden bir fotoğraf çıkardı.

— Şuna bir bakın.

Kırk yaşlarında, kişiliği belirgin olmayan, üst düzey yöneticilerini andıran bir tipti.

— Kim bu?

Amerikalı bir sigara yakarak:

— Uzun bir hikâye, dedi. Bu adam şu an Bağdat'la hapisanede bulunuyor. Onu casuslukla suçluyorlar. Askeri mahkemeye çıkacak ve yargılanacak. Sanırım, on beş gün sonra...

Tabii, ölüm cezasına çarptırılacak ve idam edilecekti!

Malko yerinden doğruldu.

— Hâlâ yargılanmadığını nereden biliyorsunuz?

— Beyrut'taki adamlarımız Bağdat'ta olup bitenleri bize duyurabiliyor. Tabii, Ürdün yoluyla. Baas Partisi subaylarının bir kısmı hâlâ Ürdün ile ilişkilerini kesmediler. Askeri mahkeme bir gösteri. Tutuklananlara ne ceza verileceği önceden saptanıyor. Maksat halkı dış düşmanlara karşı uyarmak...

— Resmini gördüğünüz Victor Rubin ay sonunda idam edilmiş olacak... Tabii, kendisini kurtaramazsak...

Malko arkasına yaslandı.

— Peki, bu adamın orada işi neydi?

— Victor Aramco şirketinde mühendisti. Kendisi benzin pompası uzmanıdır. Arapçayı anadili gibi bilir. Dört yıl önce Iraklı çok güzel bir tiyatro oyuncusuyla evlendi. Bir aşk evliliği idi bu. Victor, Kerkük'te bir ev satın aldı ve oraya yerleşti. Fakat Irak makamları kendisine oturma izni vermedi. Karısı da ülkesini terketmek istemeyince, Victor Irak vatandaşlığına geçti. Kendisi Iowa doğumludur... Uç ay önce karısıyla birlikte tutuklandı, işkenceden geçirilerek casuslukla suçlandı. İddiaya göre İsrail ve ABD adına casusluk yapıyormuş... Bildiğimiz kadarıyla karısı işken- ce sırasında öldü, kendisi de idam edilecek...

— Bu casusluk hikâyesi doğru mu?

— Yok canım!... Gerçi bize ufak tefek bilgiler aktarmadı değil, ama hepsi önemsiz şeylerdi...

Malko Amerikalının sesinden yalan söylediğini sezdi. Amerikalının gözlerine bakarak:

— Casusluk etti mi, etmedi mi? Kesin cevap verin!

Amerikalı derin bir iç çekti.

— Pekâlâ, etti diyelim... Beyrut ile ilgili bazı siyasi haberler göndermişti. İsraililer bunu öğrenince olayı -mesele yaptılar. Iraklılar da bunu duydu...

Malko öfkelenmeye başlıyordu. Amerikalı onu aptal yerine koyuyordu.

— israililerin onun bilgi kaçırdığını farked-

bileceklerine inanmıyorum, dedi.

Amerikalı kollarını iki yana açtı.

— Bilemiyorum, ama haber almışlar işte...

Malko adama gerçeği söyletemeyeceğini anlamıştı. I srardan vazgeçti.

— Peki, Victor'u kurtarmak için bir girişimde bulunmadınız mı?

Amerikalı gözlerini tavana çevirdi.

— Belki yirmi nota verdik, ama Iraklıların umurunda değil... Savunmaları basit: Victor Rubin Irak vatandaşı olduğundan içişlerine karışmamızı istemiyorlar. Ayrıca, Irak'ta canlı ya da ölü hiçbir haini barındırmayacaklarını söylüyorlar... Diplomatik bakımdan hiçbir şey yapamayız. Bildiğiniz gibi Bağdat'ta yıllardır elçiliğimiz bile yok. Irak'a giden Amerikalı bir vatandaşımın bile hakkını arayamaz durumdayım...

— Peki, ne öngörüyorsunuz?

Amerikalı ellerini masanın üzerine koydu.

— Hiçbir şey. Önerceğim hiçbir şey yok... Bağdat'ta bir "muhbir" bile edinemedik. Olanlar da çok önemsiz... Beyrut'taki ajanımız Ted Heimof ile görüştüm, o da çıkar bir yol bulamadı. Ruslardan aracı olmalarını istedik, kulak tıkadılar. Victor'u bir Rusla takas edecektik... Şimdi bir gönüllü arıyorum ben. Bağdat'a gidecek bir gönüllü. Yalnız, tehlike oranı çok büyük. Kim olduğunuz anlaşıldığı an, kesin öldürölürsünüz... Irak'ta bütün yabancılar otomatikman şüpheliler listesine girer...

Malko düşünüyordu.

Amerikalı ellerini iki yana açtı:

— Maalesef size vaat edecek hiçbir şeyim yok. Yardım isteyebileceğiniz ajanlarımız Beyrut ile

Ürdün'de. Ama bunun karşılığında, para ve silah konusunda ne isterseniz verebilirim... Victor Rubin'in asılmasını istemiyoruz. Bunu sağlamak için her şeyi yapabilirsiniz: Adam kaçırma, öldürme, şantaj, isyan ve aklınıza ne gelirse... Gerisi size bağlı...

— Niye beni düşündünüz? diye sordu Malko. Elinizde birçok şövalye var...

Amerikalı gözlerini Malko'ya dikti.

— Bu görev katillerin işi değil. Sözüne ettiğiniz kişiler Irak'a adım bile atmaktan acizdir. Ben Iraklıları atlatabilecek kurnaz birini arıyorum..

Malko Amerikalıyı bırakıp çıkabilirdi, ama aklı Bağdat'ta ölümünü bekleyen masum insana takılmıştı. Şu an büyük bir umutsuzluk içinde olmalıydı.

— Ne zaman hareket etmem gerek?

Walter Mitchell'in yüzü aydınlandı.

— Kabul edeceğinizi biliyordum, dedi gülümseyerek. Aramızda bir şeyler yapabilme şansına sahip tek kişi sizsiniz. Özellikle de Avusturya pasaportunuzla. Şu sıra Irak'a Amerikalı olarak gitmek, tehlikeyi iki katma çıkarmaktır. Mümkün olduğunca erken hareket edin.

— Bağdat'ta ne yapacağım? Tek başıma Victor'u kaçırıp ülkeyi terkedemem herhalde..

— Orası size bağlı. Kuşku uyandırdığınız anda öldürölürsünüz. Victor'u kurtaramazsanız, kendinizikurtarmayabakın. Kaçabileceğiniz en yakın yer, güneydoğudaki Ürdün. Oradaki ajanımız elinden geldiğince yardım eder size.

Maiko'nun düşünceli halini gören Amerikalı ekledi:

— İyi düşünün. Sizi bu göreve zorlayan yok. Ters bir durum olduğunda, sorumluluğunuzu taşımak istemem.

Malko ayağa kalktı.

— Yarın hareket edeceğim. Zaman kaybetmenin anlamı yok.

— Bu o kadar kolay değil, dedi Amerikalı. Avusturya'ya gidip Irak vizesi almalısınız. Sonra sivil bir hüviyetiniz olmalı. Ben işin bu yanını ayarladım. Avusturyalı bir gazeteci olacaksınız. Bu sıfat sizi fazla korumaz, ama Bağdat'a girmenize yardımcı olur...

*

**

Şimdi Bağdat'taydı işte. Asıl mesele buradan çıkabilecek miydi? Özellikle de Victor Rubin ile?..

Malko Beyrut Havaalanı'nda CIA ajanı Ted Heimof ile ayaküstü, görüşmüştü. Amerikalı kendisini çok sıcak karşılamıştı.

— Bana nasıl bir yardım sağlayacaksınız? diye sordu Malko.

Ted cebinden çıkardığı katlı bir kâğıdı ona uzattı.

— Burada size yardım edebilecek iki kişinin adı var. Birisi Doktor Şavol. Kendisi Yahudidir. Oraya iner inmez kendisiyle irtibat kurun...

— Gideceğimden haberli mi?

— Hayır. Bağdat ile irtibatımız kesik. Gereksiz tehlikeleri göze almak istemiyoruz. Ama kim olduğunuzu öğrenince, yardım edecektir. Kendisine Beyrut'tan Doktor Loir tarafından geldiğinizi söylersiniz.

Malko'nun bu işe **aldı** pek yatmamış gibiydi.

— Bu adama nasıl güveniyorsunuz?

— Bunu size açıklayamam. Temkinli olmamız gerekir, değil mi?... Ama korkmanıza gerek yok. Oturduğu adres kâğıtta yazılı...

— Peki, diğeri?

— Diğeri daha da esaslı biridir. Irak ordusundan bir subay.

Malko sıçradı.

— Peki, ona nasıl güveniyorsunuz?

— Elimizde bize yardım etmesini gerektirecek belgeler var, dedi Amerikalı. Adı Abdül Hikmet. Hava Kuvvetleri'nde albay.

— Ona güvenebileceğimizden emin misiniz?

— İstesek, onu yirmi dört saat içinde kurşuna dizdiririz, dedi Amerikalı. Diğer taraftan Ürdün'deki ajanlarımız da uyarıldı. Ellerinden geldiğince size yardımcı olacaklar...

— Orada silaha ihtiyacım olacak. Bunları nereden bulacağım?

Amerikalı güçsüzlüğünü belirtir bir hareket yaptı.

— Bunu bilemem. Belki Doktor Şavol temin eder. Varşova'da bu işi yaparmış...

— Ya silahı yoksa?

— Yanınızda silah götürmek daha tehlikeli bence. Siz ne yapacağınıza dair bir plan yaparsanız helki silah sağlarım ben...

— Güzel. Yalnız, nasıl irtibat kuracağız?

— Henüz bilmiyorum, ama bir şeyler ayarlayacağım... Telsiz verecek olsam, yakalanır...

— Ne yapalım, başa gelen çekilir. Umarım, benden haber alırsınız. Ama, aramızda bir parola olmalı.

Amerikalının gözleri ışıldadı. İşin romantik

yanını sevmişti.

— Alaaddin olsun.

Malko gülümsedi.

— Keşke onun yerine sihirli lambası olsaydı!

Birden Malk o'nun aklına bir şey geldi.

— Bir, iki uçağa ihtiyacım olursa ne yapabilirsiniz?

— Uçak mı? Niye?

— Henüz bilmiyorum, ama aklıma gelmişken sorayım dedim.

— Size adlarını verdiğim o iki kişi varken böyle şeylere ihtiyacınız olmaz.

Ayrıldılar. •

Malko adamın arkasından bakarken düşünceiydi. Ted Heimof akıllı adamdı, Beyrut'ta kalıyordu...

III. BOLUM

Malko çabucak giyindi. Bağdatın sıcak havası şimdiden onu bunaltmaya başlamıştı.

Malko asansöre binince dişlerini yokladı. CIA'nın dişçisi yola çıkmadan önce sol üst dişlerinin arasına son anda kullanılabilmesi için bir siyanür kapsülü yerleştirmişti. Kapsül, dişler arasında kırılınca zehrini akıtmaya başlıyordu. Herhangi bir şekilde kazara yutulduğunda ise kapsülün dışındaki çeper midedeki asitler karşısında çözülmeden dışarı atılabiliyordu.

Malko bu önleme karşın yine de büyük bir itinayla yemek yiyordu.

Otelin girişine indiğinde, havaalanmdakilere benzeyen birçok sakallı adamın resepsiyonun etrafında dolanmakta olduğunu gördü. Bir yabancı, herhangi bir Iraklıyla konuşmaya başlayınca, bu adamlardan biri hemen etraflarında dolanarak konuşulanları anlamaya çalışıyordu.

Malko, resepsiyona anahtarını verdi. Bir gün önce, görevli ondan bir resmini istemişti. Herhangi bir yanlışlığa sebep olmamak için fişine işleyeceklerini belirtmişlerdi. Fakat asıl amaç Baas Güvenlik Teşkilatı'nın onu kolayca izleyebilmesini sağlamaktı.

Gestapo'dan hiçbir farkları yoktu.

Malko, Saadoun Caddesi'ne doğru yürümeye

başladı. Bir an önce Doktor Şavol'u bulmak istiyordu. Bağdat'ta yalnızca ana caddelerin adı vardı. Malko, büyük umutlar bağladığı adamın evinin planını hafızasına iyice kaydetmiş olduğu için sevinliyordu.

Saadoun Caddesi'ni adeta koşar adımlarla geçti. Trafik oldukça yoğundu. Arabalar sürekli korna çalıyorlardı.

Biraz sonra isimsiz bir ara sokağa daldı. Ve karşısında İsveç Havayollarının bürosunu buldu. Buraya kadar her şey Ted Heimof'un tarif ettiği gibiydi.

Sağ tarafta kapısı açık bir lokantadan, ulusal sloganlar yayınlayan radyonun sesi geliyordu. Spiker halkı, düşmanları, özellikle de İsraillileri öldürmeye çağırıyordu.

AltıgünSavaşı'ndanberiiraklıyahudiiernesalmak için fırsat bulamamışlardı. Bütün hakları ellerinden alınmıştı. Irak "Kızılhaçı" dışarıdan gelen her türlü koliye sansür gerekçesiyle el koyuyordu.

Doktor Şavol bu kadar dayanabildiği için onur duyuyor olmalıydı.

Malko, birçok defa izlenip izlenmediğini kontrol etmek için arkasına baktı. Şimdilik görünürlerde kimse yoktu.

Beş dakika sonra ana caddeden biraz uzakta bulunan bir yerleşim bölgesine gelmişti. Bu bölgede evler oldukça alçak tavanlıydı. Ve yer yer önlerinde meyveler bulunan dükkânlar vardı. Halk, Malko'ya nefret dolu gözlerle bakıyordu. Anlaşılan yabancılar bu bölgeye pek geliniyorlardı.

Malko da sarı saçları ve uzun boyuyla hemen dikkati çekiyordu. Yabancı düşmanı olan bu

kimseler arasında, Malko kendini huzursuz hissetti. Hatta çocuklar bile kötü bakıyordu. Anlaşılan propaganda bu küçük beyinleri de etkilemişti: "Bütün yabancılar düşmandır."

Malko birden durdu. Aradığı evin bulunması gereken yerde boş bir arazi vardı, içinden Ted Heimof'a küfretti. Amerikalı hata yapmıştı ve bu çok pahalıya patlayabilirdi. Üstelik ona yardım edebilecek ne CIA ne de Amerikan Konsolosluğu vardı Bağdat'ta.

Emin olmak için tekrar geri dönerek boş araziye baktı. Evet, ev burada olmalıydı. Arabasını yıkayan bir Iraklı Malko'yu ikinci kez yanından geçerken görünce kuşkuyla baktı.

Malko tereddüt içindeydi. Eğer bir şey sormadan uzaklaşırsa bir kez daha buraya gelemezdi. Fakat kime sorabilirdi? Böyle düşünürken bir Iraklı yanına yaklaşarak bir şeyler söyledi. Malko İngilizce olarak birini aradığını söyledi.

Adam seslenir seslenmez, nereden çıktıkları belirsiz birçok adam etraflarını sardı. Yenilerin hepsi saç sakalı birbirine karışmış işsiz takımı olduğu her hallerinden belli oluyordu. Hiç de dost görünmeyen bakışlarla bakıyorlardı Malko'ya. Yol kenarında oynayan çocuklar da oyunlarını bırakıp etraflarını çevirdiler.

— Kimi arıyorsunuz? diye sordu bir başka Iraklı. Bu daha iyi giyimliydi.

Malko susmanın daha çok şüphe çekebileceğini düşünerek, cevap vermeye karar verdi. Ana caddeye beş yüz metre uzakta olduğundan bunca adamdan kaçıp oraya ulaşmak çok zordu.

— Doktor Şavol'u diye cevapladı sakın bir

I şekilde. Burada oturduğunu sanıyordum.

Iraklı kaşlarını çatarak, tekrarladı.

— Doktor Şavol mu?

Bu isim onu pek şaşırtmışa benzemiyordu.

Adam, biraz ileride dükkânı önünde duran

I bakkala seslendi. Malko, doktoru tanıyıp tanımadığını ona soracağını düşündü.

Bakkal, nefretle Malko'yabakarak bir şeyler söyledi.

Ne dediğini sormaya gerek yoktu. Grupta bir uğultu oldu. Ve adamlar kan dolu gözlerle Malko'ya yaklaşmaya başladılar.

Birden bir ses Arapça bir şeyler söyledi,

i Malko sesin geldiği yöne baktı. Yanılmıyordu: Bu havaalanında onu sorguya çeken adamdı. Üzerindeki kıyafet aynıydı. Demek onu takip etmişti.

Arap, kötü bir İngilizce ve eliyle Malko'yu işaret ederek yaklaşıyordu.

— Sen, casus!

Malko gülümsemeye çalışarak cevap verdi.

— Ben casus değilim, dedi sakın bir şekilde.

Fakat beriki ısrar ediyordu.

— israil casusu!

Kalabalıktan tekrar bir uğultu yükseldi. Şimdi bütün eller havaya kalkmıştı.

Malko kalabalıktan kurtulmak için çare düşünmeye başladığı sırada, onu casuslukla suçlayan adam birden yakasına yapışarak sarsmaya başladı. Aynı zamanda isterik çığlıklar atıyordu.

Malko, herkesin aynı şekilde hareketlenmeye başladığını anladı. Karşı koymaya çalışmak aptallıktı. Serserilerden herhangi birinde kesici bir şey olabilir düşüncesiyle direnmemeye karar

verdi.

— Ben casus değilim.

Birden bacaklarına dolanan bir çift kol hissetti. Genç bir Arap elindeki bıçakla Malko'ya sıkı sıkıya sarılmıştı. Malko içgüdüsel bir hareketle adamın çenesine bir tekme attı. Geri yuvarlanan adam şaşkın şaşkın etrafına bakmaya başladı. Malko aynı anda, gruptakilerin ellerinde parıldayan birçok kama gördü. Sıranın en önündekilerini iterek bakkal dükkânına doğru koştu. İlk aklına gelen burası olmuştu.

Serseriler hep bir ağızdan bağırmaya başlamışlardı.

— Casus, Yahudi casusu.

Biraz ileride, kara gözlükleri altından bir çift göz mutlu bir şekilde sahneyi izliyordu.

Malko can havliyle kendini dükkâna attı. Aklına Nuri Said'in hazin sonu geldi. O da böyle bir kalabalık tarafından yakalanmış ve parça parça doğranmıştı. Ve vücudunun çeşitli uzuvları Bağdat'ın birçok ağacında sallandırılmıştı. Tarih 15 Temmuz 1958'di.

Şimdi aynı feci son Malko'yu bekliyordu, Elli kişilik bir kalabalık dükkânın etrafını çevirmişti. Malko her şeyin bitmekte olduğunu anladı.

Bir sürü Arap haykırarak dükkâna daldılar. En öndekinin elinde otuz santim uzunluğunda bir bıçak vardı. Zavallı bakkal dükkânını korumaya çalışıyordu fakat çabası boşunaydı. Raflardaki eşyalar yerlere saçılmıştı.

Malko ilk birkaç saldırıdan kurtulsa bile elli kişiye karşı koyamayacağını biliyordu.

Linç edilmesi işten bile değildi.

Birden aklına Ted Heimof'un söylediği son tavsiyeler geldi.

Fotoğraf!

Kaybedecek saniyesi yoktu. Hemen ceplerini aradı. Aradığı sol iç cebindeydi. Çıkardı. Ve, elindeki palayı vurmak için havaya kaldırmış olan adama gösterdi. Adam önce şaşkın bir şekilde resme baktı. Gergin yüzü birden yumuşadı ve elindeki silahı indirdi.

Geri dönerek hâlâ haykırmakta olan grubu susturdu. Sonra Malko'nun elindeki resmi alarak onlara gösterdi. Grubun reaksiyonu ani oldu. Herkes ellerindeki aletleri indirdiler.

Iraklı mahcup bir tavırla resmi Malko'ya iade etti. Malko şokun etkisinden henüz kurtulamamışken, günün birinde Hitler'in resminin hayatını kurtaracağını söylemiş olsalardı inanmayacağını düşündü. Resmi cebine koyarken keşke daha fazla olsaydı diye geçirdi içinden. Bu resim küçük bir otuz üçlükten daha etkiliydi. Ted Heimof da ona, resmi verirken bazı açıklamalar yapmıştı:

— Bu, bütün pasaportlardan daha değerlidir. Eğer bir gün başınız sıkışırsa, bunu gösterin. Sonrası kolay. Tanrı ve Nasır'dan sonra en etkili ilahları budur...

Gerçekten de kalabalık bir anda dağılmıştı.

Bakkal homurdanarak etrafı toplamaya başlamıştı. İngilizce konuşan Iraklı Malko'ya yardım önerisinde bulundu. Ve birlikte dışarı çıktılar;

Garipti ama hiçbiri ona niçin Doktor Şavol'la görüşmek istediğini sormamıştı. Malko rehberinin peşinden yürümeye başladığı sırada biraz önce olanları seyreden gözlüklü adam

uzak laşıyor du.

Ted Heimof adreste yanılmamıştı. Doktor Şavol bir alt sokaktaydı. San badanalı küçük bir evdi bu. Malko, adama teşekkür ettikten sonra merdivenleri tırmandı. Kapıyı çaldı, bir müddet sonra kapı açıldı.

— Doktor Şavol? diye sordu Malko.

— Evet, benim. Siz kimsiniz? >

Karşısında bir Avrupalı görünce adam İngilizce cevap vermişti.

— Beyrut'taki bir arkadaşım aracılığıyla size geldim, diye cevapladı Malko.

Doktor Şavol, hâlâ genç görünüyordu. Siyah saçları vardı. Yüzü oldukça solgun görünüyordu.

— Ne istiyorsunuz? diye devam etti. Sesinde korkunun izleri açıkça belli oluyordu.

Malko, dikkatle adamı süzdü. Bir an kapıyı yüzüne kapatacağını sandı. Ted Heimof'un ona salık verdiği, Bağdat'ın Richard Sorge'u. bu» çelimsiz ve ürkek adam mıydı gerçekten?

— Bir saniye içeri girebilir miyim? diye sordu Malko. Beyrut'taki ortak arkadaşımız Doktor Loir'ın size selamları var.

— Oh.

Doktor Şavol kapıyı iyice açtı. Malko içeri girdi.

Ev, oldukça eski eşyalarla döşenmiş iki küçük odadan oluşuyordu. Doktor Malko'ya oturması için bir yer işaret ettikten sonra kendisi de omzuna bir örtü alarak karşısına oturdu. Mevsimin en sıcak günlerinden biri olmasına rağmen, adam korkunun da verdiği bir stresle titriyordu.

— Beni ziyaret etmek için polisten izin

aldınız mı? diye sordu doktor.

— Hayır. Ama niçin? Yasak mı?

— Hayır, hayır. Her türlü hakka sahibiz, her türlüşüne. Fakat yine de casusluktan korunmalıyız değil mi? Irak her taraftan düşmanlarla çevriliyken özellikle.

Malko, başarısını veya başarısızlığını bu adama borçlu olacağım biliyordu. Bu yüzden onda güven uyandırması gerektiğini çok iyi biliyordu.

— Sizin durumunuz nasıl. Çok katı değil mi? Doktor adeta yerinden fırlayacak gibi oldu.

— Katı mı? Hayır aksine her şey çok normal. Sesi titriyordu. Bütün söylenenler Irak'ın düşmanlarının uydurduğu bir takım ya'lanlar. Biz Iraklı Yahudiler, hepimiz halimizden memnunuz. Burada herkese eşit davranıyor.

Malko, doktora acıyarak baktı. Üç yıl öncesine kadar başarılı, zengin bir cerrahti muhakkak, fakat şimdi...

— Ya kardeşiniz? diye sordu Malko.

Doktor Şavol bir yumruk yemiş gibi oldu.

— Kardeşim, çok çok iyi. Çok mutlu. Şimdi Bassorah'ta oturuyor. Oranın havası sağlığına çok iyi geliyor.

— Anlıyorum, dedi Malko, düşünceli bir şekilde.

Şavol'un kardeşi altı ay önce tutuklanmış, o günden beri de kendisinden hiçbir haber alınmamıştı. Ve bütün ailesine de tek bir emir verilmişti. "Kimseye, özellikle de yabancılara bir şey söylemeyin".

Malko konuya nasıl gireceğini bilemiyordu. Karşısındaki adamın dayanacak fazla gücünün kalmadığını düşünüyordu.

— Siz çalışmıyor musunuz, doktor?

— Hayır, hayır, kendi kendime izin verdim. Çok yorgundum ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Zaten Bağdat'ta fazla sayıda doktor da var.

iki adam bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Malko cebinden çıkardığı bir kâğıda bir şeyler karaladı. Ve doktora uzattı.

"Mikrofon mu var?"

Doktor kâğıda bir göz attıktan sor heyecanlı bir şekilde:

— Hayır. Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz'] dedi.

Korku. Bu mikrofondan da tehlikeliydi. Korku bir hastalık gibi adamın bütün benliğini kaplamıştı adeta. Malko, biraz olsun sakinleş-tirmek istedi.

Adamın yanına geldi ve yavaşça ellerinden tuttu.

— Doktor Şavol, ben dostunuzum.

Özellikle de bir kelime üzerinde ısrarla durdu.

— Bana güvenmelisiniz. Gerçeği anlatmalısınız. Size söz veriyorum, anlatacaklarınız: kimseye söylemeyeceğim. „ Niçin Irak'ı terk etmiyorsunuz?

Adamcağız ruhen büyük bir baskı altındaydı. Nereden gelirse gelsin bir ikinci baskıya dayanacak gibi değildi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, konuşmaya başladı.

— Pasaportumu aldılar.

Malko derin bir nefes'aldı.

— Sınırı gizlice geçmeyi denediniz mi?

— Bağdat'tan çıkmak için bile izine ihtiyacımız var. Bize, yani tüm Yahudilere seyahat

etmek yasak.

Bu Malko'nun düşündüğünden daha kötüydü.

— Çalışmadığınıza göre nasıl geçinebiliyorsunuz?

— Pek fazla bir şeye ihtiyacım olmuyor. Üstelik biraz param var. Çok sıkışırsam, birkaç eşya satıyorum. Oldukça dürüst sayılabilecek bir satıcı tanıyorum. Ayrıca, 100 Dinardan fazlasına sahip olmamız da yasak. Aksi halde...

Malko'nun gözleri masanın üzerindeki tozlu telefon cihazına takılınca, adam devam etti.

— Telefon etmemiz de yasak. Hatları kestiler. Bazı yaşlı müşterilerim hala bana gelirler. Bir miktar da onlardan kazanıyorum. İçlerinden biri de bir polis. Pek o kadar kötü biri de değil...

Malko, yavaşça nabız yoklamaya başlıyordu.

— Kendi aranızda birleşmeyi denemediniz mi? Bu böyle devam ederse... Almanya'daki nazileri hatırlamıyor musunuz?

Doktor ümitsizce başını salladı.

— Çok zor. Başlangıçta, dışardan yardım geleceğini umduk, fakat beklentilerimiz boş çıktı. Haberleşme ulanacağımız hiç yok. Ne bir telefon ne de bir telsizimiz var. Ayda bir de olsa toplantı yapmayı önermiştim, fakat Iraklılar öğrendiler ve beni tutukladılar. Serbest bırakılmadan önce haftalarca eziyet çektim. Bilmem beni anlıyor musunuz? Korkuyorum.

Malko çok iyi anlıyordu. Bu zavallı adamdan yardım ummak da olanaksız gibi bir şeydi.

Doktor biraz kendine güvenini kazanmış

gibiydi.

— Kızımın durumu da iyi değil, diye devam etti. Yahudi olduğu için üniversiteye gitme hakkı yok. Halbuki çok çalışkandır. İş bulmakta güçlük çekiyor. Baas'ın adamları hemen işten çıkartıyorlar. Bu yüzden sürekli iş değiştirmek zorunda kalıyor. Tabii ücreti de çok düşük oluyor. Herkes korku içinde...

Kısa bir sessizlikten sonra doktor sordu:

— Beni görmeye niçin gelmiştiniz? Size yardımcı olabilir miyim?

Malko sıkıntılıydı fakat gülümsemeye çalıştı:

— Durum hakkında genel bir bilgi almak için gelmiştim. Ayrıca Beyrut'taki dostlarınız, sağlığını merak ediyorlardı.

Şavolbaşını salladı.

— Beyrut... O kadar uzak ki... Onlara iyi olduğumu söyleyin. Neyse ki dua etmek için birkaç tapınağımızı açık bıraktılar. Durum o kadar da kötü değil.

— Elbette, dedi Malko.

Kalkarken cebinden çıkardığı 100 Dinarı masanın üzerine bıraktı.

— Muayene için, teşekkür ederim, dedi gülümseyerek. Ve iyi şanslar.

Doktorun itiraz etmesine fırsat bırakmamak için hemen kapıya yöneldi. Biraz sonra dışarıdaydı. Malko'nun canı iyice sıkılmıştı. Bağdat'ta Şavol gibi binlerce Yahudi vardı. Iraklılar büyük bir çoğunluğunu da bütün mallarına el koyarak sınır dışı etmişlerdi. Kovulanlar, şanslılardı, zira kalanlar büyük bir ihtimalle toplu kıyım için malzeme oluşturacaklardı.

Malko'nun bütün planı bir çıkmaza girmişti. Bağdat'ta tanıdığı hiç kimse yoktu. İçinden Ted Heimof'a tekrar söylendi.

Birden, Albay AbdülHikmet geldiaklına. Ona gitmek için hiçbir istek duymuyordu. Görevine hemen son verebilirdi. Artık Victor Rubin'i asılacağı gün Al-Tahrir Meydanı'ndan başka hiç bir yerde görebilme imkânı kalmamıştı.

Saadoun Caddesi'ne geldiğinde hâlâ Doktor Şavol'u düşünüyordu,

*

**

General Latif Okeili klimayla serinletilen bürosunda, önündeki bir yığın dosyayı inceliyordu. Renkli kalemlerle üzerine bir şeyler not ediyor yahutta bazı yerlerin altını çiziyordu.

Şık kıyafeti üzerinde kel kafasıyla komik bir görünümü vardı. Fakat karşısında gülmeye yeltenebilecek tek bir kişi yoktu. Latif Okeili Irak'ın en tehlikeli ve korkulan adamıydı.

Askeri güvenliğin diktatörünün gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Dokuz silindirli son model Mercedes'ine bindiğinde gösterişli kepinin önünde eğilmeyen yok gibiydi.

Birçok tutuklama ve idam hükmünün altında onun imzası vardı. Bu adam ne bir sadist ne de kana susamış bir caniydi. O işinin ehli mükemmel bir teknisyendi. Hükümet ona birçok imkânlar tanımıştı. Tabii bu haklardan yararlanmanın sonucundan doğan durumlar onun suçu değildi kuşkusuz, zira yasayı koyan hükümetti.

Elindeki çay fincanını masanın üzerine bırakarak, önündeki dosyayı açtı. Baas Güvenlik Teşkilatı'nın Malko hakkındahazırladığı bir

rapordu bu. Sokakta meydana gelen olayla doktoru ziyareti arasında bir ilişki kurmaya çalışıyorlardı.

General kenarına izin isteği belgesi iliştilmiş olan Malko'nun resmine uzun uzun baktı. Baaslıların istediği gibi, israiliyle görüşen bu adamı hemen sınır dışı etmek, işten bile değildi. Fakat general hemen itiraz etmişti. Zira resimdeki adamın Doktor Şavol'la görüşmek istemesindeki yegâne özellik Irak dışındaki Yahudilerle ilişki içinde olduğuydu.

Bu durumda şüpheli birisiydi bu. General ilginç bir şeyler öğrenebileceğini umarak dosyanın üzerine yeşil kalemle bir şeyler karaladı.

" Basın kartı verin ve sürekli izleyin. "

" İzleyin " kelimesinin altını bastırarak iki defa çizdi.

Daha sonra da Sovyet Güvenlik Teşkilatı generallerinden Tcherkow'a kısa bir not yazdı. Ve Malko'nun resminin bir kopyasını da iliştiirdi. Ruslar arasına onlaraendişeledikler: konularda yardımda bulunuyorlardı.

Aslında, bir bilgisayar bile olmayan bu zavallı generali oyalamaktan başka bir şey değildi bu.

General öğle yemeği için dışarı çıkmaya hazırlanmaya başladı. Bürodan çıkarken, bu sarışın adamın keskin bakışlarının altında bir şeyler yattığını düşünüyordu.

IV. BOLUM

Malko üzgün bir şekilde Bağdat Oteli'nin lobisinde oturuyor. Bir yandan da votkasını yudumluyordu. Fakat Doktor Şavol'unhayalini gözünün önünden kovamıyordu. Görünüşe göre bütün yardım kaynakları da bu şekilde suya düşmüş oluyordu. Saat akşamın onuydu, Saadoun Caddesi çoktan ıssızlaşmıştı.

Her yerde eli silahlı milislerin dolaştığı şehirde bu normaldi. Otelde , günlerini Ninive harabelerini gezmekle geçiren birkaç Japon turist ve doğudan gelen iki üç işadamaı dışında kimse yoktu.

Maıko'nun yapabileceği pek bir şey yoktu. Bir gün önce Basın ve Yayın Bakanlığı'nın önünde basın kartı için saatlerce beklemişti. Ve her adım başı durdurulup kimlik sorulması dışında hiçbir şeye yaramayacağını bildiği kartı nihayet alabilmişti.

Victor Rubin'in kurtulmasına gelince, bu bir mucize gerektiriyordu. Alaaddin'in sihirli lambası gibi... Bunun yanısıra bir manga asker ve tank da olması gerekiyordu.

Oturduğu koltuktan kalkarak alt kata televizyon salonuna indi. Hiç yoktan iyidir diye düşündü. Ve kare gözlükleriyle, oldukça enerjik görünen kısa saçlı bir Avrupalının biraz yakınına oturdu.

Malko kayıtsız bir şekilde televizyona baktı.

Fakat birden kamera ipte sallanan bir manKumu göstermeye başladı. Malko önce bunu bir film sandı fakat kamera yavaş yavaş etrafı göstermeye, başlayınca buranın Âl-Tahrir Meydanı olduğu anlaşıldı. Biraz sonra ekranda ellerini havaya kaldırmış bağrışan bir grup adam belirdi. İçlerinden biri kameramanı görünce sırtıttı. Daha sonra spiker gülerek bir şeyler daha söyledi ve kayboldu. Şimdi ekranda bir dansöz vardı.

Maıko'nun yanındaki başını salladı ve alçak bir sesle:

—Tıraş! dedi.

Malko güldü. Bu İstanbul'da tanıdığı sadık dostu ve başyardımcılarından Elko Krizantem.'in sık sık kullandığı bir terimdi. Anlaşıldığına göre o da bütün dünyada olduğu gibi Iraklılara karşı aynı duyguları besliyordu... Malko biraz çekinerek ve yarım yamalak Türkçesiyle sordu.

— Türk müsünüz?

Adam bir vatandaşına rastlamış olduğu düşüncesiyle sevinçli bir sesle cevap verdi. Malko yanlışlığı düzeltti. İngilizce konuşmaya başladılar.

— Asılanlarla bir televizyon şovu hazırlamışlar, diye açıkladı Türk. Al-Tahrir Meydanı'nı görme imkânı olmayan için günde dört defa tekrarlıyorlar bunu. Bakın aralara çeşni olarak da neler koyuyorlar.

Biraz sonra dansöz görüntüden kayboldu. Ve iki kişilik sıralar halinde darağacı önünden geçen kalabalık bir çocuk topluluğu görüldü. Her grup önderleri eşliğinde birkaç saniye darağacının öm'mde duruyordu. Başlarındaki

adam, vatan haini olanların başına gelenleri örnekleriyle açıklıyordu.

— Bunlar öğrenciler, diye açıkladı Türk.

Kamera bu kez daha yakın çekimle asılmış olanları göstermeye başladı. Her birinin boyunda işledikleri suçların yazılı olduğu bir karton asılıya». Daha sonra gülümseyerek bir spiker Bassorah Adaları'ndan gelen orkestranın tanıtımını yaparak görüntüyü değiştirdi.

Biraz sonra tekrar darağaçları görüntüye geldi. Bu defa bir gazeteci, sevinçledarağaçlarına bakmakta olan bir Iraklıyla röportaj yapıyordu.

— Devrim Mahkemesinin çok iyi yaptığını, söylüyor diye açıklama yaptı Türk ve vücutları çürüyene kadar burada böyle asılı kalmasını istediğini söylüyor, ibret olsun diye.

Al-Tahrir Meydanı ellerinde pankartlarla haykıran bir sürü insanla dolmuştu. Bir yandan hoparlörün sesiyle alan bir curcunaydı. Ve şov devam ediyordu. Irak televizyonu işin kolayını bulmuştu. Yabancı film almaya hiç gerek yoktu.

Malko sıkıntıyla kalktı ve arkadaşının peşi sıra yürüdü.

— inanılmaz, değil mi? Bir de Türkleri barbarlıkla suçlarlar...

Türk, kendim tanıttı: ismet Vanlı.Gazeteciydi. Malko hemen:

— Ben de gazeteciyim, dedi. Viyana'dan geliyorum.

Türk gülümseyerek elini uzattı. Daha sonra Malko'nun kolundan tutarak:

— Haydi bara gidip bir şeyler içelim, dedi.

On beş dakika sonra ikisi تنها barda biralarını yudumluyorlardı. Türk iç çektikten

sonra devam etti.

— Düşündüklerini söyleyebilmek insanı gerçekten rahatlatıyor. On gündür buradayım, neyseki yarın gidiyorum. Aksi halde burada çıldıracağım... Her yer bunlarla dolu.

— Kim bunlar?

Beriki masanın üzerine eğilerek:

— Baas ajanları, içerde, salonda sabahın ikisine kadar tarot oynayan üç kişiyi görmediniz mi? Yabancılarla konuşanları izliyorlar. Iraklıların dışarıyla bağlantı kurması yasak.

"Ve kapıcı,, o da onlardan biri. Taksilere soylenen adresleri dinliyor."

"Katlarda da var, arkanıza döner dönmez her şeyiniz aranıyor. Okuduğunuz kitaplara kadar.

"Taksilerde de dikkatli olun. Birçok şoför onlar için çalışıyor. Zaten nerede kendinden emin bıyıklı ve siyah gözlüklü birini görürseniz anlayın ki onlardan biri.Çok tehlikelidirler.Baas onları suçlular arasından seçtiğinden, nerde oturdukları, kim tarafından yönetildikleri bilinmiyor. Eğer bir gün ortadan kaybolursanız her şey bitmiş demektir. Birkaç gün sonra, kaza sonucu ölmüş havası verilen cesedinizi ailenize veriyorlar. Otopsi yapacak bir doktor bulmanıza da imkân yok."

Türk, içkisinden bir yudum daha aldı. Malko büyük bir dikkatle dinliyordu onu. Öğrendikleri oldukça, değerliydi, fakat aynı oranda da moral bozucuydu.

— Altı ay oluyor, Coca-Cola'nın müdürlerinden biriydi, diye devam etti Türk. Otuz altı yaşlarındaydı. Bir akşam iki Baaslı tarafından götürüldü. Bir ay sonra da karısına, hücresinde

intihar ettiğini bildiren bir mektup gönderdiler. Onu bir vantilatöre bağlayıp çıldırana kadar orada bırakmışlar. Sonra da boğmuşlar.

Malko, doktoru anlattı ona. İsmet başını salladı.

— Hiç şaşırmadım, dedi. Bir ay önce Büyük Rabbin'i Yahudilerin adeta küçük bir cennette yaşadığını söylemesi için yabancı gazetecilerle görüştürmeye zorladılar. Zavallının yapabileceği pek fazla bir şey yoktu zira oğlu rehin olarak ellerinde bulunuyor.

Birden Türk yerinden kalktı ve Malko'ya işaret etti. İki Iraklı bitişiklerindeki masaya oturmak için yaklaşıyorlardı. Birlikte dışarı çıktılar. Ve Saadoun Caddesi'ne doğru yürümeye başladılar.

— Onlar da ajandı. Neyse burada emniyetteyiz.

Malko, içinden gelen bir dürtüyle, Türk'e güvenebileceğini hissetti.

Ona Elko'dan bahsetti. Biraz da abartarak Avusturya'da ona iş bulmuş olduğundan söz etti. İsmet gülümsedi:

— Elko! Çok iyi tanırım onu! Kore savaşında beraberdik. Hâlâ yaşadığını bilmiyordum.

Uzun süre bu ortak arkadaşlarından bahsederek yürüdüler.

Birden nehir tarafından bir otomatik silah sesi duyuldu. İki üç saniye sonra etraf tekrar sessizliğe bürünmüştü ki, iki taksi son hızla yanlarından geçti.

— Bu da ne? diye sordu Malko.

İsmet omuz silkti.

— Açıklaması çok zor. Belki de Baaslılar bir komünistihaklamışlardır. Moskova ile ilişkiler

sıkışmca, hükümet kokain işini serbest bıraktı. Fakat el altından, pusuya düşürüp birer birer temizliyorlar.

"...Veya Kürtlerle ilişki içinde olan bir Iraklıdır. Fakat genellikle daha kuzeyde. İş merkezlerinde oluyor. Kürtler gerçekten bir sorun oluyorlar. Geçen ocak ayında serbest Kürt birlikleri tarafından köyleri "bombalattığı" gerekçesiyle ölüme mahkûm edilmiş olan General Bedrettin'i aramaya Bağdat'a kadar geldiler. Buralara kadar indiler ve daha sonra tekrar kuzeye gittiler.

Malko daha önceden de Kürtlerden bahsedildiğini duymuştu fakat aradaki bağlantıyı kuramıyordu. Birden aklına bir fikir geldi. Belki bu şekilde işin içinden kurtulabilirim diye düşündü.

İsmet devam etti.

— Ülkenin kuzeyinde Süleymaniye'den itibaren dağlık bölgede yaşayan bir milyon Kürt var. Otuz yıldır Iraklılar onları kontrol altına alamıyorlar. İran'ın ve Rusya'nın yardımlarıyla Kürdistan'ı oluşturuyorlar. Elleri önemli sayıda Napalm ve Mig 21' leri var.

Yürüyerek Bağdat'ın büyük gece kulübü "Ali Baba" ya geldiler. Burası otelden aşağı yukarı bir kilometre uzaktaydı.

— Kuzeye nasıl gidilir? diye sordu Malko içeri girmeden önce.

İsmet başını salladı.

— Bu imkânsız gibi bir şey, dedi. İlk önce özel geçiş belgesi almak lazım, ama bunu yabancılara vermiyorlar. Görünüşte Kürt sorunu yok diyorlar. Ama, onları kontrol edemediklerinden mahvolan birçok şehrin

harabelerini kimseye göstermiyorlar. Üstelik Kürtlerin de sizi hoş karşılamayacağından eminim,

Malko ısrar etti:

— Görevli olarak oraya ulaşmanın muhtak bir yolu vardır.

ismet güldü:

— Nasıl? Ordu her 25 kilometrede yollarda baraj kurmuş durumda. Üstelik size eşlik edebilecek hiçbir Iraklı da bulamazsınız. Bir tek yol var o da Kerkük.

Birlikte kulübe girdiler. Kapıda altı polis ellerinde Çekoslovak yapısı silahlarla bekliyordu. Yabancı olduklarından aranmadılar. '

Ali Baba yüksek tavanlı oldukça loş bir yerdi. Pistte orkestra eşliğinde oynayan bir dansöz vardı.

Türk, içkileri ısmarladıktan sonra Malko'ya doğru hafifçe eğildi.

— Karşıdaki masada oturan iki adamı görüyor musunuz? İkisi de Baas'ta.1 yardım isteyenlerin isimlerini yazıyorlar... Sakın kızı masaya davet etmeyin. Bu otuz dinara patlar.

Malko'nun aklı başka bir şeydeydi.

Garson uzaklaştıktan sonra alçak sesle sordu:

— Bağdat'ta Kürt var mı?

Türk dudak büktü.

— Çoğunlukla para karşılığı •Iraklılara katılmış olan hainler. Barzani taraftarları onları vakalar yakalamaz hemen öldürüyorlar.

Pistteki dansözün yerini şimdi geniş volanlı etekleriyle" can can" yapan başka bir dansöz almıştı.

— Bunların birçoğunu da önderliğe düşkün

olan Kübalılar oluşturuyor diye açıkladı ismet.

— Kürtleri iyi tanıyor gibisiniz. Biriyle tanıştırır mısınız beni? Onlar hakkında bir yazı yazmak ilginç olabilir.

ismet içkisinden bir yudum aldı. Tereddüt ediyordu. Birden karar verdi.

— Burada, Bağdat'ta bir Kürt arkadaşım var. Cemal Talani. Bir telefon edeyim, eğer kabul ederse birlikte bir şeyler içeriz.

— Kürtlerin saklandığını sanıyordum, dedi Malko şaşkın bir vaziyette.

— Onun durumu biraz farklı. Köklü bir aileye mensup. Ayrıca Baas'a büyük bir baskı yapan General Kasım zamanında sürgünde bulunan şimdiki hükümet görevlilerine çok yardım etmiş. Bu yüzden ona pek dokunmuyorlar. Fakat özel mülkünü satmaya yetkili değil. Buna izin vermiyorlar.

Malko'nun bu yarı casusu gözü pek tutmadı.

— Gerçek Kürtlerden tanıdığı var mı? diye sordu Malko.

ismet güldü.

— Tabii. Hem direnenler arasında hem de hapiste kuzenleri var. Fakat kendisi çok ihtiyatlı davranıyor. Sık sık Süleymaniye'ye gidiyor. Bekleyin. Ona bir telefon edeyim.

Malko, Ismet'in yanından ayrılmasından istifade ederek pistteki dansöz kadına baktı.

Biraz sonra Ismet geldi.

— Hadi gidelim. Görüşmeyi kabul etti.

*

**

Cemal Talani'nin evi Saadoun Caddesi'nin kuzeyinde eski bir mahalledeydi. Taksiden

indikten sonra İsmet Malko'ya biraz ilerideki yüksek radyo antenini gösterdi.

— Askeri güvenlik bölgesi, diye açıklamada bulundu İsmet.

Kapıyı çaldılar. Kürt hemen açtı. Adam Malko'ya sempatik davranmaya çalışıyordu. Siyah saçlı, iri burunlu ve Avrupalı bir terzinin' elinden çıktığı belli olan takımı içindeki adam insanın üzerinde iyi bir intiba bırakmaya çalışır gibi görünüyordu. Hep birlikte az eşyalı bir salona geçtiler. Sehpanın üzerinde hazırlanmış üç fincan vardı.

Adamın İngilizcesi mükemmeldi. Başlangıçta oradan buradan konuştular.

Malko işi aceleye getirmek istemiyordu. Her şeyi yeni arkadaşına bırakmıştı. Birçok defa iki adam kendi aralarında Arapça konuştular. Nihayet İsmet Malko'ya döndü.

— Cemal, burada Kürtlerle karşılaşmanın çok zor ve aynı zamanda da tehlikeli olduğunu söylüyor, dedi.

Malko planını hazırlamıştı.

— Benim istediğim, kuzeye gitmek, dedi. Oralarda yaşayanlarla görüşebilmek.

İsmet Arapçaya çevirdi. Cemal hafifçe gülümsedi.

— Kolay değil. Sizi ben bile götüremem. Ve sizin için bile çok büyük bir risk bu.

Malko'nun içine atılacağı diğer riskleri bilse ne düşünürdü, acaba! Fakat şimdilik gazeteci olarak kalmalıydı. Aksi halde kimseden yardım göremezdi...

Kürtlerle tek bir röportaj yapmak istediğini tekrar ederek ısrar etti. Fakat Cemal nazikçe geri çeviriyordu.

42

— Oraya en kolay İran'dan gidebilirsiniz, • İrdi. İki senedir Kürtlerle aralan iyi. Bazı kimseler hakkında size bilgi de verebilirim.

Malko yine de ısrar ediyordu. Fakat konuşmanın giderek aleyhine döndüğünü de seziyordu. Ev sahibinin kendisini nezaketer kabul ettiğini anlıyordu. Yeniden, kendini yalnız ve güçsüz hissetmeye başladı. Zaman hızla geçiyordu ve o hâlâ Victor Rubin'in idam edilip edilmediğini dahi bilmiyordu.

Fazla ısrarın bir sonuç getirmeyeceğini anladı. Üstelik Cemal'e de ne kadar güvenebileceği belli değildi.

Biraz sonra İsmet kalkmak için Malko'ya işaret etti. Cemal Malko'nun Bağdat Oteli'ndeki oda ve telefon numarasını kaydederek onu arayacağına dair söz verdi.

Malko, inanmadı ama yine de teşekkür etti. Dışarı çıktıklarında İsmet'e döndü:

— Arkadaşınızın pek bana yardım etmeye niyeti yok gibi.

Türk yavaşça:

— Herkes gibi o da korkuyor. Üstelik sizi de tanımıyor. Fakat bir kere daha görüşmekte yarar var. Belki sizi kuzeye geçirmesi için kandırabilirsiniz. Birçok tanıdığı olduğundan eminim, eğer gerçek bir casus olsaydı şimdiye çoktan ölmüş olurdu. Kürtler hainleri hiçbir zaman affetmezler...

—Yine de size iyi şanslar dilerim. Ben yarın yola çıkıyorum...

Otelin salonunda üç ajan hâlâ tarot oynuyorlardı.

Malko'nun içinden onlara dil çıkarmak

geldi. Hemen odasına çıktı. Havlayan köpeklerin sesi bir türlü uyutmuyordu onu. Televizyonda gördüğü manzaralar geldi gözünün önüne, içini bir ürperti kapladı bir#n...

V. BÖLÜM

Antika telefon çaldı. Malko ahizeyi kaldırdı. Parazitten başka bir şey duyulmuyordu. İngiliz mandası altında döşenmiş olan hatlar artık iyice aşınmıştı.

— Ben Cemal, dedi karşıdaki ses. Cemal Talani. Sizi akşama bir partiye davet etmek için aramıştım. Eğer kabul ederseniz saat sekizde sizi alırım.

Malko az kalsın hayır diyecekti fakat Cemal tek yol olabilirdi.

— Peki, dedi

Daha sonra kahvaltı etmek ve biraz da şehri dolaşmak amacıyla dışarı çıktı. Ve nehrin kıyısındaki küçük bir lokantada kahvaltı yaptı. Sonra bir taksiye atlayarak gezintiye çıktı.

. Şoför doğrudan doğruya onu nehrin öbür tarafındaki Hükümet konağına götürdü. Ve Al Mansur Caddesi'ne bakan, Başkan Al Bakr'ın oturduğu binayı gösterdi.

Görünüşe bakılırsa başkan oldukça ihtiyatlı bir adamdı. "Saray"ı dört tarafı boş bir parkın tam ortasındaki gözetleme kulesiyle kontrol edilen üç katlı bir binaydı. Bahçedeki ağaçların altında bir manga asker, tanklarıyla birlikte binayı koruyorlardı.

Malko, Hükümet Konağı'nın sağında yüksek bir telsiz kulesi gördü. Irak'ta ayaklanmalar radyoyu ele geçirmekle başladığı için Al Bakr önlemini

almıştı. Böylece, eğer ana verici düşman eline geçecek olursa bundan yayın yapabilir-
di.

Taksi, daha sonra altın süslemeleriyle muhteşem bir görünüme sahip olan "Kadom" Çamisi'ne geldi. Bağdat'ta Raşit Caddesi'ni çevreleyen kapalıçarşı ve bu cami en çok turist çeken yerlerdi. Kazasız belasız geçen bu kısa gezintiden sonra Malko daha önceden fırında kuzu yediği, nehir kenarındaki "Casino Gardenya" da öğle yemeğini yedi.

Ninive harabelerini gezmek için zamanı olmadığından Saadoun Caddesi'nde yürümeye başladı. Al-Tahrir Meydanı'na geldiğinde her yer adeta ölüm kokusuyla dolu gibi geldi. Burada en gösterişli mağaza Filistinli El Fetih gerillalarının toplanma merkezinin yanında bulunan Aeroflot'tu. Kaldırımlar yer yer delik deşikti.

Otele döndüğünde lobide en azından sekiz ajan olduğunu gördü.

**

Malko elini uzun süredir sıkmakta olan ev sahibinin yüzüne baktı. İri yarı, olan bu adamın Clark Gable'ı andıran bıyıkları vardı.

Nüfuzlu olan bu kültür ataşesinin ilk bakışta tipik bir eşcinsel olduğu anlaşıyordu. Eski Bağdat sosyetesinden arta kalanlar, Iraklı diplomatlar, askerler hepsi onun evinin devamlı konuklarıydı.

*

**

Malko henüz ev sahibinden yeni kurtulabilmişti ki bu defa da kendini genç bir kızın

kollarında buldu. Biraz öncekinin sevgilisi olan bu kız baygın baygın ona bakarak kolundan çekti. Birlikte kızın gitmek istediği yöne, bara doğru yürüdüler. Malko oldukça geveze olan kızdan bu akşam küçük bir resital vereceğini öğrendi. Daha sonra da Japon işlemlerin: görmeye davet edilen Malko Hollanda Büyükelçisi'nin içeri girmesinden faydalanarak, yavaşça sıvıştı.

Malko'nun siniri hâlâ geçmemişti Cemal önceden de söylediği gibi saatinde otelden onu almıştı. Fakat Kürt bir gün önce konuştukları konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Üstelik Malko'nun sadece, Bağdat'ın sosyete hayatıyla ilgili izlenimlerine önem vermek istiyor gibi görünüyordu. Malko somurtkan bir tavırla elindeki şampanya kadehiyle kendine sakın bir köşe buldu:

En az yüz kişi eve doluşmuştu.

Orkestradan arasıra yerel şarkılar duyuluyordu. Bunların arasında ajanların da olduğu muhakkaktı.

Birden biraz önceki adam bir başka kızın elinden tutmuş Malko'nun yanına geldi.

— Size arkadaşım Amal'ı tanıtmak istiyorum, dedi İngilizce konuşmaya bayılır.

Malko Amal'a baktı. Kızda ilk göze çarpan şaşırtıcı ölçüde iri olan göğüsleriydi. Uzun siyah saçları omuzlarındaydı. ince dudaklı ağzı sürekli gülümsüyordu. Malko'nun bluzuna takılı kalan bakışlarını görünce kızardı. Gözleri Malko'nunkilerle karşılaşınca Malko bir an için kendinde bir suçluluk duydu.

Malko kendini tanıttıktan sonra, içkilerini almak üzere bara gitti. Genç kız İngilizce

konuşmalrıçin o kadar hevesli değildi. Bağdat Radyosu'nun spikeri zaten güzel konuşuyordu bu dili. Ve diğer Iraklılardan daha çok Avrupalı havası taşıyordu. Malko dansa veya başka bir yere gidip gitmediğini sorduğunda ilginç bir yanıt aldı:

— Ben bir genç kıyım. İş görüşmeleri ve kokteyller dışında bir yere gitmem.

Malko yalan söylediğinden emindi. Zira göz kapaklarını kırptırtıyordu. Bu genç kıyla görüşmesini engelleyecek hiçbir engel yoktu. Amal'm bacakları gerçekten son derece güzeldi.

— Sizi kahvaltıya davet edebilir miyim? diye sordu Malko gülümseyerek

Amal başını salladı:

— İmkânsız. Hiçbir zaman bir erkekle tek başına çıkmadım.

Yirmi üç yaşındaydı! Malko kıyın istekli olduğunu ama yinede korktuğunu gördü. Vücudunu iyice saran ve oldukça kısa elbisesiyle hiç de alışlagelmiş Müslüman kadınlarına benzemiyordu. Malko'nun gözleri yine göğüslerine takıldı. Kız onun bakışlarını görünce biraz sinirli bir tonda:

— Göğüslerimin çok fazla iri olduğunu biliyorum, ne korkunç değil mi? dedi.

Malko sesindeki huzursuzluğu far ketti.

Her ne kadar kıyınbu fikrine itiraz ettiyse de kız omuz silkerek suratını astı. Biraz sonra yanlarına gelen Cemal konuşmalarına katıldı. Ve Amal Malko'yla arasına mümkün olduğu kadar bir mesafe koymaya başladı. Birkaç dakika sonra da izin isteyerek yanlarından ayrıldı, ve kalabalıkta kayboldu.

Cemal anlamlı anlamlı sırttı.

— Burası pek eğlenceli değil galiba, değil mi? dedi. Fakat gelmeniz gerekiyordu, diye ekledi esrarlı bir ifadeyle. Yakında gidiyoruz çünkü. Şu karşıdaki Iraklıyı görüyor musunuz? "Onlar" için çalışıyor, bütün kokteyllere gelir. Etrafı dinliyor.

Malko işaret edilen yöne baktı. Fûme gözlüklerinin altında kurnazca etrafına bakan yaşlı bir adam gördü. Malko cevap vermeye hazırlanıyordu ki, yorulmaz hayranıbu defa yanında iki kıyla göründü.

İki kıy, Bağdat'ta bir seri konser vermeye gelen bir topluluğun üyeleri olarak tanıttı. Fransızdı bunlar. Michele topluluğun şefiydi. Diğer i se kontrbaşçısıydı. Michele oldukça güzel fakat biraz sessiz gibi görünüyordu. Çekingen bir tavırla, Malko'yla Fransızca konuşmaya başladı. Diğer kıy kibirli bir tavırla etrafına bakmıyordu. Biraz sonra arkadaşının kolundan tutarak:

— Haydi Michele, gel. Seni Doğu Alman kültür ataşesiyle tanıştırmak istiyorum.

Görünüşe bakılırsa Malko'nun arkadaşını müzikten koparacağını sanmış olmalıydı.. Fakat Tanrı bilir ki hiç böyle bir fikri yoktu, onun. Hatta kıya Ninive harabeleri için belli belirsiz yaptığı teklif için pişman bile olmuştu.

Cemal yine ortadan kaybolmuştu. Malko Amal'ı aramaya başladı. Ve şarkı söyleyen eşcinseli seyrederek buldu onu. Sevgilisi ve gecenin sahibi en ön sırada kendinden geçmiş bir halde şarkıcıyı izliyordu.

Malko, biraz ileride ayakta duran AmaPın yanından geçerken kıya hafifçe dokundu. Amal geri döndü. Malko yavaşça elini kıyın kalçasına

koydu. Amal hiç itiraz etmedi. Fakat, Malko kulağına eğiliyordu ki kız parmağını Malko'nun dudağına koydu.

Malko sabırsızlıkla şarkının bitmesini beklemek /orunda kaldı. Nihayet şarkının bitiminde dinleyenler yavaş yavaş etrafa dağılmaya **başladılar**. Malko hemen AmaPın önünden **geçerek** bahçeye çıktı. Sessizliğin tek hâkim olduğu yer orasıydı zira. Göz ucuyla kıza baktı. Tereddüt ediyordu. Fakat sonra onu izlemeye başladı.

i

Bahçe ıssızdı, iki küçük fener belli belirsiz bir aydınlık veriyordu. Malko duvara dayanarak gökyüzüne baktı. Kızın ayak sesleri giderek yaklaştı. Parfüm kokusu burun deliklerini okşadı.

— Sizi tekrar görmek istiyorum, dedi yavaşça.

Kız başını öne eğdi. Malko bir an için geri döneceğini sandı.

— Niçin? diye sordu kız.

— Çok hoşuma gittiniz. Gecenin en güzel kadını sizsiniz...

iltifatlar... Her kadında iyi sonuç verirdi. Malko, onun yumuşamaya başladığını gördü. Kız hemen cevap verdi.

— Yarın saat altıda Semiramis Otel'de. Fakat kimsenin bilmesini istemiyorum. Bana söz verin.

— Söz.

Malko hafifçe eğilerek onu öptü. Kız titriyordu. Daha soma aceleyle geri dönerek uzaklaştı.

Malko birkaç dakika bekledikten sonra

tekrar içeri girdi. Artık yapacağı bir şey kalmamıştı burada.

Cemal bir grup Iraklıyla konuşuyordu. Malko'yu görür görmez onlardan ayrılarak ona doğru geldi.

— Sizi bekliyorum. Artık gidelim.

Malko hemen riayet etti.

— Bu kızla yeniden görüşecek misiniz? dedi Kürt hemen.

— Evet, dedi Malko, biraz şaşırılmıştı. Randevumu kabul etti. Niçin sordunuz?

Cemal başını salladı.

— Garip. Bir Iraklının bir yabancıyla, özellikle de kendine kur yapan bir yabancıyla görüşmeyi kabul etmesi çok enderdir de.

Cemal'in gözünden bir şey kaçmayacağı muhakkaktufakat Malko Amal'ın da onlardan biri, bir "ajan" olması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Adamın yanıltmış olması için kendi kendine dua etti.

Birlikte Mercedes'e bindiler. Henüz beş yüz metre gitmemişlerdi ki Cemal sordu.

— Hâlâ Kürdistan'agitmek istiyormusunuz?

Malko kulaklarına inanamadı.

— Tabii, dedi sevincini belli etmemeye çalışarak. Her zamankinden çok.

— O halde sanırım size yardımcı olabileceğim, dedi Cemal yavaşça. Iraklıları gitgide daha az sevmeye başlıyorum, dedi soğuk bir sesle.

— Dünden beri neler oldu? diye sordu Malko meraklı meraklı.

Kürt Bağdat'ın ıssız yollarında son hızla sürüyordu.

— Polis, dedi. Sabahın sekizinde geldiler. Ne

bir çay içmeme ne de tıraş olmamafırsat bırakmadan beni götürdüler. Ve bir suçlu gibi sorguya çekip tehdit ettiler. Öğleden sonra beşe kadar bir odada aç bıraktılar. Eğer, nüfuzlu bir ırkdaşıma telefon ettiremeseydim hâlâ orada olacaktım.

Malko bir an kendine gelememi.

— Fakat... Nasıl öğrendiler?

— Taksi. Polise çalışıyormuş. Bir yabancıyı nereye götürdüğünü hemen bildirmiş.

— Çok özgünüm, dedi Malko. Sizi sıkıntıya sokmak istemezdim.

Kürt omuz silkti.

— Aptallar. İlk defa böyle bir muameleye maruz kalıyorum. Neyse, hâlâ kuzeye gitmeye kararlı mısınız? Fakat büyük tehlikesi var.

— Mesleğimde bazı risklere girmeye çoktan alıştım, dedi Malko.

Cemal Bağdat'ın en iyi restoranının, Matam al Matam'ın önünde durdu. Ve Malko'ya döndü.

— Öyleyse, bu andan itibaren dediklerimi yapmak zorundasınız. Aksi halde ikimiz de ipe gideriz. Kabul mü?

— Kabul.

— Pekâlâ. Şimdi beni arabada bekleyin.

Malko, Kürdün arkasından baktı. Adam meydana geçerek Bağdat'ın ünlü Matam al Matam restoranına girdi. Birkaç dakika sonra tekrar görüldü. Ve arabaya geldi.

— Burada bekleyeceğiz, dedi. Birazdan haber verecekler...

— Oldu, dedi Malko, Biraz gergindi.

Cemal güldü.

— Oh. Henüz düşündüğünüz gibi değil.

Yalnızca her zamanki berberime telefon ettim.

— Berberinizi miVdiye sordu Malko şaşkın şaşkın.

Cemal bir kahkaha patlattı.

— Doğru, henüz Bağdat'taki gelenekleri bilmiyorsunuz. Burada bir kız istemek için önce bu berberler aranır. Bir çeşit tele-kız servisleridir bunlar. Çoğunlukla da Mısırlılar yapar bu işi. Nereden olursa olsun siparişinizi alırlar ve birkaç dakika içinde cevabı size iletirler. Bu yöntem çok güvenli...

— Anlıyorum, dedi Malko düşünceli düşünceli. Kürdistan'a yapacağı ziyaretle bunun bağlantısını anlayamamıştı.

Sosyalizm, en azından serbest teşebbüsü engellememişti. Bağdat gibi bir yerde tele-kızlârın olması bile büyük bir konfor sayılabilirdi.

— Niçin tele-kız çağırdığımı sormayacak mısınız? diye sordu Cemal.

— Gerçekten...

Kürt güldü.

— Bu yalnız konukseverliğimden kaynaklanmıyor. Dünkü olay gözetlendiğimizin büyük bir ispatı. Görüşmemizin bir amacı olmalı değil mi? Eğer kızların peşinden koşan iki bekarla ilgilenmiş olduklarını anlarılarsa peşimizi bırakırlar. Bundan sonra da her istediğimizi yapabiliriz.

Kurnazdı,

Cemal kapıya doğru uzandı.

— İşte geldi.

İnce bıyıklı, saçsız bir adam belirdi kaldırımında. Cemal ve Malko arabadan indiler. CemaPle yabancı arasında geçen kısa bir konuşmadan sonra üçü birlikte bira/ ilerde bekleyen kırmızı

taksi plakası taşıyan eski model bir Chevrolet'e doğru yürüdüler.

On beş dakika sonra vadiye giden yolun sağındaki küçük bir evin önünde durdular. Arap onları içeri aldıktan sonra asma kilitli demir kapıyı kilitledi. Ve hep birlikte yastıklarla döşenmiş bir odaya girdiler. Cemal halinden hoşnut görünüyordu.

Biraz soma yaşlıca bir kadın çay dolu bir tepsiyle birlikte sigara da getirdi. Arap ortalıktan kaybolmuştu. Cemal Malko'ya sigaraları işaret etti.

— Bunlar haşhaştan yapılır. Eğer severseniz... Birazdan kızları gösterecekler, diye açıkladı. Eğer beğenmezsek yine de ödemek zorundayız. Fakat bir şey yapmadan gidersek [ilanımız suya düşebilir. Anlıyorsunuz değil mi?

Malko çayından bir yudum daha almıştı ki, **biraz** önceki kadın tekrar içeri girerek eski bir pikaba Arapça bir **müzik** koydu. Aynı anda, iç **çamaşırlarını** okluğu gibi gösteren ince tül elbisesiyle güzel bir kız girdi içeri.

Onun peşinden bir diğeri girdi. Bu ikincisi aşırı makyaj yapmış iri siyah gözlü, sol burun deliğinde bir halka olan bir kızdı.

Henüz on beşinde bile yoktu.

İki kız da önlerinde hafif bir reverans yaptıktan sonra bakışlarını önlerine indirdiler.

Cemal Malko'ya döndü.

— Nasıl buldunuz onları?

Malko, Alexandra'dan içinden bir özür diledikten soma:

— Fena değil, dedi.

Cemal kızlara iyi haberi verdi. İki kız sırtıarak güldü. Akşamları neşeli geçecekti.

Kurulmuş oyuncak gibi iki kız aynı anda dans etmeye başladılar. Beceriksizce göbek almaya çalışıyorlardı. Cemal'in bakışları yavaş yavaş kayganlaşıyordu. Malko ise gülmek için kendini zor tutuyordu.

Plak bittiğinde iki kız yeni müşterilerinin yanına gelip oturdular.

— Sizinkinin adı Leyla, dedi Cemal. Benimki de Suzan.

Suzan on dördünde ya var ya yoktu, fakat bu Cemal için fark etmiyor gibiydi. Leyla sutyenini çıkardı. Çok güzel göğüsleri vardı. Yavaşça Malko'nun elini aldı ve göbeğinin üzerine koydu. Teni pürüzsüz ve yumuşacıktı. Geldiklerinden beri ilk defa Malko'nun ilgisizliği yok oluyordu...

Kız Malko'nun elini tutmuş kendini okşatıyordu. Suzan plağı tekrar koydu. Ve ikisi yeniden dansa başladılar. Bir taraftan da üzerlerindeki fazlalıkları çıkarıyorlardı.

Biraz sonra üstlerinde yalnız şeffaf tüller kalmıştı. Müzik bitince tekrar adamların yanına geldiler. Ve haşhaşlı sigaralarından birer tane yaktılar. Derin derin içlerine çektiler. Bu aşağı yukarı beş dakika sürdü. Yüz ifadeleri değişmeye başlamıştı. Gözleri şimdi daha iyi parlıyordu.

Leyla Malko'nun başım kendine doğru çekerek okşamaya başladı. Malko'nun kıyafetinden sıkılmış bir hali vardı. Ellerini Malko'nun vücudunda gezdirdi.

Malko, Cemal'ebir göz attı. Kürt kendinden geçmek üzereydi. Suzan becerikli elleriyle adamı memnun etmeye çalışıyordu.

Kapıya vuruldu. Onları eve getiren arap,

aralıktan başını uzattı. Cemal'e hitaben seslendi ve kırbaç isteyip istemediklerini sordu. Cemal nazikçe reddetti. Birkaç dakika sonra adam tekrar kapıyı çaldı. Bu defa elinde bir film projektör makinesi vardı. Armağan olarak pornografik bir film getirmişti.

— Bunu izlemeye mecbur muyuz? dedi Malko, Cemal'e.

Cemal güldü.

— Kabul etmemek ayıp olur.

Leyla Malko'dan ayrılarak, makineye yöneldi. Çalıştırdıktan sonra tekrar müşterisinin yanına yastıklara uzandı. Ve Malko'nun ellerini alarak göğüslerinin üzerine yerleştirdi.

Film oldukça yakın plandan alınmış şehvetli sahnelerle doluydu.

Yarı karanlık odada, yalnızca kumaş hışırtıları duyuluyordu. Cemal ve Malko filmin de etkisiyle kızlara yaklaştılar...

Bir süre sonra dördü de kendilerinden geçmiş bir .. haldeydiler. Neden sonra . konuşmaya başlayan Cemal oldu.

— Küçük kızlara bayılıyorum, dedi. Her sabah düzenli olarak evime geten birkaç tane var. Aileleri okulda olduklarını sanıyorlar. Bilemezsin, o kadar iyi oluyor ki...

— Bunun yaşı kaç? diye sordu Malko.

— On iki. Bizi getiren adamın kardeşi, diye açıkladı Cemal.

Cemal aynı anda giyinmeye başladı. Kızlar ortalıkta görünmüyorlardı. Biraz sonra farklı çamaşırlar giymiş olarak geri geldiler. Ellerindeki tepside de şekerlemeler vardı. Cemal haşhaşlı sigaralardan bir tane daha yaktı. Diğer eliyle de Suzan ın karnını okşuyordu.

Kızın rimeli akmıştı. Ama hâlâ o sevimli ifade vardı yüzünde. Cemal'in eli kızın tül elbisesi altına girdi. Aynı anda Malko'nun parmağın daki şövalye yüzüğünü farkettiler.

— Bu yüzüğün anlamı ne? diye sordu.

Malko, ailesinden bahsetti biraz, fakat şatosu hakkında hiçbir şey söylemedi. Zira bu gazeteci kimliğiyle pek bağdaşmıyordu.

Bu defa Suzan Cemal'i okşamaya başlamıştı. Adam, otuz yıl önce ailesinden Kürdistan dağlarında İngilizlerle nasıl savaştığını anlatmaya başladı.

Malko fırsatını bulmuşken konuya girdi.

— Projelerimi unutmadınız, değil mi?

Cemal güldü.

— Bu akşam için artık geç oldu. Önce birkaç kişiyle görüşmem gerekecek.

"Tekrar buraya geleceğiz, sonra işimize bakarız."

Malko şaşkınlıkla:

— Nasıl, her akşam tekrarlamamız mı gerekiyor?

Kürt kahkaha attı.

— Bundan çok hoşlananlar olacak eminim. Hem siz benim misafirimsiniz. Fakat merak etmeyin. Suzan'ın abisini ayarlarım. Kızlardan yüzde almak çok hoşuna gidecektir eminim. Bundan sonraki ziyaretlerimizde bize eşlik etmesine gerek kalmaz. Hem zaten buradan çıkana kadar kimse bizi izlemeye kalkmaz.

"Yarıdan itibaren emin olun ki bu Mısırlı polise, artık hep burada olduğumuzu söyleyecektir. Ve onlar da bizi izleyip, buradan çıktığımızı gördüklerinde şüphelenmeyeceklerdir. Bunları tanırım hepsi de alıktır."

Malko onayladı, zaten başka bir seçeneği de yoktu. Giyinmişlerdi, çıkarlarken Cemal yastığının üzerine iki yüz dinar bıraktı.

Taksi bulmak için iki yüz metre yürümek zorunda kaldılar. Köşe başında Malko karanlıkta zor seçilebilen bir adama çarptı. Uzun kıyafetinin altından omzunda asılı olan Springfield tüfeği belli oluyordu. Türbanının altından sağ elini çıkararak iki adamı selamladı.

— Bu kim? diye sordu Malko.

— Bir çeşit nöbetçi, diye açıkladı Cemal. Bağdat'ı haydutlardan korumakla görevliler. Aynı zamanda da hükümet adınagözetliyorlar. Her yerde bunlara rastlanıyor. Sık sık silahlarını almak için orda burada öldürülüyorlar.

Sonunda Cemal'in arabasına geldiler. Gece'nin biri olmuştu. Ve Bağdat tamamen ıssızdı. Birkaç köpek havlamasından başka bir ses duyulmuyordu. Cemal iç çekti.

— Bir ay öncesi, bütün gece kulüplerini kapattılar. Kasımda da gençliği tahrik ediyor diye mini eteği yasakladılar. Bu şehir artık tamamen öldü diyebiliriz.

— Asılan tutuklular nereye kapatılıyor? diye sordu Malko kayıtsız gibi görünerek.

Cemal omuz silkti.

— Ülkenin bütün hapisaneleri doldu. Özellikle de Sağlık Bakanlığı'nın karşısındaki, Bağdat'ın en eski hapishanesi. Fakat orada hiç bir siyasi suçlu yok.

"Ağır suçlular, şehirden yirmi km. uzakta, çölün ortasındaki Baküba'dalar. Burası bir kale gibi korunuyor. Dört tarafı betonla çevrili bir yer. Kuzenim de orada. Hücrelerinden hiçbir

şekilde çıkartılmıyorlarmış. Çıldırma işten değil.

— Nasıl bir yer olduğunu görmek isterdim. İyi bir yazı olurdu muhakkak, dedi Malko.

Cemal hemen cevap vermedi.

— Eğer isterseniz yarm sizi oraya götürebilirim. Fakat fazla yaklaşamayız. Üstelik, görülmememiz de lazım. Pek fazla bir şey göremezsiniz ama...

— Bu kadarı da bana yeterli, dedi Malko.

Bir ölüm sessizliğine gömülmüş olan binaların önünden geçtiler. İki nöbetçi küçük bir mangalda ellerini ısıtıyorlardı. Biraz ilerde kapılarının üzerinde beyaz yıldızlar olan bir Mercedes durmuştu. Cemal Malko'ya:

— Polis, dedi. Gece Bağdat bunlardan geçilmez.

Otele vardıklarında beyaz entarili adam hemen karşıladı onları. Cemal yüksek sesle Malko'ya:

— Umarım, bu geziden hoşnut kaldınız.

Malko teşekkür etti.

Üç ajan hâlâ tarot oynamaktaydı.

Malkoodasınaçıkarçıkmazpenceresiniaçtıve olup biteni yemden gözden geçirmeye karar verdi. Ayaklarının altında, sarı ay ışığında nehir parıldayarak akmaktaydı. Uzaklardan havlayan bir köpek sesi duyuluyordu.

Kabataslak bir plan yapmaya çalıştı fakat bu çok zordu. Artık büyük bir olasılıkla Victor Rubin'in nerede olduğundan emindi.

VI. BÖLÜM

Bassor yolu virajsız dümdüz bir arazi ortasından geçiyordu. Irak'ın bütün güneybatısı burası gibi ıssız, Suudi Arabistan'a kadar kayalık steplerden oluşuyordu. Malko dışarıyı izliyordu. Cemal sabah kahvaltısından sonra onu otelden almıştı.

Kürt küfrede küfrede kullanıyordu arabayı, ingilizlerin ülkeyi terketmesinden soma yollar, ağır vasıtalar yüzünden daha da kötüleşiyordu. Yer yer göçükler vardı.

— Bu hapishane neden bu kadar uzakta inşa edildi?

Korkuyorlardı. Bakuba'dayalnızca siyasi •UCIUIAI var. Şehirdeki cezaevinin etrafında evlei çok Kolaylıkla kaçabilirler. Ama burada böyle i''' olasılık yok.

Mciccdes yavaşladı, sağda toprak bir yola saplılar.

— Baküba kasabası da hapishaneye elli km.-uzakta. Yani hapishane Bağdat'la kasabanın tam ortasında kalıyor.

Tekrar sağa dönerek, Bassor'aparael dar bir yola saptılar. Malko yolun uzaklığını tahmine çalıştı, aşağı yukarı bir mil kadardı.

Yol kenarında birkaç kulübe vardı fakat hiçbir hareket yoktu.

Birden iki asker belirdi. Dur işareti yapıyorlardı, ikisi de ellerindeki Rus yapısı silahlarını

arabaya doğru yöneltmişlerdi. Cemal arabayı yavaşlatarak durdu. Kısa bir konuşmadan sonra tekrar yola koyuldular.

— Onlara yolumuzu kaybettiğimizi söyledim, diye açıkladı Kürt. Hiç kimsenin kendi isteğiyle Baküba'ya gitmek isteyebileceğini sanmadığımı anlattım.

— Sık sık böyle engellerle karşılaşır mıyız?

— Her on kilometrede bir. Gece hapishaneye yaklaşmak yasak. Görür görmez ateş ediliyor. Gündüz ise bütün Irak yollarında olduğu gibi kontrol ediyorlar, işte yaklaşıyoruz.

Etrafta bir sürü kulübe vardı. Malko biraz ilerde aşağı yukarı yüz metre uzunluğunda yüksekçe bir duvar gördü.

— Orası, dedi Cemal. Daha fazla yaklaşamayız. Aksi halde kâğıtlarımızı sorarlar. Ama etrafını dolaşabiliriz.

Malko dikkatle baktı. Victor Rubin eğer hayattaysa orada birkaç yüz metre ilerisindeydi.

Hapishane altı metre yüksekliğinde üzeri dikenli dört duvarla çevrili bir yerdi. Bir de muhtemelen bir otomatik yerleştirilmiş gözetleme kulesi vardı.

Cemal arabayı durdurdu ve Malko'ya bir yeri işaret etti.

— Orada asıyorlar, kuzeybatı avlusunda bazılarını da kurşuna diziyorlar. Mahkûmların dışarı çıktıkları ilk ve son dakikalar bunlar. Siyasi suçlular için ise hiçbir şekilde gezinti yapmalarına imkân yok. Hücreden doğru ipe gidiyorlar. Her şey bittiğinde siyah bir bayrak çekiyorlar.

— Bütün bunları nereden öğrendiniz? diye sordu Malko.

Cemal acı bir gülümsemeyle tekrar yola koyuldu.

— Kuzenim Bakuba'da. Arkadaşlarımdan birçoğu da bir zamanlar oradaydı.

Malko her şeyi belleğine kaydetmeye çalışıyordu. Harekete geçmek için çok kısa bir süre gerekecekti. Şimdiye kadar hiç rastlamadığı ölçüde sıkı tedbirler alınmıştı.

— Mahkûmları teker teker mi götürüyorlar? diye sordu Malko.

Cemal başım salladı.

— Hayır. Kafesler içinde bahçeye getiriyorlar. Hepsi aynı zamanda diğerlerinin de akıbetini seyrediyorlar. Tam Iraklı bir usul.

— Başka usuller de mi var?

— Hayır. Öyle özel bir şey yok. Yalnız saat. konusu önemli. İnfazlar her zaman yedi ile yedi buçuk arası oluyor. Zira görevliler daha erken kalkmaktan hoşlanmıyorlarmış.

"Tek bir darağacı olmasına rağmen işlerini çok çabuk bitiriyorlar. Ölülerini daha som*a kamyonayükleyipAl-TahrirMeydanınagötürüp halka teşhir ediyorlar."

Hapishane giderek daha gerilerde kalıyordu. Malko bir kere daha yüksek beyaz duvarlı binaya baktı. Bassor yoluna paralel, binanın diğer tarafında başka bir yol daha vardı.

Uçakla, bu ıssız çölde,iki yol arasında kalan bu bina gerçekten rahat bir hedefti.

Cemal bir kilometre daha yol aldıktan sonra anayola ulaşmak için sola döndü. Malko çevreyi ezberlemeye çalışıyordu. Fakat ne yazıkki göze çarpan önemli bir ayrıcalık yoktu. Her şey birbirine benziyordu. Ve her an beklenmedik bir tuzağa da çok elverişliydi.

— Bakuba'dan kaçan oldu mu? diye sordu Malko.

— Şimdiye kadar kimse beceremedi. Gardiyanların sayısı çok fazla. Kasabada otomatik silahlı bir askeri birlik var. Bunların da ellerinde bir sürü av köpeği... Üstelik yüksek duvarları da gördünüz.

"Geceleri projektörler de her tarafı aydınlatıyor."

Bakuba küçük bir toplama kampı gibiydi. Bağdat'a yaklaşıyorlardı. Malko bir plan yapabilmek için beynini son derece zorluyordu. Yalnızca hapishanenin içine girmek yetmiyordu. En az bir saatlik bir süre de gerekiyordu. Ve uygulamaya geçmek için de bir gün kararlaştırılmıyordu.

Kürt hiçbir şey sormamıştı. Malko, onun gezintinin gerçek sebebini anlayıp anlamadığını sordu kendi kendine. Ama hangi akıllı Bakuba'ya baskın düzenlemeyi düşünebilirdi ki?...

Biraz sonra Cemal Malko'ya bir yer gösterdi.

— Bağdat sosyete kulübü. Dört ay önce kapattırdılar. Çünkü korkusuzca konuşulan tek yerdi burası. Herkes birbirini tanırdı. Ve hiçbir ajan yoktu.

Malko hiçbir yorumda bulunmadı.

Bağdat'a kadar hiç konuşmadılar.

Malko, bilmecenin ilk parçasını tamamlamıştı. Fakat daha birçok eksik parçası vardı. En zor olanları da bunlardı zaten. Karşısında bir sürü ajan ve fanatik bir halkın desteklediği iüzenli bir ordu vardı.

*

**

Sürekli olarak izlenmek çok' yorucuydu. Malko da Bağdat'ı kasıp kavuran "korku" fırtınasının etkilerini hissetmeye başlamıştı.

Bağdat haritasında Semiramis Otel'i buldu. Saadoun Caddesi'nin kuzeyinde, pek fazla uzak değildi. Malko, oraya kadar yürümeye karar verdi.

*

**

Amal otelin barında onu beküyordu. Siyah bir manto giymişti. Malko'yu görünce başını öne eğdi. Malko yanma oturdu ve elini yavaşça öptü.

Bar boştu. Semiramis Otel Bağdat Otel'ine bir km. uzaklıkta, otuz odalı küçük fakat bakımlı, temiz bir oteldi. Görünürde ajan yoktu. Malko, kızın neden burada randevu verdiğini sordu kendi kendine.

— Ne içmek istersiniz, diye sordu.

— Oh! Hiçbir şey içmeyelim. Buradan gidelim, dedi genç kız. Tanınmak istemiyorum.

Malko kızgınlığını belli etmemeye çalıştı. Kızın yüz seksen derecelik dönüş yapması sinirlendirmişti onu.

**

Amal'ın, otelin yakınında bir arkadaşına ait boş dairenin anahtarlarını aldığını itiraf etmesi için Malko on dakika bekledi.

Malko, kabul etti. Bar sessizdi. Fakat kadın oldukça tedirgindi. Kapının her açılışında adeta yerinden fırlıyordu. Arkadaşının evini tarif ettikten sonra kalktı ve otelden çıktı. Birlikte

dışarı çıkmak istemiyordu.

Malko, votkasını yavaş yavaş yudumladı. Kıza, eve ulaşması için zaman tanıyordu.

Ev otelin yüz metre ilerisindeydi. Bahçeli küçük bir evdi. Fakat hiçbir ışık yoktu evde. Malko kızın kendini başından savdığını düşündü. Ümitsizce zili çaldı. Kapı hemen aralandı.

Malko hayret içinde kaldı. Siyah mantonun altında gerçek bir cevher yatıyordu. Amal, vücudunu iyice saran elbisesi ve hoş bir parfüm kokusu içinde Malko'nun karşısındaydı.

Malko itiraz etmesine fırsat vermeden kadını kucakladı.

Amal önce karşı koymaya, dudaklarını adamınkinden kaçırmaya çalıştı. Malko içinde bir eziklik hissetti. Kızları kuvvet yoluyla elde etmekten nefret ederdi.

Dudaklarını bırakarak kızın boynunu öpmeye başladı. Amal karşı koymaktan birden vazgeçti. Malko'nun başını kaldırarak, dudaklarını onunkine uzattı. Ve sıkıca sarıldı.

Birbirlerinden ayrılmadan dairenin içerilerine ilerlediler. Amal durmak istemiyor gibiydi. Vücudu heyecan içinde titriyordu. Gözleri, dudakları, dili, tüm vücuduyla Malko'ya yapışmıştı. Malko Bağdat'a geldiğinden bu yana ilk defa bütün sorunlarını »unutmuş gibiydi. Karşısındaki bir ajan olabilirdi ama her şeyden önce gerçek bir dişiydi.

Malko daha fazla dayanamayacağını hissetti. Salondaki kanepenin üzerine **uzandılar**. Genç kızın fermuarını açtı. Teni yumuşak **ve** pürüzsüzdü. Malko, birden acıyla geri çekildi. Kız, dudağını ısırılmıştı. Bu bir kadın değil, vahşi bir kediymiş sanki...

—Bana dokunma, dedi Amal. Bu beni çıldırtıyor.

Gerçekten de genç Arabın yüzünün ifadesi garipti. Göğüs uçları elbisesinden fırlayacakmış gibi dikleşmişti. Malko'nun gözleri bu noktalara takıldı. Bu defa kızın boynuna saf üdi;

Fakat bu kez de elini ısırdı.

— Bakireyim, diye itirafetti sonunda. Sizinle sevişmem mümkün değil. Yalnızca arkadaş olabiliriz.

Doğrusu oldukça ilginç bir flört anlayışı vardı.

Malko birden ensesinde sıcak bir sıvı hissetti. Amal orayı da ısırmıştı. Tipik bir çılgınlık vakasıydı kız. Biraz yatışınca, ona bir fincanla çay getirdi. Ve gevezelik etmeye başladılar. Avrupa hakkında birçok şey öğrenmek istiyorlardı. Kadınların nasıl giyindiklerini, nasıl ve kimle seviştiklerini... Malko sakın sakın ilgilendiği konular hakkında bilgi verdi.

— Artist olmak istiyorum, dedi kız. Fakat burada bu çok zor. Bağdat Radyosunda, sabahın 6'sından öğlen ikiye kadar müzik yayını yapıyorum.

— Sizi görmeye gelirim, dedi Malko.

Amal, ayıp bir şey söylenmiş gibi yerinden fırladı.

— Oh, hayır, imkânsız. Zaten sizi içeriye sokmazlar. Yabancılar için izin belgesi gerekiyor. Hem, sizinle görüştüğümü kimse bilmemeli. Sizinle çıkmamın tek sebebi, bir yabancı olmanız ve burada kimseyi tanımamanız.

"Her gün yönetmen beni yemeğe davet ediyor fakat ben her defasında reddediyorum.

— Bu gurur verici bir şeydedi Malko.

Amal korkmuş gibiydi.

— Beni korkutuyor, dedi. Geçen sene bir genç kızı iğfal etti ve kızı da şikâyetle bulunduğu için hapse attırdı. Baas Partisi'nde oldukça nüfuzlu biri.

Kuruntularını yok etmek istercesine Malko tekrar sarıldı. Boğa güreşi yeniden başlıyordu. Amal şiddetle soyunmamakta diretiyordu. Bu işkence Malko'yu artık sinirlendirmeye başlıyordu. Fakat kızın tecavüz korkusunu da anlamıyor değildi.

Amal, adamın düşüncelerini okumuş gibi birden ayağa kalktı.

— Gitmeliyim, dedi.

Maiko'nun yüz ifadesini görünce, çekingen ve üzgün bir şekilde sarıldı ona.

— Tekrar görüşemeyiz. Söylediğim gibi sizinle sevişemem. Fakat bunu kabul edebilecek bir sürü kız var bu şehirde. Eğer isterseniz kuaforüme söyleyebilirim.

Malko sakınlaşmaya çalışarak:

— Ben yine de sizi görmek istiyorum, dedi

Kız bir an tereddüt etti.

— Gelebilir miyim, bilmiyorum. Hem bu çok tehlikeli. Eğer görülür sek...

Malko, ellerini avucunun içine alarak öptü.

— Sizi temin ederim ki, görülmeyeceğiz. Otelden ayrılırken izlenmemeye dikkat edeceğim.

Kıza sıkıca sarıldı. Amal yatışmışa benziyordu. Evden önce Malko çıktı. Cadde boştu. Fakat kimlerin nerede olduğu hiçbir zaman belli olmuyordu Bağdat'ta. Malko izlenmediğini umuyordu. Amal'la birlikte bilmedenin eksik

bir yanı daha kapanıyor gibiydi.

*

**

Malko'nun dosyası üç yeni sayfayla zenginleşmeye başlartıyordu: Tele-kızlarla olan ilişkisi ve Bakuba gezintisi ile ilgili kısa bir not.

General Okeili, odasında elinde yeşil kalemiyle düşünüyordu. Biraz sonra onu bırakarak kırmızı kalemi aldı eline. Fakat bir an durakladı. Kırmızı not "acil iş" demektir: Bu, ortadan kaldırma veya sınır dışı etme olabilirdi.

ince uç kâğıda değince kırıldı. General batıl inançlı değildi. Fakat önbelirtilere de inanırdı. Malko hakkında bir türlü karar veremiyordu. Raporu tekrar okumaya başladı.

Niçin Bakuba? Arabanın plakası tespit edilmiş ve sarışın bir adamın varlığı haber verilmişti. Verilen tüm bilgiler Malko'nun özellikleriyle uyuşuyordu. General Okeili kâğıdın üzerine bir soru işareti koydu.

ilgiyle ikinci raporu okumaya başladı. Mısırlı, duvardaki delikten bütün geceyi en ince ayrıntısına kadar izlemiş ve yine aynı şekilde her şeyi not etmişti.

General raporun altına imzasını attı ve kâğıdı tekrar dosyaya yerleştirdi. Malko hakkındaki önsezi sinin yanlış olduğuna inanmaya başlıyordu. Bakuba gezisi basit bir merak olabilirdi.

Telefonu açtı ve santralden Sovyet Elçiliği'nden Albay Tcherkow'u aramasını istedi. Elçilik binası nehrin diğer tarafında, 2 km. uzaktaydı.

Biraz sonra bağlantı kuruldu. General:

— Size bahsettiğim adam hakkında neler biliyorsunuz? diye sordu.

Ne yazık ki, Rus henüz bir şey bilmiyordu.

Moskova'ya gönderdiği şifreli telefona henüz cevap gelmemişti. KGB'nin yanısıra GRU'nun da araştırma yapması gerekiyordu. Bu yüzden herhangi bir yanlışlığı engellemek için, uzun bir süreye ihtiyaç vardı. Albay bilgi alır almaz, generali arayacağına söz verdi.

General memnun bir şekilde telefonu kapadı. Bir taşla iki kuş vurmuştu. Albay Tcherkow tarafından Moskova'ya gönderilen şifreli telefon konuşmasının metni masasının üstündeydi. Fakat Rusların daha başka gizli bir mesaj yolu bulmuş olmalarından çekiniyordu. Eğer albay cevabı almış olup da generale söylememiş olsaydı, o zaman işler değişecekti...

Sevindirici başka bir durum daha vardı: genç Amal Chrouki. Askeri Güvenlik, şüpheli yabancıları tanıyabilmek için bu güzeli kullanırdı. Şimdilik bu Avusturyalı gazeteciyle anlaşmışa benziyordu -ve Malko'yla tekrar görüşebilecekti. Randevuların yeride Askeri Güvenlik'e ait evden başka bir yer de değildi tabii ki.

Latif Okeili, üçüncü raporun altına yeşil kalemle şunları yazdı:

"izlemeye devam edin. Ve her gün rapor verin."

VII. BÖLÜM

Cemal, otele yürüyerek gelmişti. Lobide bekleyen Malko, onu görünce hemen yanına gitti. Kürt, taksi seçiminde bir an tereddüt ettikten sonra eski bir 404 Peugeot'da karar kıldı.

Yirmi dakika soma iki Mısırlının villası önünde indiler. Yalnız kaldıklarında Malko sordu:

—Niçin bu taksiyi seçtiniz? Çok kirliydi.

— Yüzde yüz eminim ki bu bir ajandı, diye açıkladı Cemal. On dakika içinde otelde olacak ve bizim nerede olduğumuzu bildirecektir. Bundan sonra bizi arayacaklarını sanmam. Zira oldukça tembeldirler. Sıcak bir çay ve oyun iyi olur değil mi?

Suzan ve Leyla neşeyle karşıladılar müşterilerini. Zira dinar, özellikle bu dönemde, Bağdat'ta oldukça ender bulunuyordu.

Kızlar, bu defa vücutlarının bütün hatlarını ortaya koyan lasteks pantolonlar giymişlerdi. Üstlerinde de oldukça iri ajurlu bluzlar vardı.

Karşılama töreninden sonra Cemal Malko'ya döndü.

— Düşündüğüm gibi, Suzan'ın ağabeyi evde değilmiş. Yarın gelecekmiş.

Kürdün hesapları doğru çıkıyordu. Malko nihayet planında ilerleyebileceğini düşünerek, sevindi. Fakat önce birtakım şeylere katlanmak

zorundaydı. Çay, danslar... İki Mısırlı kız, yavaş yavaş soyunmaya hazırlanıyorlardı ki, Cemal oplan durdurdu.

Ve hemen, cebinden çıkardığı iki adet yüz dinarı masanın üzerine bıraktı. Daha sonra da kızlarla uzun bir konuşmaya girdi. Sonunda Malko'ya tercüme etti.

— Dünkü seansın bizi çok yorduğunu ve belki yarın geleceğimizi söyledim.

Suzan'ın suratı birden asıldı. Cemal bir şeyler söyleyerek onu okşadı.

On beş dakika sonra Malko ve Cemal dışardaydılar. Birden Cemal'in yüzü gerginleşti. Malko'nun koluna girerek hızla yürütmeye başladı onu.

Karanlığa park edilmiş olan Mercedes'e gelene kadar I km.den fazla koşuşturdular.

Köşebaşı tamamen ıssızdı. Nehrin kenarındaki boş alanlar, terkedilmiş bir sinema binası ve harabe şeklindeki eski evlerde de tam bir sessizlik vardı.

— Buradan mı gideceğiz? diye sordu Malko.

Cemal sinirli bir şekilde gülümsedi.

— Hayır. Fakat fazla tedbir de alınmıyor doğrusu.

Bir duvarın dibinde pusuya yatarak uzun süre beklediler. Köpeklerin havlaması dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Sonunda Cemal arabaya bindi, Malko'ya da kapıyı çarpmamasını söyledi. Farları yakmadan hareket etti. Ve oldukça aydınlık bir meydana gelene kadar bu şekilde gittiler.

Biraz ileride, yarı karanlıkta yıldızlı beyaz bir araba kuşku bir şekilde beklemekteydi.

Cemal hiçbir şey söylemeden bir yola saptı.

Biraz sonra eski harap yapıların bulunduğu dar bir sokaktaydılar. Arabanın farlarını çoktan söndürmüştü.

Cemal arabadan indi, Malko'ya da işaret ederek, yanına gelmesini bekledi.

— Geldik, dedi Kürt. Yolun sonunda, bir bodrumda bir grup kuzeyli Kürt var. Birkaç günden beri orada saklanıyorlar. Bir kadın yardımcı oluyor onlara. Takma adı "Kara Panter". Nasıl, çok romantik değil mi? Asıl adı Gül. İngilizce'yi çok iyi bilir. Sizi kuzeye götürmesi için ondan yardım isteyeceksiniz. Geleceğinizden haberi var.

Malko şaşkınlıkla sordu.

— Nasıl? Siz gelmiyor musunuz?

Kürt başını salladı.

— Hayır. Arabayı bırakamam. Eğer polis arabayı bu vaziyette bulursa, nerede olduğumu aramaya kalkar. Ve yakın çevreyi didik didik ederler.

"Yolun sonuna kadar yürüyün. Bir adam sizi bekleyecek. "Gül" dersiniz^ sizi ona götürür"

•— Nasıl geri döneceğim? diye sordu Malko.

Karanlıkta, Kürdün dişleri parladı.

— Onlar getirirler. Fakat eğer kuzeye gitmek isterseniz, bazı tedbirlere ve risklere alışmanız gerekecek.

Cemal'in sesinde sanki bir azarlama var gibiydi. Malko gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak ileri baktı. Kendini çok yalnız hissediyordu. Krizantem yanımda olsaydı keşke diye geçirdi içinden. Fakat artık geri dönemezdi.

— Pekâla. Gidiyorum. Teşekkür ederim.

Yavaşça ilerlemeye başladı. Yarı yola

geldiğinde, geriye baktı. Cemal çoktan kaybolmuştu. Adımlarının sesi, ıssız sokakta yankılanıyordu. Yol çok karanlık olduğundan binaların kapısını seçmekte güçlük çekiyordu.

Ayağı bir taşa takılınca, A İmanca küfürleri sıraladı. Yerler oldukça derin çukurlarla doluydu. Dar sokakta, pekâlâ tuzak kurmuş adamlar olabilirdi. Bağdat'ın neresinde olduğunu bile bilmiyordu. Tahminen, Saadoun Caddesi yakınlarında bir gecekondu mahallesi olmalı diye düşündü.

Sokağın sonu, uzaklardan gelen bir ışıkla hafifçe aydınlanıyordu. Çok uzaklardan, bir köpek havlarnası duyuldu. Ardından bir düzine de silah sesi. Malko, ürperdi. Onu neler bekliyordu acaba?

Durdu. Hiç kimse yoktu. Yüze kadar saydı. Aldatılmış gibi bir şüpheye düştü. Alçak bir sesle seslendi:

— Gül!

Cevap yoktu.

Yan tarafa geçti. Duvara tutunarak güvenilir bir girinti aramaya başladı.

Aniden sırtında sivri bir sertlik hissetti. Yavaşça geri döndü. Sırtına bıçak dayayan adamın yüzünü seçmeye çalıştı. Adam, Malko'nun önünden geçtiği bir köşeden sessizce çıkmış ve ona arkadan yanaşmıştı.

Malko tekrarladı.

— Gül.

Beriki cevap vermedi. Fakat Malko'yu arkasından itekleyerek biryere doğru sürükledi. Malko, hiçbir şey görmeden ilerliyordu. Ayaklarının altında taşlar kayıyordu. Birden tahta bir kapının önünde buldu kendini.

Arkasındaki rehberi, onu geçerek, bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve onu içeri iterek kapıyı kapattı.

Oda tamamen karanlıktı. Malko hışırtılar duydu. Biraz sonra adam bir kibrit çakarak, bir gaz lambası yaktı. Yerde saman çöpleri olan boş bir odaydı burası. Malko, göz ucuyla adamı izliyordu. Adam biraz sonra yerdeki samanları araladı. Ve yerdeki gizli bir kapağı açtı. Aynı anda Malko onlara bakan, kedi kadar iri bir fareyi gördü...

Malko, adamın işareti üzerine dar deliğe yöneldi. Aşağı doğru inen bir merdiven gördü.

Bodrum gibi bir yere iniyordu. Birden korkunç bir koku burun deliklerini sızlattı. Küf kokusuna karışan bir leş kokusu bu.

Malko'ya eşlik eden adam, onu omuzlarından bastırarak oturmaya zorladı. Burası bir gaz lambasıyla aydınlatılmış bir odaydı. Yarı karanlıkta, etrafında birtakım gölgeler farkettiler. Odanın yüksekliği bir buçuk metreden fazla değildi. Duvarlar rutubetten ıslanmıştı.

Karanlığa alışması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Sonra, bir şeyler hareket etti ve yanı başındaki gaz lambasına yaklaştı. Ama daha önce gözüne çarpan, yüzüne yöneltilen birkaç santimetre uzaklıktaki silahtı. Silahı tutan el, bir srkek eli büyüklüğünde bir kadın eliydi.

Elin sahibi haki bir tunik ve kabarık Kürt pantolonlu bir kadındı. İri şehvetli dudakları vardı. Pis bir sargıyla göğsünün üstünü sarmıştı. Geniş kemerine sıkıştırılmış bir otomatik silah ve kama vardı.

Malko karanlığa biraz daha alışınca yatağın

kenarında içi beyaz sıvıyla dolu bir leğen ve duvara dayalı Çek yapısı iki tüfeğin fişekliklerini gördü.

Canı sıkılmıştı. Bu karşılama da neyin nesi oluyordu?

Kadın gözlerini Malko'dan ayırmadan bir şeyler söyledi. Onu getiren adam omuz silkti. Kadın aynı sözleri tekrarladı.

— Sizi öldüreceğini söylüyor, diye açıkladı adam.

Dikkatle bakınca kadının Arap olmadığı anlaşılıyordu. Zira yeşil gözlü ve kızıl saçlıydı. Yereuzanmış adamlar hiç kıpırdamadılar. Ama nefes alıp verdikleri çok iyi duyuluyordu.

Kara Panter'in hiç de şaka yapıyor gibi bir havası da yoktu. Malko soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Zaten elinden başka bir şey de gelmezdi. Gözlerini Kürdünkilerine dikerek Türkçe sordu.

— Niçin beni öldürmek istiyorsunuz?

Kadın bir an şaşkınlığını saklayamadı fakat güvensizliğini artırmaktan başkalbirişe yaramamıştı. Gırtlaktan gelen bir sesle:

—Araplar tarafından kiralanan bir hainsiniz fakat artık zamanınız kalmadı.

—Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?

— Ben bilirim.

Bir sessizlik oldu. Malko Cemal'in şimdi neden onunla gelmediğini daha iyi anlıyordu. Güzel oyundu doğrusu.

— Öleceksin, dedi kadın Türkçe olarak.

Malko birden korkuyla karışık bir öfkeyle kadına baktı:'

— Pekâlâ öldürün beni. Fakat büyük bir yanlışlık yapmış olacaksınız. Zira ben sizin

dostunuzum. Ve Amerikalıyım.

—Yalan, diye kesti kadın. Hiçbir Amerikalı Bağdat'ta kendini böyle bir tehlikeye atmaz.

Ne yazık ki Malko'nun yanında kendini ispatlayacak hiçbir delil yoktu.

Kürt alaylı alaylı gülümsedi. Silah iki santim yukarı çıktı. Malko artık küçük deliği iyice görebiliyordu. Metalik bir ses duyuldu. Horozun sesiydi bu. Malko bir an gözlerini silahtan ayırıp kadına baktı. Artık düşünemiyordu. Zaman adeta durmuştu.

Birden kadın bir kakhaha atarak silahı kemerine yerleştirdi.

Bu ani karar değişikliği Malko'yu oldukça şaşırttığından bir an kendine gelememişti. Şimdi Kara Panter duvara yaslanmış ilgiyle Malko'yu izliyordu. Kadın hiç de güzel değildi. Her hareketinde şangırdayan bileziklerine rağmen, geniş omuzlu bu yaratığa kadın diyebilmek oldukça güçlü doğrusu. Kadın cebinden çıkarttığı sigarasını yaktı. Ve Malko'ya sıırttı.

— Bir hain yalvarmadan ölümü bekleyemez dedi İngilizce olarak. Gözlerinizi benimkilerden ayırmadığınıza göre vicdanınız gerçekten temiz olmalı.

Malko içinden geçirdiklerini düşününce bir an ürpeti duydu. Kararları ne kadar garip şeylere dayanıyordu. Ama yine de bu işin bilincinde oldukları belliydi.

— Eğer gözlerimi başka bir tarafa çevirmiş, yahut aşağı indirmiş olsaydım beni öldürecek miydiniz?

Kürt sigarasından bir nefes daha çektikten sonra konuştu:

— Tabii. Ve diğerleriyle birlikte sonsuza'dek

burada konuk olurdunuz.

Elindeki sigarayla bir yeri işaret etti. Biraz ilerde üstü örtülü bir kütile vardı.

— Onu öldürdünüz mü? diye sordu Malko.

— Hayır. O da bizden biriydi. Fakat yaralanmıştı, ve kurtulamadı. Dışarı koyamazdık zira bu polisi buraya kadar getirirdi. Beş gündür o da bizimle beraber burada.

Beş gündür bu korkunç kokuyla yaşayabilmek gerçekten insanüstü bir güç gerektiriyordu.

Malko kendine sunulan sigarayla ve çayı hemen aldı.

— Niçin kuzeye gitmek istiyorsunuz? diye sordu Kürt birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

— Mücadeleyi daha yakından görmek istiyorum, diye cevapladı Malko. Fakat Iraklılar buna izin vermiyorlar.

— Fakat bu çok tehlikeli, kendinizi büyük bir riske atmış olursunuz..

— Bu benim görevim. Ne zaman yola çıkıyorsunuz?

Kadın bu defa içtenlikle güldü:

— Bir hafta önceden imkânsız. Sebebi de bu. Yoksa şimdiye kadar çoktan gitmiş olurduk.

iri göğsünün altındaki kanla ıslanmış kumaş parçasını çekti çıkardı. Yara oldukça büyüktü ve şişmişti. Kürt ceketini kapatırken gözlerini tekrar Malko'ya çevirdi.

— Bir doktora göründünüz mü? diye sordu Malko.

— Bağdat'ta bizim için doktor yoktur. Oldukça dayanıkhyımdır. Ve ülkemin dağlarını tekrar görmeye de niyetliyim.

— Neden size Kara Panter diyorlar? diye sordu Malko.

Kürt keskin bir bakış fırlattı.

— Zira düşmanlarımı nerede olursa olsun, hatta kendilerini en güvenli hissettikleri yerde bile bulabiliyorum. Son kez üç haini hakladık.

"Iraklılar başıma 10.000 dinar ödül koydular. Yalnızca beni ihbar etmek için du oldukça büyük bir rakam. Ve beleştan kazanılmış bir para

Malko hâlâ endişeleniyordu. Acaba gerçekten kendisine yardımcı olabilecek kişi bu muydu? Yoksa onu tuzağa düşürmek için bir plan mıydı bu?

Yapılacak tek şey kalıyordu. Biraz daha onları kurcalamak... Yarın ya bir hapishanede ya da bir mezarlıkta bulunabilirdi ama şu an zaten başka çıkar yol yoktu. Sigarasını bitirmeyi bekledi. Yine de ihtiyatlı davranmaya karar vererek:

— Sizinle yalnız konuşabilir miyiz? diye sordu.

Kadın kaşlarını kaldırdı:

— Niçin? Burada bulunanların hepsi de "Merga" dır ve son derece güvenilir savaşçılardır. Onlardan saklayacak hiçbir şeyim yok.

— Tabii, muhakkak, dedi Malko. Fakat benim saklamak istediğim şeyler olabilir, değil mi?

Kadın kararsız bir şekilde ona baktı. Malko bundan faydalanmak istedi.

— Amerikalıyım, dedi Malko. Ama gazeteci değilim. Sizinle yalnız kalmadıkça başka bir şey söylemeyeceğim.

Bu defa kadın etrafındakilere bir şeyler söyledi. Dört adam muhtemelen başka bir odaya açılan bir tünelde gözden kayboldular. Malko ceset ve kadınla birlikte odada yalnız kalmıştı.

— Evet? dedi. Kuşkuyla bekliyordu.

Fazla yüksek sesle konuşmamak için Malko ona doğru yaklaştı. Aynı anda ceketin aralığından Colt'un namlusu bir kobra gibi beliriverdi.

— Eğer yaklaşırsanız, öldürürüm, dedi kadın kuru bir sesle.

Güvensizlik devam ediyordu.

— Neden hâlâ şüpheleniyorsunuz? diye yakındı Malko. Sizi görmek için riske giren benim. Üstelik şu an hem yalnız hem de silahsızım.

Kadın bir iç geçirdikten sonra silahını indirdi.

— Beni öldürmek isteyen o kadar çok kişi var ki... Üstelik sizi buraya getiren Cemal Talani de çok korkak ve zayıftır. Ona pek güvenmem. Aslında şu anda dağlarda savaşıyor olmalıydı. Neyse, evet bana ne söylemek istiyorsunuz?

—Çoktehlikeli bir iş için silahlı oniki adama ihtiyacım var.

Kadın hiçbir şey anlamadan kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

— Niyetiniz ne? diye sordu. Bağdat'ta yenisiniz, birden intikam almak istiyor olamazsınız!

— Bu benim sorunum, diye cevapladı Malko. Siz sorduğum soruyu yanıtlayın. Bu kadar adam bulabilir misiniz?

— Ya bu bir tuzaksa?

Malko güldü.

— O zaman beni öldürürsünüz, zira sizinle birlikte olacağım. Ve bu bir tuzak değil.

Dakikalarca konu hakkında tartıştılar. Malko kadının bir türlü karar veremediğini anlamakta güçlük çekmedi.

— Ne yapmak istediğinizi bilmezsem size hiç bir şey söyleyemem, dedi kadın. Adamlarım haydut değil, askerdirler.

Gaz lambasının alevi, belli belirsiz bir hava akımıyla titredi. Malko içinde bir ürperti duydu. Rutubetten ıslanmış olan duvarların da yarattığı soğukluktan dolayı üşümeye de başlamıştı. Herhalde nehrin epeyce altında olmalıydılar.

- — Bakuba'daki nöbetçileri etkisiz hale getirip, bir tutukluyu kaçırmak için bir komando ekibine ihtiyacım var. Daha sonra da Kürdistan'dan ülkeyi terk edeceğiz.

Kadın oldukça şaşırmıştı. Olumsuz bir şekilde başını salladı.

— Çok zor, dedi. Eğer bu Bağdat hapishanesi olsaydı, daha kolaydı. Zira duvarları daha alçak ve daha korunmasız. Fakat Bakuba için aynı şeyleri söyleyemem. İmkansız gibi bir şey bu. Delilik. Duvarları telli ve altı metre yüksekliğinde. Üstelik çölün ortasında, görünmeden yaklaşmamıza olanak yok. Kesinlikle içeri girmek mümkün değil. Hem niçin böyle bir şeye kalkışıyorsunuz?

Malko kadının itiraz edeceğini anlamıştı. Birden aklına bir fikir geldi.

— Duvar işini ben halledeceğim, siz yalnızca içeri girip bahçedeki bir tutukluyu

kaçıracaksınız, mümkün mü?

Kara Panter alaylı bir şekilde ona baktı.

— Mucizelerden bahsettiğinize göre Alaaddin' in lambasına sahip olmalısınız? Eğer Bakuba' ya girebilmek bu kadar kolay olsaydı şimdiye kadar kardeşlerimizi çoktan kurtarmış olurduk.

Malko sigarasından bir nefes çekti. Artık, odadaki ağır koku onu etkilemiyordu bile. Görevinin başarısı veya başarısızlığı her şey bu görüşmeye bağlıydı.

— Sizden başka kimse bunu yapamaz. Karşısındakinin gururunu da okşamak istiyordu aynı zamanda. Tek başıma hiçbir şey yapamam.

Kadın başını salladı:

— Yine de, aklından zoru olan bir yabancı için adamlarımın hayatını tehlikeye atamam. Buna hakkım yok.

Evet bu haklı bir nedendi. Fakat Malko'nun aklına Cemal'le yaptığı konuşmalar geldi.

— Sizden bunu isteyemem, dedi Malko. Fakat ne isterseniz ödemeye hazırım. Altın veya silah olarak...

— Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Silahı veya altını nereden bulabilirsiniz ki, Bağdat gibi bir yerde...

— Size Bağdat'tan söz eden kim? dedi Malko. Eğer silah isterseniz, daha uzaklardan gelecek.

Kadın, dikkatle Malko'yu süzdü:

— Kimsiniz siz?

— Amerikalıyım, dedi Malko sakın bir şekilde. Haberalma servisi için çalışıyorum. Ajanlarımızdan biri Bakuba'da ve yakında idam edilecek. Onu kurtarmamız gerekiyor.

Bağdat'ta hiçbir şey yapamıyuy u m . / \ m a arkam-
da ülkemin gücü birçok harikalar yaratabilir.

— Yani siz şimdi bu adamı kurtarmak için mi buralara geldiniz? diye sordu kadın. İnanmamış görünüyordu.

— Evet, dedi Malko. Her ne kadar olanaksız gibi görünse de elimden geleni yapacağım.

— Anlattıklarınız gerçek mi?

—Buraya kadar niçin gelmiş olabilirim ki? Sizin kadar ben de hayatımı tehlikeye atıyorum. Hem unutmayın ki beni 'casuslukla' suçlamıştınız. Eğer beni ele vermiş olsaydınız, muhtemelen yola çıkmış olurdunuz.

Kadın sertçe gülümsedi:

— Bir Kürt hiçbir zaman arkadaşlarını satmaz. Fakat silahlan nasıl getirteceksiniz?

— Paraşütle, dedi Malko. İsteddiğiniz bir yere ve istediğiniz zaman.

Bu konuda biraz ileri gitmişti. Zira Tahran veya Beyrut'la haberleşme imkânı hiç yoktu. Dışarıyla telefon bağlantısı güçlkle sağlandığı gibi üstelik çok sıkı bir şekilde dinleniyordu da. Ayrıca vizesi de tek bir yolculuk için geçerliydi.

Gül, yüksek sesle seslendi. Biraz sonra adamlardan biri tekrar ortaya çıktı. İkisi uzun bir konuşmaya başladılar Adam şaşkın gözlerle Malko'ya bakıyordu. Oldukça yaşlı görünmesine rağmen gözleri hâlâ parıldıyordu.

Sonunda Kürt tekrar ona döndü:

—Kim olduğunuzu bilmiyorum, dedi. Size inanıyorum, fakat bu çok riskli bir iş. Şimdi size önereceğim bir şey var. Her şeyden önce, söyleyeceğim bir yere silahlan bırakacaksınız.

Ben bir hafta daha burada kalmak zorumla yım. Bundan faydalanarak işinizi halledin Daha sonra anlaşıyoruz. Oldu mu?

— Pekâlâ, dedi Malko. Nereye ve ne istiyorsunuz?

Kısa bir sessizlikten sonra kadın tekrar konuşmaya başladı.

—Yarın, dedi. Yarın altıya doğru Atlas Sineması'na gidin. Mısır filmi var Yanınıza biri oturacak, listeyi ondan alacaksınız. Gerisi size kalıyor.

—Oldu, dedi Malko.

Birden havadaki gerginlik azaldı. Kürt sakinleşmişe benziyordu. Tekrar Malko'ya dönerek:

—Uygulayacak olan ben olduğuma göre planınızı anlatın, dedi.

—Siz mi? diye sordu Malko şaşkınlıkla.

Kadın öfkeli bir şekilde baktı.

—Yoksa bana güvenmiyor musunuz? Bir adamı yirmi metreden vurabilirim. Adamlarım kadar cesaretliyimdir.

—Fakat siz yaralısınız.

—O zamana kadar iyileşirim. Savaşmak gerektiğinde her zaman iyi olurum.

Malko eğer susmazsa dost yerine gerçek bir düşman kazanacağından korktu. Bu yüzden daha fazla üzerinde durmadı.

—Harekete geçmek için pek fazla zamanımız olmayacak, diye konuşmaya başladı Malko. Başka gereçlere de ihtiyacımız olacak, onları daha sonra gidermeye çalışacağım.

İnandırıcı olmaya çalışarak uzun bir müddet konuştu. Kürt büyük bir dikkatle onu dinliyordu. Malko susar susmaz kadın bir

kahkaha attı.

—Bir Kürt kadar çılgınsınız.

Sonra birden ciddileşti.

—Planınız güzel ama başarılı olamayız. Fakat silahları verin, hayatım pahasına da olsa bir kere denemek isterim.

—Ben de yanınızda olacağım, diye ısrarla altını çizdi Malko.

Kürt şimdi değişik bir ifadeyle bakıyordu. Hiç de ırkının kadınlarına özgü olmayan bir bakıştı bu. Ve "Kara Panter'in özellikle yabancılarla olan gönül maceraları da çok ünlüydü. Kadınların eşleri tarafından hâlâ hırpalandığı bir ülkede, o bir erkek gibi hüküm sürebiliyordu.

Malko ilişkilerinin geleceğini az çok tahmin edebiliyordu. Tabii silahlar onun için her şeyden önemli olmalıydı.

Malko çayını bitirdikten sonra:

—Sanırım her şeyi konuştuk. Yarın mesajınızı bekleyeceğim.

Kara Panter tokalaşmak için elini uzatmadı ama Malko'yu merdivenleri tırmanana kadar izledi. Ara sokakta karşılaştığı adam, Malko'ya yolun sonuna kadar eşlik etti.

Malko taksi bulabilmek için bir müddet yürümek zorunda kaldı. Otele döndüğünde saat gecenin ikisi olmuştu. Ajanlar yine oradaydı. Malko bu defa bir ürperti duydu. Kürdün söyledikleri aklına geldi: Gerçekten plan büyük bir delilikti.

VIII. BOLUM

Malko önündeki sıraya girdiğinde, kasiyer kız şaşkınlık dolu bir ifadeyle ona baktı. Zira Al-Tahrir Meydanı yakınlarındaki, Bağdat'ın en büyük sinemalarından biri olan bu sinemada, orijinal Arap filmine bir Avrupalının gelmesi sık rastlanan bir olay değildi.

Malko ter kokulu salona girince boşbir sıraya oturdu. Gelecek adamın dikkat çekmeden yanına oturması için bir yerdı burası.

Otelden çıktığından beri adım adım onu izleyen adam salonda görünmüyordu. Sinemanın caddeye bakan açık kafesinde oturuyordu. Film önceden görmüştü. Tekrar seyretmek-tense açık havada oturmanın daha iyi fikir olduğunu düşünmüştü. Zamanın bir an önce geçmesini diliyordu. Ve elindeki şapkaıyla oynamaya başladı.

Yirmi dakika geçmiş olmasına rağmen hâlâ gelen giden yoktu. Malko endişelenmeye başladı. Kürdün gelmemesi kötüye işaretti. Cemal'den tekrar kendini oraya götürmesini isteyemezdi.

Biraz sonra bir karaltı belirdi ve yanındaki koltuğa oturdu. Malko hiç tereddüt etmedi, fakat göz ucuyla yeni gelene baktı. Diğer Araplardan bir farkı yoktu. Sakallı, kravatsız bir adamdı. Pür dikkatle filmi izliyor görünüyordu.

Beş dakika sonra bir elin ceketinin cebine kaydığını hissetti. Adam gözlerini perdeden ayırmadan çalışıyordu. Cebin aralığını el yordamıyla buldu. Ve katlanmış bir kağıdı içeri bıraktı.

Biraz sonra adam tekrardan eski hareketsizliğine geçti. Hiç kimsenin olup biteni anlamasına imkân yoktu. Hatta arka sıradakiler bile hiç bir şey olmamış gibi filmi büyük bir dikkatle seyrediyorlardı.

Malko dikkati çekmemek için filmin bitmesini bekledi. Gözlerini perdeden ayırmamasına rağmen kendini filme veremiyordu. Şimdi silah siparişini Beyrut'a ulaştırmak gerekiyordu. Fakat nasıl? Eğer Irak'tan dışarı çıkarsa vizesi geçersiz sayılıyordu. Yenisini ancak Avusturya'dan çıkartabilirdi.

Mektup göndermek çok tehlikeliydi. Büyük bir olasılıkla okunurdu. Hem kaybolma tehlikesi de vardı. Telefon ise hiç güvenilir değildi. Tek bir çıkar yol kalıyordu geriye: Telsiz. Malko, CIA'nın kullandığı küçük telsizlerden birine sahip olmak için neler vermezdi ki. Fakat Irak için böyle bir imkândan bahsetmek çok zordu.

Biraz sonra film acıklı bir sahneyle bitti. Malko yavaşça yerinden kalktı. Eli gayri ihtiyari cebine gitti. Kağıt oradaydı.

Bir an önce buradan kurtulmalıydı.

**

Malko Atlas'tan çıktığında, Aeroflot acentasının parıltılı gözalıcı reklam panosunu gördü. Rusların havayollarına ait bu bina diğе ülkelerinkine oranla daha lüks ve şatafatlıydı.

Malko izlendiğinden emindi, fakat izleyenin kim olduğunu kestiremiyordu bir türlü. Otele ulaşmak ve adeta bir dinamitten farksız olan listeyi bir an önce ezberleyebilmek için acele ediyordu.

Resepsiyondan anahtarı aldıktan sonra odasına doğru yöneliyordu ki görevlilerden biriyle tartışmakta olan orkestra şefi genç Fransız kıza az kalsın çarpıyordu. Malko konuşmadan kızın Ninive harabelerini incelemek için bir araba istediğini duydu.

—İki akşam sonra Beyrut'a gidiyorum, diyordu genç kız. Harabeleri görmek istiyordum.

Malko az kalsın sevinçten haykıracak oldu. Beyrut! işte fırsat, diye düşündü. Cemal'i bu silah alışverişine karıştırmak istemiyordu, çünkü.

Bir yabancı, daha az dikkati çekerdі.

Tabii, kabul ederse...

Kız arkasına dönmüştü ki Malko'yla adeta burun buruna geldiler. Malko nezaketle gülümseyerek, hemen söze başladı:

—Ben de harabelere bir gezi yapmayı düşünüyordum, dedi. Sizi oraya götürmekten büyük bir zevk alırım. Tabii sizin için bir sakıncası yoksa. Arkeolojiye karşı büyük bir ilgi duyarım da.

Arasıra da olsa yalan söylemek işe yarayıyordu.

Genç müzisyen kızardı.

—Kabul edebilir miyim bilemem, diye cevap verdi oldukça alçak bir sesle. Muhakkak sizin de bir arkadaşınız vardır. Biz dört kişiyiz de...

—Hiç önemli değil. Ben yalnızım. Ve

oldukça da büyük bir arabam var. Rahatça sığabiliriz. Eğlenceli de olur, ne dersiniz?

Fransız sonunda razı oldu. Malko küçük gezinti için plan yapmak üzere kıza akşam için randevu verdi.

Holdeki ajanlar ilgiyle sahneyi izliyorlardı. Bütün yabancıların böyle masum uğraşları olması onların da işine geliyordu. Genç kız uzaklaşır uzaklaşmaz Malko kapıcıya ertesi gün için kiralık bir araba bulmasını rica etti.

Daha sonra odasına çıktı. Cebinden çıkardığı kağıdı okumaya başladı. Elleri hafifçe titredi. Kağıtta kötü bir İngilizceyle şunlar yazılıydı:

200 ADET MAUSER 98 K marka karabina

20 ADET ÇEK YAPISI BAZUKA

20 ADET MG 42 MAKİNELİ

100.000 ADET 7,65 'lik MERMİ

2 TON TNT

Ve kağıdın altında da bir kelime vardı:

GALALE.

Dağların orta yerindeki yasadışı Kürdistan'ın başkenti bu. Malların temin edilmesi zor olacaktı. En önemli sorun istenen silahların Amerikan malı olmamasıydı. MG 42 makineli-leri Alman malıydı, karabinalar gibi. Bunları sağlamak en azından bir hafta gerektirirdi.

Ted Heimaf iyi terleyeceğe benziyordu bu durumda.

**

Amerikalıyı hatırlayınca Malko'nun aklına Iraklı "casus" Albay Abdül Hikmet geldi. Oyun ilerliyordu. Şimdi sıra ona gelmişti. Doktor Şa-
vol gibi yararsız olmaması için dua ediyorlardı.

Malko listeyi son bir defa daha okudukı.m sonra küllükte yaktı. Şimdi tek eksik İnip kalıyordu: İdamların gerçekleştirileceği tarih Bütün bu güçlüklerin yanısıra hapishanenin içine girmekdeayrı bir sorundu. Nöbetçilerin nerede saklanabilecekleri bilinmiyordu. Somu, ta gün ve saat, hareket için en önemli unsm oluyordu. Zira bütün tutukluların hepsinin bahçede olduğu tek bir an vardı. Ve bu anı yakalayabilmek oldukça güçtü.

Bu konuda onlara yardımcı olabilecek tek kişi, Albay Hikmet'ti.

Sonunda her şey kararlaştırılmıştı. Fransız ertesi gün yola çıkıyordu. Bu da henüz iki günlük bir süre var demektir. Bu çok kısa bir zamandı. Fakat zaten henüz albayı gözetleme gibi bir niyeti de yoktu. Zaten ona planı açıklamayacaktı.

Harekât, elektronik bir bardo oyununa benziyordu. Az sayıdaki toplarla çok puan toplamak gibi bir şeydi...

ilk topun adı Doktor ŞavoPdu... Fakat en önemli top ikincisiydi. Yani albay Hikmet.

**

Hava kuvvetlerindeki albayın oldukça silik bir görevi vardı. Ayrıca politik hareketlerin de dışında kalmaya dikkat ediyordu. Milli istihbarattaki dosyası bomboş gibiydi. On yıldan beri değişegelen çeşitli rejimlerden hiçbiri hakkında suya sabuna dokunmadığından şimdiye kadar hiç başı ağrıamamıştı. Bu yüzden birçok zorlu dönemden kolaylıkla sıyrılmıştı.

Şüphesiz bazı Kürt köylerinin bombalanmasında rolü vardı fakat yine de geri planda

kalmayı başarabilmişti.

Bir idama karar verdiğinde infazdabulurımu-yor, işkence sahneleri hakkında hiçbir yorum yapmıyordu. En büyük arzusu Beyrut'a askeri ataşe olabilmektir.

1963'de Ürdün'de Irak hava filosuna komuta etmekle görevlendirilmişti. Bütün izinlerini Beyrut'ta geçirmişti. Orada birkaç kötü ilişkisi olmuştu. En iyi dostu olan Ürdünlü bir kumandan ona bir gün ülkesinin Gizli Haber-alma Teşkilatı'nda çalıştığını itiraf etmişti. Ve Iraklı bazı kişiler hakkında ondan biraz bilgi istemişti.

Bu, Hikmet'i pek fazla şaşırtmamıştı. Zira Ürdün de Irak'ın müttefiklerindendi. Iraklı subay zamanla etrafında toplanan paralı ve nazik insanlara eşlik etmeye başlamıştı.

Geç saatlere kadar devam eden geceler boyunca şansı da aniden yaver gitmeye başlamıştı. Fakat harcamaları da aynı oranda birden fırlamıştı. Maddi açıdan büyük bir sıkıntıya girmişti ki, Ürdünlü dostu imdadına yetişerek 20.000 dinar borç vermişti. Abdül Hikmet böyle büyük miktardaki parayı mütevazı bir yüzbaşının nasıl verebildiğini düşünememişti. Şüphesiz diğerinin bundan kazancı çoktu. Iraklıdan epeyce bilgi alıyordu.

Senaryo çok iyi giderken, bir gün ödenen paranın geri istenmesi ve karşılığında yapılan teklif şaşkınlık yaratmıştı.

Abdül Hikmet dostuna verdiği bilgilerin dost bildiği Ürdün'den dışarı çıkmayacağına öyle inanmıştı ki, Irak Hava Kuvvetleri personelinin özel ve politik konulardaki durumlarını içeren dosyalar hakkında bilgi

vermekten çekinmemişti.)

Fakat sorular daha esaslı konulara, cepha neliklere gelince Hikmet birden diklenmiş ve Ürdünlü dostunu İstihbarat'a şikayet etmekle tehdit etmişti. -

Ve bundan sonra da durum gerginleşmişti.

Bir akşam iki yabancı ellerinde bazı belgelerle Hikmet'in evine gelmişlerdi. Ve onu dar ağacına gönderebilecek bir sürü fotoğraf film ve konuşma bantlarını göstermişlerdi. Beyrut'ta kaldığı bütün günler boyunca Hikmet çok sıkı bir şekilde izlenmiş, her hareketi Çinli kızla yaşadığı dakikalar bile filme alınmış ve bütün bu belgeler çoktan CIA'nın dosyalarına girmişti.

Tanıştığı yabancılar o kadar sevimli-ve cana yakın insanlardı ki Hikmet'in aklına en ufak bir şüphe gelmemişti. Şimdi ona ihtiyaçları yoktu. Fakat ilerde başka bilgiler de isteyebilirlerdi.

Zaman kazanmak için Hikmet onlara birkaç bilgi daha vermeye söz vererek Bağdat'a geri çağrılmasını istedi. Orada kendini daha da güvenli hissedeceğini sanıyordu.

Zamanla da, birilerinin elinde kendini ipe gönderebilecek belgeler olduğunu unutmaya başladı. Irak oldukça kapalı, sıkı bir toplumdur. Amerikalı ajanlar bu arada pek etkili olamadıklarından sahneyi ingilizlere bırakmışlardı.

Bu arada albay güvenilir sandığı, aslında tehlikeli olan bir ortamda bulunmaktaydı, iki kızı büyümüş üniversite öğrencisi olmuşlardı. Irak istihbaratı sıkı bir şekilde Amman'dan kaynaklanan ihanet için birtakım temizleme harekâtını başlatmıştı. Fakat tam aradıklarını bulduklarından emin değillerdi.

Albay Hikmet Savunma Bakanlığı'ndaki odasına henüz girmişti ki telefonu çalmaya başladı. Ahizeyi kaldırdı. Önce Bağdat Oteli'nin bir görevlisinin sesi duyuldu, daha sonra da bir yabancı. Yabancı İngilizce konuşuyordu.

—Ben Yüzbaşı Hüseyin'in arkadaşayım, dedi ses. Ürdün ordusundan. Bağdat'a uğrayınca size selam söylememi istemişti...

Albay birden paniğe kapılıp telefonu kapatmayı düşündü. Odada yalnız olduğundan bunun bir sakıncası yoktu.

Fakat sonra kendine hakim olmaya çalıştı. Belki de Ürdünlünün gerçek bir arkadaşdır diye düşündü. Hem böyle olmasa da telefonu kapatmakla tehlikeyi başından savamazdı. Hem bu telefon dinleme servisini de şüphelendirebilirdi.

—Oh, Irak'a hoş geldiniz, dedi sakın olmaya çalışarak.

Karşıdaki ses oldukça sevimli geliyordu. Kapatmadan önce Hikmet bir saat sonra arabasını otele göndereceğini söyledi. Daha sonra bir sigara yakarak koltuğa oturdu. Aklına gelen kötü düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordu. Dışarıda çok güzel bir hava vardı. Güneş ışınları, pancurların aralarından içeri sızılmaktaydı. Arkadaşları kapının önünden geçerken başlarını uzatıp iyi gün dileklerini iletiyorlardı.

Albay karısına telefon edip öğlen yemeğe gelemeyeceğini bildirdi. Her ihtimale karşı çekmecesinden çıkardığı, bir Sovyet subayının

hediyesi olan 7.65 ligi kontrol ederek cebim yerleştirdi.

Daha sonra şoförünü çağırarak görevim söyledi ve beklemeye koyuldu.

*

**

Malko, karşılaşacağı adam kadar sıkıntılıydı. Albay Abdül Hikmet'in hayatı ve rütbesinin onun elinde olduğu kesindi. Fakat eğer Malko'nun blöf yaptığını anlarsa bu defa roller değişecek ve Malko kendini hapishanede bulacaktı. Her ne kadar sonradan albay da bunu ödeyecek de olsa sonuçta Malko için hiç bir şey değişmeyecekti.

Savunma Bakanlığı'nın önünde kapıcı, onu saygıyla karşıladı ve kısık sesli bir asker ona eşlik etmeye başladı. Şoför arabadan inmemişti. Anlaşılan albayın emirleri kesindi.

Koridorlar oldukça pisti. Birçok meraklı göz onu izliyordu, dar koridorda ilerlerken. Bu binada pek fazla yabancıya rastlamıyordu. O yüzden hemen dikkati çekmişti. Biraz sonra yanındaki asker, bir kapıyı çaldı.

Albay Malko'yu karşılamak için yerinden kalkma zahmetinde bulunmadı. Fakat yüzündeki korku her halinden belli oluyordu. Geniş iri dudaklı ağzı hafifçe titriyordu.

—Oturun, dedi Malko'ya.

Konuşma, ilk önce havadan sudan oldu. Lübnan'daki değişiklikler, Bağdat'ın iklimi gibi bir süre ordan burdan konuştular. Malko, bir ara Iraklı subayı irkilten bir isim söyledi.

Bu, ona mutlu dakikalar yaşatan fakat aynı zamanda da bedeli çok ağır olan Çinli kızm adıydı. Ama albay, onun daha sonra,

konuşmaması için boğazlandığını nereden bilebilirdi ki?

Bu isim, onun tüylerini ürpertmeye yetiyordu. Ve şu an karşısındaki şık giyimli adam da muhtemelen onu ele vermeye yahutta en azından güvenliğini tehlikeye sokmaya gelmişti. Birtakım önlemler almaya karar verdi. Öncelikle bu odada ciddi konulara girmek istemiyordu.

—Yemeğe benim konuğum olur musunuz? diye öneride bulundu. Dicle kenarında bir lokantada yiyelim.

Malko kabul etti. Daha sakın bir yerde konuşmak onun da işine geliyordu.

Albay, odadan çıkmak için kalkınca Malko, onun şişman ve hantal vücudunu üniformasının kırıksıklıklarını gördü. Albay Hikmet'in iyi bir askerjiyi bir savaşçı olmadığı her halinden belliydi. Kolaylıkla yönetilebilecek bir kişiliği vardı. Doktor Şavol başarısızlığını ondan çıkarmak gerekecekti.

Lokantaya giderken albay devrimi simgeleyen antik Mısır freskiyle Al-Tahir Meydam'nı gösterdi.

Şoförü gönderdikten sonra "Gondolia"nın sakın masalarından birine yerleştiler. Etrafta tek tük müşteri vardı. Ve onlar da oldukça uzak masadaydılar.

Yemek gelene kadar hiçbir şey olmadı. Sonra konuşmaya başlayan albay oldu.

—Irak'a niçin geldiniz Mösyö? diye sordu.

Malko, adamın gözlerinin içine bakarak konuştu.

—Bu çok uzun bir hikâye, dedi. 7 sene önce Ürdün'de başlamış bir hikâye.

Iraklı anlamamazlıktan geldi.

—O halde Ürdün'de bulundunuz? diye sordu.

Malko'ya ağzındaki lokma birden boğazından geçmeyecekmiş gibi geldi. Beklemediği bir şeydi bu...

—Siz de oradaydınız diye cevapladı Malko, sakın bir şekilde. Orada tanıştığınız kişilere bazı yardımlarda bulunmuşsunuz. Şimdi de benim sizden bir ricam olacak...

Albay çatalıyla oynamaya başlamıştı. Dışarıda kendini bekleyen şoförüyle Mercedes'ine baktı. Karşısındaki adamı, bir gezintiye davet edip, çölün ortasında haklamak iyi bir fikir olurdu doğrusu...

Fakat şansını bir kere daha denemek istiyordu.

—Ne demek istiyorsunuz? diye sordu. Hiç bir şey anlamıyorum.

Sakın görünmeye çalışıyordu. Bunu da oldukça başarmıştı fakat sağ eli gayri ihtiyari cebine gitmişti.

Malko, adamın gözlerinin içine baktı, içinde bir acıma hissi duydu ona karşı.

—Albay, dedi. Sizden istediğim, hem benim hem de sizin için tehlikeli bir şey.

"Birkaç sene önce istihbarat Servisi için çalıştınız. O zaman hakkınızda hazırlanan dosya oldukça önemli bilgiler içeriyordu. Ve aslında epey pahalıya patladınız... Ama bunu gerekli bir yatırım olarak kabul edebiliriz. Şimdi bu yatırımı yapanlar, bundan faydalanmak istiyorlar, tabii büyük bir gizlilik içinde olmak zorundayız"

Albay kâbus gördüğünü sandı bir an.

Karşısındaki adam ecelin ta kendisi olmalıydı mutlaka.

—Reddedersen ne olacak? diye sordu titrek bir sesle.

—Çok aptalca olur bu. Biraz önce söylediğim gibi hakkınızda hazırlanan dosya oldukça ilginç ve tehlikeli. Hükümetinize her an sunulabilir durumda.

—Çok üzgünüm ama, bu durumda, elimden başka bir şey gelmez... diye bitirdi MaUco. Gerçekten üzgünüm ama size ihtiyacım var.

' Askeri Mahkemeye çıkmak istemiyorsa, albayın boyun eğmekten başka çıkar yolu kalmamıştı'.

Malko, karşısındaki adamın, bir saniye içinde on yaş birden ihtiyarladığını gördü.

—Düşünmek için zamana ihtiyacım var, dedi adam yavaşça.

—Anlıyorum, fakat pek fazla zamanım yok. Zira sizden istediklerim için sizinde zamana ihtiyacınız olabilir.

Kibarca hesabı ödedikten sonra tekrar arabaya binerek yola koyuldular. Otele kadar hiç konuşmadılar. Malko, inerken doğal bir ses tonuyla:

—Yarın, yemeğe benim konuğum olur musunuz? Büronuza gelip sizi alabilirim. Bugünkü yemek için teşekkür ederim.

—İyi fikir, dedi albay. Yarın aynı saatte.

**

Albay, tekrar bürosuna döndü, fakat kalmadı. Zira El Fetih komandolarının idmanlarında bulunması gerekiyordu. Ve Bağdat'ın banliyösündeki çalışma sahasına götürmek için

bir Rus cipi onu bekliyordu. Yoğun ateş sesleri arasında bütün gün sorununu düşündü.

Konuştğu adamın ciddiyetinden en ufak bir kuşku duymamıştı, böyle bir konuda blöf yapmak çok tehlikeliydi. Fakat en aptalcası kaba kuvvetle bu beladan kurtulmaya çalışmaktı. Bu, kaçınılmaz sorunu birkaç gün belki de birkaç hafta geciktirmekten başka bir işe yaramazdı. Ajanlarının geri gelmediğini görünce diğerleri ya intikam alacak ya da bir başkasını göndereceklerdi kuşkusuz.

Saat dörtte istihbaratta çalışanve bir hükümet darbesi esnasında hayatım kurtardığı subay arkadaşını aramaya karar verdi. Bu kendisini anlayabilecek tek kişiydi. Fakat yine de koruyamazdı onu. Üstelik Hava Kuvvetleri'nde çalışanların çoğuna şüpheli gözlerle bakıyorlardı. En azından 20 veya 30 yıl hapis cezası görünüyordu ufukta.

Bu rakam onun yaşında birisi için oldukça fazlaydı. Diğer bir çözümde yabancının isteklerini yerine getirmektir. İlk bakışta emniyetli görünen yol buydu. Fakat korku... Bürosundaki telefonun her çalışında yerinden fırlayacaktı. Bu, yabancından sonra bir başkası daha sonra bir yenisi. Bu sonunda posası kalıncaya kadar sürecekti.

Sinirlerinin giderek zayıfladığım, iki taraflı oyun için artık gücünün tükenmekte olduğunu hissediyordu.

El Fetih gönüllülerini kutlamak için bir an düşüncelerinden sıyrıldı. Çalışma bitmişti. Önceden hazırlanmış kısa bir konuşmayla İsrail emperyalizmini kınadı. Ve sonra rahat komutunu verdi. Cipine binerek yola koyuldu,

yeniden düşüncelerine daldı.

Bağdat'a yaklaşırken daha derinlemesine düşünebilmeye başlamıştı. Cebindeki Tovarev' in ağırlığını iyice hissediyordu artık... Bir an bir kurşunla hayatını bitirebileceğini düşündü.

Ama buda geçersiz bir yoldu. İntihar, istihbaratın dikkatini daha çok çekecek ve nedenini de sabahki ziyarete bağlayacaklardı. Amerikalı, tutuklanacak ve konuşturulacaktı. Sonuçta bundan en çok zarar gören ayda 8 dinar karşılığında, son derece lüks bir lojmanca oturan ailesi olacaktı. Tabii bu arada kızları için de üniversite hayal olacaktı.

Akşam olmak üzereydi, arabanın farlarını yaktı. Biraz ileride kontrol vardı. Durdu. Asker saygıyla selam verdikten sonra tekrar yola koyuldu. Henüz beş yüzmetre ilerlemişti ki, son hızla üzerine gelen askeri bir cemseden kaçmak için direksiyonu sağa kırdı, şarampole girdi. Bir an için bütün problemlerini unutup, küfretmeye başladı. Biraz sonra tekrar yola koyuldu.

Birden aklına bir fikir geldi, sırttı. Evet bir çözüm bulabilmişti. Biraz korkunç bir çözüm-
dü ama en kötüsü değildi.

Tokarev'i cebinden çıkardı ve camdan fırlattı. Bir köylü bulup altın fiyatına satabilirdi, zira Bağdat'ta silah çok pahalıydı.

Bassorah demiryolu dümdüz önünde uzanıyordu. Biraz ileride yol hafifçe sağa kıvrılıyor ve daha sonra da Bağdat'ın ilk evleri görünmeye başlıyordu.

Birden gaza bastı. Cipbir sarsıldı, sonra son hızla yol almaya başladı. Aracın gücü, bu denli sürati kaldıracak gibi değildi. Fakat

Hikmet bütün hıncını yoldan almak istiyor gibiydi. Alt dudağı sarkmış ve titriyordu.

Hızla ilerliyordu. Şimdilik karşıdan hiçbir vasıta gelmiyordu, fakat biraz sonra iki beyaz ışık gördü. Giderek yaklaşıyordu. Hikmet direksiyonu sıkıca kavradı, mesafe gittikçe azalıyordu. Yüz metre kalmıştı ki Hikmet gözlerini kapattı, direksiyonu sola kırdı. Son görebildiği şey oldukça büyük bir kamyondu.

*

***

Kötü bir Fransızcayla yapılan on dakikalık bir konuşmadan sonra Malko, albayın bir önceki gün kaza geçirip öldüğünü öğrendi. Haberi veren görevli hiçbir şeyden şüphelenmişe benzemiyordu. Albayın cipi, Bağdat yakınlarında meyve yüklü bir kamyonun altına girmişti. Kamyonun şoförünün de hemen hesabı görülmüştü tabii. Albayın parçalanmış cesedi de bir katafalka konulmuştu. Bu görevliye göre çok saçma bir kazaydı.

Malko da aynı fikirdeydi, sinirli bir şekilde Al-Tahrir Meydanı'nda yürümeye başladı.

Haberalma Servisinin hesapları bir yere kadar işliyordu. Makinelerle değil insanlarla çalışıyordu.

Albay Hikmet'e hazırlanan tuzak o kadar mükemmeldi ki tek kurtuluş yolunu ölümde bulmuştu. Malko için işler kötüye gidiyor gibiydi. Acaba albay ölmeden önce her şeyi açıklamış mıydı?

IX .BÖLÜM

—Garip, çok garip, dedi General Latif Okeili, düşünceli bir ifadeyle. Avusturyalı gazetecinin görüştüğü herkesle ilgili detaylı bilgi emretmişti ve albay, Avusturyalıyla görüştüktan bir gün sonra ölmüştü. Elinde Hikmet'inkazasıyla ilgili rapor da vardı, ölüm şekli normaldi. Fakat yine de garip bir rastlantıydı bu.

Okeili işini rastlantıya bırakacak biri değildi. Hemen albayın gizli dosyasını istetti. Geçmiş temiz bir dosyaydı, dikkate değer hiçbir şey yoktu.

Aleyhinde bir delil olmamasına rağmen general gazetecinin aslında bir ajan olduğuna inanmaya başlamıştı. Fakat Bağdat'ta neden bulunduğu hakkında en ufak bir fikir ileri süremiyordu.

Fakat davranışları diğerlerinkine hiç benzemiyordu. Bu da Iraklı subayın dikkatini çekiyordu. Aynı zamanda da tedirgin ediyordu. Ve ilgilenecek yeni bir casusluk olayı seziyordu.

Telefona uzandı, santralden Baas istihbaratı bağlamasını istedi. Her ne kadar onlardan hoşlanmasa da bu durumda ona yardım edebilecek elemanlar yalnızca onlar sahipti. Karşıdan cevap gelince durumu anlattı.

—Güvenilir bir kişinin bu adamla ilişki kurması lazımdedi. Niyetini anlamaya çalışma-

lı.

Gerçi genç Amal Chrouki bu işi yerine getirmeye çalışıyordu. Fakat iki kişinin ilgilenmesi daha iyi sonuç verebilirdi.

Baaslı hemen ilgileneceğini söyleyerek telefonu kapattı. Daha sonra General Okeili, "EYLEM" servisinden Teğmen Mahmutu çağırıldı. Genç ve yakışıklı subay anadili gibi İngilizce ve Almanca konuşuyordu.

—Bu günden itibaren, diye söze başladı general; yeni görevin taksi şoförlüğü...

Genç subay odadan çıkınca mavi kalemle, Kürt Cemal Talani'nin son aylarda ilişkiye girdiği şüpheli kişilerin isimleri hakkında bilgi almak istediğini belirtir kısa bir not yazdı. Baas ve polis bu tür detayları ondan daha iyi biliyor. General Okeili Malko'ya bilgi alma servisinin "Uzun ip" olarak adlandırdığı tekniği uygulamaya karar verdi. Şüpheli tutuklanmayacak fakat uzaktan izlenerek ilişkileri saptanacaktı.

Yöntemin tek sakıncası; adamın görevini itirip avucunun içinden kolaylıkla kaçabilecek labilmesiydi.

Bütün havayollarına iletilmek üzere kısa bir not yazdı. Yeni bir emre kadar Malko Linge'in rakıtan dışarı çıkarılmamasını istiyordu, "erhangı bir yer e bilet talebinde bulunursa* yer kalmadığı söylenecekti. Tuzak giderek daralıyordu.

Gazetecinin dosyasını tekrar okumak için eniden kağıtları eline aldı. Koltuğuna yerleşerek, nöbetçiden çay getirmesini istedi.

*

**

Malko telsiz ve TV binasına yüz metre kala

taksiden indi. Albayın ölümünden beri içinde garip bir huzursuzluk vardı. Her an ani bir baskın ve tutuklama bekliyordu.

Olayın ertesi günü Amal,- arkadaşının evindeki randevuya gelmişti. Bu defa eskiye nazaran daha rahattı. Aralan da, iyiydi. Kız ilk kez bluzunu çıkarmaya razı olmuştu.

Daha sonra havadan sudan konuştular. Avusturya'dan, gazetecilik mesleğinden bahsettiler. Diplomatik kokteyllersayesinde Amal'ın bu konularda oldukça bilgisi vardı. Iraklıların dünyada kötü üne sahip olmalarından yakınıyordu. Malko kızı, bu kötü sıfatın artık silinmeye başladığına inandırmaya çalıştı. Fakat içindeki gerilimi bir türlü azaltamıyordu. Iraklıların suskunluğunu anlamak gerçekten zordu. Albayın ölümünden beri, planının en önemli parçası olan Victor Rubin'in infaz günü hakkında hiçbir haber alamamıştı. Amal'ı kullanarak buna ulaşmaya cesaret edemiyordu. Kızın teşkilat hakkında bilgi sahibi olduğundan emindi. Ama onukuşkulandırmaktan çekiniyordu.

Bu yüzden TV binasını ziyaret etme fikrinde bulunmuştu. Şans eseri bu isteğine izin de verilmişti. Üstelik alışlagelmiş kuşkucu Iraklı imajına rağmen, bakanlıkta onu karşılayan görevli oldukça güler yüzlüydü.

iki saat sonra, dört kişilik ekiple Ninive harabelerine doğru yol alacaktı. Ted Heimof'un mektubu henüz yazılmamıştı. En son anı bekliyordu. Infaz günü öğrenilmemiş bile olsa her şeyi organize etmek gerekiyordu.

"Yine de bu Kürtler için iyi bir silah stoku olacak" diye düşündü.

TV binasına dikkatle baktı. İki girişte de ellerinde tüfekleriyle iki nöbetçi dikiliyordu.

Malko, küçük nöbetçi kulübesine girdi ve kendim tanıttı. Daha sonra iki görevli kendisini müdürün odasına götürdüler. Binanın koridorlarında, bahçede bir sürü insan oraya buraya koşuşturuyorlardı.

TV genel müdürü, uzun boylu, zayıfça bir adamdı. Kötü bir İngilizcesi vardı. Malko'nun geldiğini görünce, sandalyelerde sıra bekleyen bir sürü adama bir el hareketiyle dışarı çıkmalarını işaret etti. Bir sürü surat asılarak söyleneni yaptı. Odaya girince Malko'nun ilk gözüne çarpan masanın üzerindeki bir yığın dosya arasında duran Rus yapısı bir AK-47 oldu. Adam Malko'nun bakışlarını izlemişti. Silahın dipçisini okşayarak:

—Dikkatli olmamız gerekiyor., diye açıkladı.

Sanki Moşe Dayan masanın altından çıkacakmış gibi...

Odanın perdeleri sıkıca kapatılmıştı, bir hücre havası var gibiydi. Duvarlarda El Fetih* e ait bir sürü broşürler ve Ben Gaurion'la Moşe Dayan'ın temsili infaz resimleri vardı.

Malko biraz söyleşiden sonra, adamın kendisinden bir an önce kurtulmaya çalıştığını anladı. Bu yüzden fazla uzatmadan, stüdyoları dolaşmak için izin ve yanına bir yardımcı verip veremeyeceğini sordu.

Beş dakika sonra yanında iriyarı bir görevliyle yola çıktı. Programlanmış bir robot gibi adam hiç konuşmadan yürüyordu. Boş-boğazlığı önlemek için alınan bir tedbirdi bu.

Gezintinin hiçbir faydası olmamıştı. Burası da diğerlerinden pek farkı olmayan bir radyo-

eviydi. Hatta daha da yetersizdi. Haberleri okuyan spikerler sık sık,isteri krizi geçirmektedirler. Şeria'ya düzenlenen her saldırıdan sonra hepsi kendilerinden geçercesine avaz avaz bağıyorlardı: " İsrail'e Ölüm."

Malko küçük bir stüdyoya girinceye kadar gezintinin hiçbir işe yaramadığına inanmaya başlamıştı. Bantları incelemekte olan Amal' görünce belli etmeden güldü. Kız bütün vücudunu iyice saran bir elbise giymişti. Malko'nun yanındaki rehber birden odadan çıkmak için acele etmeye başladı. Kızı görünce heyecanlanmıştı.

Genç Iraklı kız, dönünce Malko'yu gördü. Şaşkınlığını gizleyemedi. Malko binayı gezeceğini ona söylememişti. Elindeki plağı pikaba yerleştirmeye çalıştı, biraz sonra aletler korkunç bir ses çıktı. 45'lik plağı 33'lük devirde çalmaya başlamıştı. Teğmen, Malko'ya gö; kırparak anlamlı anlamlı güldü.

Malko'nunziya^eti nöbetçi kulübesinde son buldu. Malko teşekkür ederek oradan uzaklaştı.

Aklına bir fikir gelmişti. Gerçi büyük bir ustalık gerektiriyordu, ama gerçekleştirebilirse tek çözüm buydu.

**

Michele elindeki turist el kitabıyla her taşın önünde uzun uzun açıklamalar yaparken Malko Chevrolet'in yumuşak koltuklarında uyumanın hayalini kuruyordu. Dört saattir korkunç bir güneş altında harabeleri dolaşıyorlardı. Her adım atışta sarı bir toz bulutu havalanıyor ve birlikte dolaşan grubun her

elemanının ciğerlerine doluyordu. Aşağı yukarı beş buçuk kilometredir yürüyorlardı. Michele' in Malko'ya her yaklaşışında kontrbasçı kız bir bahaneyle onu bir taşın önüne açıklama yapması için çağırıyordu. Gizli bir kıskançlık içinde gibiydi... Nihayet gezi bitip arabaya geldiler. Malko'yu huzursuz eden tek şey, Mezopotamya uygarlığına büyük bir merak duyduğunu söyleyen şoförün biraz olsun yanlarından ayrılmamış olmasıydı. Bir(şo)för için oldukça düzgün tıraş olmuş olan bir adam Malko'yla her göz göze gelişinde ona gülümsüyordu;

Malko ise bütün dikkatini Michele üzerinde toplamaya çalışıyordu. Kızın da bakışları her defasında da ona sessiz bir mesaj gönderiyor gibiydi.

Böyle olmasına rağmen ondan Beyrut'a bir mektup iletmesini istemek gerçekten çok zordu.

Iraklıların eline geçecek olsa Ortadoğu'yu bir cehenneme çevirebilecek mektubun aslında bir silah listesi ve Bakuba hapishanesinin planı olduğunu müzisyene . açıklamaya gerek yoktu. Her şey o kadar riskliydi ki sonunda Ted Heimof ve başkalarının başı epeyce ağrıyabiliyordu.

Bütün hazırlıklar büyük bir gizlilik gerektiriyordu. Zira Iraklıların ne zaman nerede lacağını kestirmek zordu. Özellikle de Beyrut'

Ve eğer mektup alıcısına ulaşmayacak lursa, Victor Rubin için dua etmekten başka yapacak bir şey kalmayacaktı.

Mektubu Michele'e son anda vermek erekiyordu, aksi halde Iraklıların eline

geçebilme tehlikesi vardı. Şoförün ısrarlı bakışları Malko'yu iyiden iyiye rahatsız etmeye başlamıştı.

Epeyce tarihi toz yuttuktan sonra, Michele diğer kontrbasçı kıza meydan okurcasına Malko'ya baktı.

—Teklif ettiğiniz bu gezi için çok teşekkür ederim, dedi. Harikaydı. Hep burayı görmeyi hayal etmiştim.

—Ben de, dedi Malko. Ve sizinle birlikte olmak benim için büyük bir zevktir.

Michele'in yanakları hafifçe kızardı. Malko devam etti:

—Akşam yemeğini birlikte yemeğe ne dersiniz?

Michele diğer üç arkadaşına baktı.

—İmkânsız, dedi. Onlara ayıp olur.

—Lütfen, diye ısrar etti Malko. Üstelik yarın da yola çıkıyorsunuz.

—Evet gidiyoruz, dedi Michele. Ama eğer akşam sizinle yemek yersem, bir daha kendimi sizi düşünmekten alıkoyamâm...

Birden sustu ve dudaklarını ısırdı. Aynı anda koruyucusu da yanlarına gelmişti.

Şüphesiz, Malko ondan hemen yalnızca mektubu iletmesini isteyebilirdi. Fakat Iraklıları göz ardı edemezdi.

Eğer Iraklılar kızı sorguya çekmeye kalksalar, onuri hiçbir şey saklayamayacağımdan emindi.

Diğer taraftan da mektubu hemen, ilk etapta vermek kızı kızdırabilirdi de...

Saat beşte geriye dönmek üzere yola koyuldular. Malko dikiz aynasından şoförün sık sık arkayı gözlediğini gördü. Kontrbasçı kız Michele'

le birlikte önde, kızla şoförün arasında oturuyordu. Malko koltuğun arasından uzanarak Michele'in elini tuttu.

Otele geldiklerinde, kız bu defa elini tokalaşmak üzere uzattı.

— Her şey için teşekkürler. Sanırım artık görüşmeyiz. Bu akşam vereceğimiz son konserden sonra yarın 8.30 uçağıyla Beyrut'a uçuyoruz, dedi.

— Ya konserden sonra? diye sordu Malko.

Kız kızardı.

— Şey! Hemen yatacağım.

Kontrbasçı kız tehdit dolu bakışlarla onlara doğru gelmeye başlamıştı. Malko bir an önce konuşmasını bitirmeye çalıştı.

— Yine de sizi göreceğim, diye söz verdi.

**

Cemal ve Malko Ali Baba'da önlerinde boş bira şişeleri olduğu halde pinekliyorlardı. Kürtte- le kızlara gitmeyi önermişti, ama Malko zaman geçirmek için diskoyu tercih etmişti. Michele'in konseri saat on birde bitiyordu. Ardından hemen bir kokteylleri vardı.

— Şunlara bakın, dedi Cemal sahneye çıkan uvertürleri göstererek. Bunların geceliği 30 dinar. En pahalıları bunlardır.

Kızlar kıvrak hareketlerle masalarına kadar geldiler fakat fazla ısrar etmediler.

Sanki kararlaştırılmış gibi Kara Panter'in bahsi açılmadı. Cemal görüşmenin sonucunu bile sormamıştı.

Birden nereden çıktığı anlaşılmayan oldukça güzel çekici bir kadın belirdi. Dansözlere taş çıkartırcasına kırıtarak Malko'ya doğru yürümeye başladı.

Ve önüne gelince durdu. İngilizce olarak:

— İsmim Chelcf, dedi. Benimle dans eder misiniz?

Malko fiyatını da göz önüne alarak nazikçe reddetti. Boş yereCIA'yı masrafa sokmaya gerek yoktu. Fakat kız ısrar ediyordu.

— Bedava, dedi. Siz yabancısınız.

Cemal dirseğiyle Malko'ya dokundu. Biraz da kıskanmış gibi:

—Buranın en güzel kızıdır, dedi. Kaçırmamanızı tavsiye ederim.

Malko kalkarak, piste ilerleyen kızın peşi sıra yürüdü. Orkestra neye benzediği anlaşılmayan bir şeyler çalıyordu. Chelo oldukça kişisel bir dansa başlamıştı. Malko kızın parfümünün kokusunu duyuyordu.

Kız yavaşça Malko'ya yaklaştı ve fısıldadı:

—Hoşunuza gidiyor muyum? diye sordu. Kübalıyım.

Bağdat'ta bir Kübalı!

Malko kalabalığın dışına çıkmamaya gayret gösteriyordu. Fakat, Chelo hâlâ kendi kişisel oyununa devam ediyordu. Biraz sonra baygın gözlerini Malko'nunkilerine dikti.

—Otel Ambassador'da kalıyorum, dedi. İstedığınız zaman kapım size açık. Kapıcıya yolu göstermesi için bir dinar vermeniz kafi.

Malko ustalıkla tekliften paçasını sıyırdı. Fakat yine de kıza Bağdat'taki yaşantısı hakkında birkaç soru sormaktan kendini alıkoyamadı. Kız sosyalist rejimler, özellikle de Irak hakkında bir dolu tenkit yağdırdı.

Chelo'nun Malko'yla ilgilenmesinin nedeni buydu demek. Şehvetli bir görünümü vardı ve bundan da elden geldiğince yararlanmaya

çalışıyordu Malko:

—Sizinle aynı fikirde değilim, dedi, soğukkanlı bir tavırla. Irak'ı tam bir demokrasi içinde görüyorum. Aksi takdirde, rejim aleyhtarıolarak buradakalmanıza izin verilmezdi...

Kızın alnı kırıştı. Düşünüyordu. Orkestra birden müziği kesince, cevap vermeye zaman kalmadan Malko onu masasına götürdü. Nazikçe selamlayarak yanından ayrıldı.

Cemal'e aralarında geçen konuşmaları anlatınca Kürt köpürdü:

—Keşke, otele götürüp işini bitirdikten sonra ispiyonlasaydınız, dedi. Ama ne yazık ki yalnız değil. Siyah gözlüklü şu kemancıyı görüyor musunuz?

Malko da farketmişti. iriyarı, kel kafalı adamın elindeki keman oyuncak gibi kalıyordu.

—Evet, diye cevap verdi.

—Bir ajan, dedi Kürt, hoşnutsuz bir tavırla. Aslında keman çaldığı falan yok. Yalnızca dans edenlerin ne konuştuklarını dinliyor. Kız da yardımcılarından olsa gerek.

Müziyen bir ajan! İlginçti doğrusu.

—Şu Chelo, zavallı kız, dedi Malko. Çalışma izni alabilmek için bile Iraklılara bağımlı demek.

Kız bir daha masalarına gelmedi. Fakat alko onu sık sık pistte dans ederken gördü.

Gece yarısına çeyrek kala Malko yola ıkmak üzere hazırlandı. Ve hesabı ödedikten onra çıktı.

mm

*

Malko odasının kapısını açık bırakmış, mektubu da hazırlayarak cebine yerleştirmişti. Tehlikeyle her karşılaşışında olduğu gibi elinin üzeri yine karıncalanıyordu.

Cebindeki mektup adeta yanıyormuş gibi geliyordu ona. Otele girdiğinde, oyun oynayan üç ajanın sanki büyük bir dikkatle kendine baktığını sanmıştı.

Malko asansörün kapısını kapattıktan sonra sessiz adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Kimseye görünmemeliydi. Yavaşça Fransız kızın kapısına gelerek, kapıyı tıklattı. Biraz sonra kapı açıldı. Genç kız hafif bir çığlık attı.

—Burada ne arıyorsunuz?

Ses tonunda şaşkınlık vardı: Malko'nun ellerini alıp öpmesine itiraz etmedi.

—Çok güzelsiniz. Yola çıkmadan önce sizi tekrar görmek istedim.

Malko, kızın şaşkın bakışları altında içeri süzülerek kapıyı ardından kapattı. Kız bir adım geriledi.

—Siz delisiniz. Çabuk gidin buradan.

Fakat Malko çoktan bir koltuğa yerleşmişti. Kız yorgunluk ve şaşkınlıkla karşısındaki divana çöktü. Şimdiye kadar odasına hiçbir "erkek kabul etmediği her halinden anlaşılıyordu. Zira hafiften kızarmıştı.

—Uykum var, lütfen gider misiniz, dedi titrek bir sesle.

Malko hiçbir şey söylemeden ayağa kalkarak yanına geldi. Ve kızı kollarının arasına aldı.

Kız mançup bir tavırla:

—Niçin bana sarılıyorsunuz? diye sordu Malko'ya.

Böyle saçma bir soru duymamıştı. Kıza

biraz daha sıkı sarıldı. Kız bu kez biraz sinirli bir sesle Malko'nun düşüncelerini okumuş gibi:

—Hayır, sizinle yatmak istemiyorum, lütfen gidin, dedi.

—Öyle bir amacım yok, diye karşılık verdi Malko.

Gerçekten de aklında tek bir şey vardı: Mektup. ;

—Öyleyse niçin geldiniz? diye sordu kız.

—Sizi^ gitmeden önce son bir kez daha görmek istedim, hepsi bu, diye cevap verdi. Ve kızı yavaşça okşamaya başlamıştı ki kız aniden silkindi.

—Yeter, diye söylendi. Gidin artık, soyunmam gerekiyor.

Malko banyoyu işaret ederek:

—Pekâlâ gidin soyunun. Söz veriyorum size dokunmayacağım. Yalnızca biraz daha yanınızda kalmak istiyorum.

Kız tereddüt etti, ama adam gerçekten •>yalvarıyor gibiydi.

—Söz veriyor musunuz?

—Söz.

Banyoya girdi. Malko kilit sesini duydu. Şimdilik her şey istediği gibi geliyordu.

Biraz sonra elinde -gece elbisesi, üzerinde pembe bir bornozla kız tekrar görüldü. Malko yerinden kalkıp elbiseyi elinden aldı.

—Hatta, dedi neşeli bir ; sesle, valizinizi hazırlamaya bile yardım edeceğim. .

Ve daha sonra elbiseyi özenle katlayarak sandalyenin üzerinde açık duran valize yerleştirdi.

—Çok nazıksınız, dedi kız, üzgün bir sesle. Fakat ne yazık ki sizi bir daha görebileceğimi

hiç sanmıyorum.

—Niçin olmasın, diye cevap verdi Malko. Size Beyrut'taki bir arkadaşımın telefonunu vereyim. Onun sayesinde benden haber alabilirsiniz.

—Oh, gerçekten mi, dedi kız. Sevincini saklayamamıştı.

Malko onun Paris'teki adresini alarak; Ted Heimof'un numarasını verdi.

—Oraya varır varmaz arayın onu. Benden haber almak hoşunuza gidecektir.

Malko kapıya doğru ilerlemeden önce birbirlerine sarıldılar. Kız ilk sevgilisini geçiren kolejli bir aşık gibiydi. Maİko'nun yüzünü elleri arasına aldı.

—Üzgün görünüyorsunuz, neden?

—Önemli değil, dedi Malko. Buradan çok sıkılıyorum. Sizinle gelmek isterdim.

Koridor ıssızdı. Yine yavaşça asansöre ilerledi.

**

Ted Heimof bürosunun çalan telefonunu açtı. Oldukça kötü bir İngilizce konuşan bir kadın vardı karşıda. Kadın önce kendini tanıttı fakat söylediklerinin çoğu anlaşılmıyordu. Heimof "Malko"ya benzer bir kelime duymasaydı neredeyse telefonu kadının yüzüne kapatıverecekti.

On gündür Malko'dan tek bir haber alamadığı gibi Washington da her sabah şifreli bir mesajla durum hakkında yeni bilgiler istiyordu.

—Kimsiniz? diye sordu Heimof tane tane konuşmaya çalışarak. Nereden arıyorsunuz?

Daha sonra da kolaylık olması için Fransızcaya başladı.

Beş dakika sonra, nihayet kızın Bağdat'tan geldiğini ve Malko'nun kendisini aramasını söylemiş olduğunu öğrendi.

—Size söylediklerinin hepsi bu mu? diye sordu ısrarla.

—Evet, dedi kız şaşkınlıkla. Malko'nun iyi haberlerini getirince sevineceğini sandığı bu adamın neden bu kadar sinirli konuştuğunu bir türlü anlamamıştı.

—Bunu bir kartpostalla da halledebilirdi, pekâlâ diye köpürdü Heimof. Yine kayda değer bir şey yoktu.

Kız adamın mırıltı halinde söylediklerini işitmemişti:

—Efendim? diye sordu.

Ted Heimof telefonda konuştuğunu ve karşısındakinin bunda hiçbir suçu olmadığını hatırladı.

—Allah kahretsin, dedi. Fakat sesi bu defa aksine fazla çıkmıştı.

—Oh!

"Klik" sesini duyunca Ted Heimof bir an elinde ahize öyle kaldı. Ardından sinyal sesi de gelince öfkeyle haykırarak aleti gürültüyle yerine bıraktı. Başını elleri arasına aldı. Beyrut'un bir yerinde Malko'dan haber getirmiş adını bile bilmediği bir kız vardı. Ve o, elinden kaçırmıştı.

Artık yapılacak tek şey vardı. Beyrut'un bütün otellerini aramak.

—Yasemin, diye gürledi.

Lübnanlı sekreter hemen geldi. Ted öfkeden kıpkırmızıydı.

—Telefonun başına geç. Fransız aksanlı bir kadın ararsa sanki kraliçeyle konuşuyormuşsun gibi son derece nazik konuş. Benim büyük bir aptal, sarhoş, gerizekâlı olduğumu ve ayaklarına kapanmak istediğimi söyle. Ve başka ne yaparsan yap, muhakkak adresini ve ismini al.

Yasemin patronunu sevindirmek için her şeyi yapmaya zaten hazırды. Artık deprem veya israil saldırısı bile onu telefonun başından ayıramazdı.

Ted deli gibi dışarı fırladı sonra. Dikkat çekmeden araştırma yollarını düşünmeye başlamıştı. Çok dikkatli davranması gerekiyordu. Zira "Fantom" operasyonundan beri bütün Lübnanlı ajanların gözü onun üzerindeydi.

Michele bir saat sonra tekrar aradı. Malko' dan bahsetme arzusu öfkesinden baskın çıkmıştı. Fakat ilk fırsatta Malko'ya bu çok sevgili arkadaşının yaptığı kabalıktan bahsetmeye kendi kendine yemin etti. Bu arada Yasemin görevini eksiksiz yerine getirerek, Ted'in işlerinden dolayı büyük bir bunalım geçirmekte olduğuna, yapmış olduğu kabalıktan dolayı kendisinden özür dilediğine inandırdı karşısındaki kızı.

Bir süre sonra Ted Heimof sekreterinden kızın adresini almış elinde çiçekle Beyrut'un merkezindeki Bristol Oteli'nin koridorunda, bir kapıyı vuruyordu.

Biraz sonra kapı açılınca Ted Heimof hemen içeri daldı. Ve konuya girdi.

—Telefonda ihtiyatlı davranmanızın nede-nini çok iyi anlıyorum, dedi. Evet, Malko'nun mesajı ne?

Michele hiçbir şey anlamadan adama baktı.

—Şey, diye kekeleydi. Yalnızca gelmiş olduğumu size bildirmemi istemişti.

Ted çıldıracak gibi oldu.

—Nasıl olur? Size hiçbir şey vermedi mi? Bir paket veya mektup gibi..

Michele öfkelenmeye başlıyordu. Telefon-daki kabalıktan sonra bir de bu. Dayanamaya-caktı artık. Hırsıyla yerinden kalktı. Fakat yerde duran eşyalara takılarak yuvarlandı.

—Dinleyin, dedi Ted sakın bir tonla. Eşyalarınızı aramama izin verir misiniz?

Bu kadar da fazlaydı artık.

—Eğer hemen burayı terketmezseniz, polis çağıracağım, diye haykırdı Michele öfkeyle. Siz bir gangstersiniz.

Ted, iç çekti ve cebinden çıkardığı diplomat kartını Michele'in burnuna dayadı.

—Ben diplomatım dedi. isterseniz araştırın. Şimdi sizden gözünüzün önünde eşyalarınızı araştırmayı rica ediyorum.

Michele tam anlamıyla şaşkıındı. Şimdiye kadar rastladığı diplomatlara hiç de benzemi-yordu bu adam. Ve eşyalarını aramayı niçin bu kadar çok istiyordu acaba?

—Ne arıyorsunuz? diye sordu.

—Bende bilmiyorum, diye cevap verdi. Fakat bir paket veya mektup olabilir. Irak gümrüğü sizi aradı mı?

—Hayır.

—Öyleyse, burada olmalı.

Bu defa kızıdan izin istemeden valizi boşaltmaya başladı. Kız onu izlemeye başladı.

Bir dakika sonra aradığını gece elbisesinin içinde bulmuştu. Hemen zarfı yırtarak, Malko'nun el yazısıyla küçük yazılmış üç sayfayı

okudu ve plana da bir göz attı.

—Allah kahretsin, diye söylendi kendi kendine.

Michele bu defa şaşırmadı.

—Yani şimdi Malko bu mektubuvalizime mi yerleştirdi?

—Evet.

—Niçin?

Adam omuz silkti.

—Bunu size söyleyemem. Fakat farkına varmadan kutsal bir görevi yerine getirdiniz.

—Niçin bana sormadı, diye hayıflandı Michele. Ne isterse getirirdim.

—Bu tür şeyler söylenmez, diye açık'adı Ted. Eğer Iraklılar mektubu bulsalardı, hayatınız tehlikeye girerdi. Sizi korumak için başka türlü davranamazdı.

Michele hiçbir şey anlamıyordu. Fakat artık Malko'yu göremeyeceğinden emindi.

—Bu Malko kim ve Irak'ta ne yapıyor? dedi çekingen bir sesle.

Ted gitmeye hazırdı. Fakat gözlüklerinin ardından şefkatle baktı kıza.

—Ondan hoşlanıyor musunuz?

Michele "hayır" diyecek cesareti bulamadı kendinde.

—O zaman onun için yapabileceğiniz en iyi şey, onu ve bu olayı unutmak ve kimseye bahsetmemek.

Ve daha sonra aceleyle dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapatınca Michele elbisesini katlayıp kaldırdı. Ve hıçkırarak yatağın üzerine atladı. Hayatında ilk defa bu kadar sarsılarak ağlıyordu. Malko'yu olanlara rağmen affetmişti, yine de...

ii6

X. BOLUM

Malko Aziz Caddesi'ndeki İçişleri Bakanlığı binasından çıkınca bir an hareketsiz kaldı, önünden geçen güzel kıza baktı. Uzun boylu, siyah file çoraplı, geniş yüzlü değişik bir tipti bu.

Arkasından gelen bir sesle irkildi.

Kızı arabasına davet etmeye çalışan bir taksi şoförüydü bu. Malko kendi kendine söylendi. Sinirleri giderek laçkalaşıyordu. Michele gideli bir hafta olmuştu. Ama Beyrut'tan henüz hiç bir haber yoktu. Kürtler de tam bir sessizlik içindeydiler, iki günde bir Cemal'le buluşup zaman öldürmekten başka bir şey yapmıyordu. Kara Panter'le bağlantı yolunu açık tutmak için bir kere de Mısırlı kızlara gitmişlerdi bu arada.

Malko Kürdün onu beklemeden kuzeye gitmesinden korkuyordu. Cemal de bu konuda hiç de olumlu şekilde düşünemiyordu.

Maiko'nun günleri iki çeşit ziyaret yapmakla geçiyordu. İlki sabahları İçişleri Bakanhğı'na ikincisi de, akşamları Amal'ın dairesine oluyordu.

Bağdat'ta süresiz kalabilmek için bir bahane olmuştu: Kuzeye geçmek için resmi bir yazılı geçiş izin isteği. Bütün gün bunun peşinde koşturuyordu. Cevap hep aynıydı. 67 numaralı büroda, sıcak karşılama töreni, çay,

kahve ikramı ve arkasından "HAYIR" cevabı. Orası için henüz izin yoktu. Ama M. Raşit, Ömer ve Zuriye izin için gerçekten uğraşüyor görünüyorlardı!

Malko iki saat bekledikten sonra, memur gayet üzgün bir ifadeyle ertesi gün gelmesini, üstlerinin henüz geçiş belgesini imzalamadıklarını bildiriyordu.

Amal'la olan ilişkileri oldukça garip bir şekilde sürmekteydi. Kız soyunup Malko'nun kollarında yatmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ve hâlâ bakireydi. Çok az konuşuyorlardı ve bazen öpüşmeden bile ayrıldıkları oluyordu. Malko şimdilik Iraklı kızı kullanmaktan vazgeçmişti.

Operasyonun geri kalan kısmı organize **edilmeden** neye yarardı bu? Her sabah Al-Tahrir Meydanı'ndan geçerken, Victor Rubin'in sallanan cesedini göreceğinden korkuyordu. Fakat Amal'ın farkında olmadan verdiği bir söz için biraz olsun rahatlatmıştı:

—İdamları, size söyleyeceğim, demişti kız. Zira önceden askeri marş çalmamızı isterler. Anlayacağınız herkesten önce bizim haberimiz olur.

Malko'ya Rubin için dua etmekten başka bir şey kalmıyordu şimdilik. Monoton geçen günler yüzünden bazen sinirleri de bozuluyor, kendi kendine bu allanın cezası şehirde ne aradığını soruyordu.

Aziz Caddesi'nde volta atmaya başladı. Zaman geçmek bilmiyordu. Cemal'in bürosuna yürümeye karar verdi. Birlikte yemeyi teklif edecekti.

Raşit Caddesi'nin bozuk kaldırımlarını

geçerken, Cemal'in bürosunun **bulunduğu** isimsiz küçük sokağa geldi. Sokak ahşıl gelnuşin dışında bir görüntüye sahipti: Sol taraftaki bütün evler yıkık döküktü. Yer yer paslı inşaat demirleri gözüküyordu. Son devrimin eseri olan harabe manzaralarıydı bunlar.

Kasım rejimi, bazı yolları genişletmek amacıyla evleri istimlak etmeye başlamıştı. Fakat Kasım'ı devirip yerine geçen yeni sosyalist grup, bu çalışmaları emperyalist hareket olarak yorumlayarak istimlaki durdurmuştu. Tabii evler de bu halleriyle kalmıştı...

Malko dar merdiveni çıktı. Sekreter yerinde değildi. Doğruca Cemal'in odasına girdi.

Kürt, Malko'yu görünce soğuk bir şekilde gülümsedi. Her zaman yerinden kalkardı fakat bu kez kıpırdamadı. Malko bir şeyler döndüğünü anladı.

—Neler oluyor, Cemal? diye sordu.

—Oh! Önemli bir şey yok, diye cevapladı. Kuzenim...

—Ne? diye ısrar etti Malko.

—Cesedini gönderdiler. Hapishanede öldüğünü söylediler, dedi nefret, ve üzüntü dolu bir sesle. Öldürdüler onu...

Malko sustu. Kürt kelimelerle avutulacak bir insan değildi. Cemal devam etti.

—Size bazı haberlerim var. "O" sizi görmek istiyor. Mümkünse hemen bu akşam.

Kara Panter'den bahsederken Cemal sürekli "O" diye çağırıyordu onu. Adını hiç kullanmıyordu:

Evet, artık zaman yaklaşıyordu. Silahlar gelmişti- Planı uygulamak için gerekli olan yalnızca infazın tarihiydi. Malko içinden

Cemal Talani'ye minnet duydu. O olmasaydı, Bağdat'ta basit aciz bir turist olmaktan daha fazla ileri gidemezdi.

Kürt kalktı.

—Benimle birlikte evime geliyor musunuz?
•diye sordu. Akşam buluşma saatini kararlaştırırız.

*

**

Cemal'in villası her zamankinden soğuk ve üzgün görünüyordu.

İradj, Cemal'in İranlı hizmetkarı . ürkek gözlerle Malko'ya baktı, sonra kayboldu. Malko içinde birden bir ürperti duydu. Acaba, kuzeninin ölümü, Malko'yla ilişki kurmaması için Cemal'e bir uyarı mıydı?

—İşte bütün yapacağınız bu, dedi Cemal. Size eşlik etmeye çalışacağım. Fakat birlikte oraya gitmemiz ihtiyatsızlık olur.

"Bir adam sizi, Kadom Camisi yakınında bekleyecek. Burası fazla dikkat çekmeyeceğiniz bir yer. Size bir rehber gibi yaklaşıp, üniversiteye gitmeyi teklif edecek ve taksiye bindirecek. Randevuya da bu adam götürecektir sizi..."

Göründüğü kadarıyla Kürt kuzeninin ölümünden çok sarsılmışa benziyordu. Malko :>iraz daha eşelemeye çalıştı.

—Kuzeniniz çok mu yakınınızdı?

—Annemin erkek kardeşinin oğluydu. On sekiz yaşma kadar birlikte büyümüştük. Bir kardeş kadar severdim onu.

—Suçu neydi?

—Hiçbir şey. Molla Barzani'ye açıkça sempati duyardı. Aralarındaki bir hain bunu

İraklılara bildirmekte gecikmedi.

Malko, onun gerçek bir dost olduğunu anlamıştı. Bir an herşeyi ona anlatmayı düşündü. Fakat sonradan vazgeçti. Kürdü boş yere tehlikeye atmak istemiyordu. Cemal sanki düşüncelerini okumuş gibi sordu.

—Kuzeye gidiyorsunuz, değil mi?

Malko gülümsedi.

—Gül bu akşam yola çıkış tarihini bildirmek için çağırılmış olabilir.

—Belki.

İradj çıplak ayakla çay servisi yaptıktan sonra çekildi. Cemal bir defada bütün bardağı bitirerek ayağa kalktı.

—Sizi bırakayım, dedi. Kuzenimin cenaze işleriyle uğraşmalıyım. Eğer arzu ederseniz akşam birlikte yiyelim. Amurabı restoranda. Güzel kızlar vardır. Tanınmış bir yerdir, hangi taksiye sorarsanız sizi götürür.

Malko içtenlikle adamın elini sıktı. Her zamanki olağan günlerinden birinin daha sonuna yaklaşıyordu.

Bütün sakin görünümünün arkasında, orada bir sürü ajan hücrelerde ölümler ve Baku-bâ'vardı...

*

**

—Aptal, diye bağırdı, General Latif Okeili. Mutlaka bir halt karıştırıyor. Aksi halde burada işi ne?

Zayıf teğmen üstünün karşında mahcup bir tavırla duruyordu. Öfkeden kıpkırmızıydı ama korkudan da yerinden kıpırdıyamıyordu. İçinden, tutuklandığında gazeteciden bu dakikaların hesabını soracağını geçiriyordu.

—Generalim, dedi, Allahımın üzerine yemin ederim ki, emir verdiğinizden beri sürekli izliyorum. Her yaptığını dosyaya yazdım.

General başını salladı.

—En baştan alıp yaptıklarını tekrardan incelemeni istiyorum. Muhakkak bir açık vardır. Aksi, imkânsız. Polis teşkilatına da sana yardımcı olması için emir vereceğim. Hadi şimdi defol.

Teğmen odadan çıkar çıkmaz general telefona sarıldı. Öfkelenmesinin başka bir nedeni daha vardı. İki gün önce Rusların gizli bir telsiz dalgasını tespit etmişlerdi. Malko Linge hakkında bilgi aktarıyorlardı fakat ne yazık ki mesaj şifreli gönderiliyordu. Bu arada Albay Tcherkovv henüz ona hiçbir şey söylememişti. Bu müttefiklik antlaşmasına uymayacak bir durumdu. Neden bu körolası Rus ona yardım etmiyordu sanki? Bunu öğrenmeye kararlıydı.

Uzun süredir de Rus Elçiliği ile olan ilişkiler kötüydü üstelik.

İki memur uzun süre lafı ağızlarda geveleyip durdular. Sonunda general açıkça sordu:

—Evet sevgili Sergiyeviç, sizden istemiş olduğum bilgi hakkında neler söyleyebileceksiniz?

Onu ilk adıyla çağırmıştı. Rus üzgün bir ses tonuyla:

—Henüz birşey öğrenemedim. Çok üzgünüm, ama malum bürokrasi işleri hayli zorlaştırıyor.

"Yalancı herif" diye geçirdi içinden General Okeili. İçinden adamı boğazlamak

• geliyordu. Fakat diğeri nazik bir şekilde dev . m i etti:

—Aklıma gelmişken dedi Sergiyeviç. Malı mut Arafat ve Fuat Amun'dan yeni bir haini var mı?

Hatlar cızırdamaya başlamıştı. General aceleyle konuştu.

—Sanırım yakında Bağdat'a ulaşırlar, diye cevap verdi. Sizi haberdar ederim...

Telefonu kapatır kapatmaz, Okeili kırmızı kalemi aldı ve Nassyria kampında tutuklu bulunan iki komünisti, Mahmut Arafat ve Fuat Amun'u serbest bırakmaları için emir yazmaya koyuldu. Fazla hırpalanmamış olduklarını umuyordu.

Allanın cezası Ruslar, karşılıksız hiçbir şey vermiyorlardı.

*

Malko yedi Japon dışında camiye gezen tek turistti. Amatör rehberleri başından savmak epeyce güç olmuştu. Şimdi kartpostallara bakarak esas "rehber" i bekliyordu. Birçok Arap yanına yaklaşıp taksi teklif etmişlerdi. Fakat hiçbiri şifreyi söylememişti.

. Nihayet yanına genç bir çocuk yaklaştı.

—Üniversiteye taksi ister misiniz beyim?

Bağdat sokaklarında sık sık rastlanan diğer gençlerden pek bir farkı yoktu. Malko tereddüt eder gibi davranarak çocuğu arabaya kadar izledi.

Biraz sonra şehrin içinde yol almaya başladılar. Çocuk hiç konuşmuyordu. Malko dışarıyı seyretmeye başladı. Artık Bağdat ve insanları sihirlerine dokunmaya başlamıştı.

Kendini bu şehirde kapalı kalmış tutsak gibi hissediyordu.

Araba Dicle'nin üzerindeki köprüyü geçerek Bağdat Üniversite'sini de geride bırakıp on beş dakika boyunca ıssız geniş caddelerde yol aldı. izlenmemek için birçok defa ara sokaklara şaptılar, daha sonra yine ıssız bir sokağa girerek durdular. Malko teğmenin onun taksiye bindiğini görüp görmediğini anlayamamıştı. Bu yüzden izlenip izlenmediğinden de emin değildi.

Biraz sonra kapı açıldı. Bir el koluna yapıştı ve dışarı çıkardı onu. Etraf çok karanlık olduğundan kim olduğunu anlayamadı.

Birden bileklerine dolanan ipi hissetti. Direnmesine fırsat kalmadan ip bileklerine sıkıca dolanmıştı. Daha sonra muhtemelen kuru balık konmuş bir çuvala kapatıldı. Ve birisi onu omzuna yükledi. Ağır koku genzine dolmaktandı. Biraz sonra bir yere bırakıldı. Ardından motor sesi duyuldu. Arabayla yola koyulmuşlardı.

Yolculuk yarım saate yakın sürdü. Sık sık durmuşlardı, "Trafik lambaları olmalı" diye düşündü Malko. Kendini kaçırانların Iraklılar olmadığından emindi. Zira bunu pekâlâ otelde de gerçekleştirebilirlerdi. Peki o zaman Kürtler neden böyle davranmak gereğini duymuşlardı?

Araç yeniden durdu. Bu defa adam çuvalı daha sert bir yere bıraktı. Malko acıyla bağırды. Kürtçe konuşan birçok ses duydu. Biri kaba etlerine rastlayan bir tekme attı.

Ardından kulaklarında çınlayan küçük mekanik bir ses duydu. Bu horozu çekilen silah sesiydi. Bir saniye sonra çuvalın üzerinden

ensesine dayanan bir sertlik hissetti. İçgüdüyle hemen yan tarafa yuvarladı kendini. Aymanda kulaklarını sağır eden bir patlama duydu. Beyninin içinde patlamıştı adeta.

Çınlaması geçince hâlâ hayatta olduğunu anladı. Oldukça şaşırmıştı buna. Fakat bir dahaki sefere kaçamayacağını biliyordu. Çaresizlik içinde ölümü beklemek korkunç bir duyuydu.

Fakat patlama sesi yerine çuvalın ipinin çözülmekte olduğunu hissetti. Kaba bir hareketle bir el onu çuvaldan çekip çıkardı. Geleneksel gaz lambasıyla aydınlatılan penceresiz bir yerdı burası. Toprağın rutubetini sırtında hissediyordu.

illinde 9mm.lik Baretta'sıyla bir Kürt karşı-sına dikilmişti. Kara Panter öfkeyle küfrediyordu. Malko dudaklarının hareketlerini görüyordu fakat şokun tesiri henüz geçmediğinden hiçbir şey duymuyordu.

Gül elinde kamasıyla üzerine doğru eğildiğinde kulaklarındaki uğultu hafifler gibi oldu. Kadın bıçağı Maiko'nun karnında gezdirdi. İpleri kesti. Sonra tekrar doğruldu. Kama hâlâ elindeydi. Malko ayağa kalkarak sızlayan bileklerini oğuşturdu. Odadan tek çıkış yolu, önünde üç Kürdün kağıt oynadığı dar tünel ağzıydı.

—Sizihemenöldürmemesinisöylemiştimdedi Kara Panter.

Gözlerinde ne bir yumuşaklık ne de bir kadınsı hava vardı. Tuniği bu kez göğsünün üzerinde sıkıca kapatılmıştı.

—Niçin beni öldürmek istiyorsunuz? diye sordu Malko şaşkın bir ifadeyle.

—Silahlar gelmedi, dedi Gül. Bize yalan söylediniz. Bu akşam gidiyoruz fakat daha önce bize kurmuş olduğunuz tuzaktan ötürü sizi haklayacağım.

Malko birden korkuya kapıldı. Bütün planı mahvolmuştu. Hiç ümit yoktu. Gül'ün gözlerine baktı.

—Yalan söylemedim, bir terslik olmalı. Birkaç gün daha bekleyin, lütfen. İsterseniz beni de bırakmayın. Ama lütfen bekleyin.

Gül sırttı.

—Ve Bağdat polisi de beni enselesin değil mi? Onlar için çalışıyorsun biliyorum.

—Çıldırılmışsınız siz!

Kürt öfkeyle ayağını yere vurdu.

—Her şeyi biliyoruz. Bizim de adamlarımız var. Niçin Amal Choukri'yle gizlice buluşuyordunuz? O polise çalışır.

—Ne?

(iül hırsıyla üzerine yürüdü.

İnkâr edemezsiniz. O şıfıntıyı herkes lanır. Onunla yalt **inîz** değil mi?

Malko cevap vermekten kaçındı. Hızla düşünmeye çalışıyordu. Birçok şeye açıklama bulabiliyordu şimdi: Amal'ın serbestliği, mini etekleri, garip cilveleri.

—Yemin ederim ki bunu bilmiyordum, diye cevapladı Malko. Aksine ben onu planım için kullanmayı düşünüyordum.

—Onu mu? Bizi ihbar etmesi için mi? Allah bu lanetlenmiş silahların gelmesini istemiyor.

Kadın beklemedik bir anda Malko'yu tokatladı.

—Seni öldürmesine izin vermeliydim, diye bağırды. Fakat şimdi bunu ben yapacağım. Ve

-bobybİfloy anidib nin'sbiG abnişi >İbnB8 iid .rni|

.ubıoyışılBş Bv.BmBmlıqBjI 3şinBq oMİbM nnBİrifilig .ibab .nı^Bmln^B nBİ'İBDgBa— BnBd nmBnİ .rninirna nsbniğaoaşsg asinils .miYilBİhamA ns9 .muio^ımşılB? blibliIMbil idig ibızuİİ .İüO ibab .nuzzufl .ııyfiH— jlıtıA .naıonslBy idig ıslno aniy av nızınışnBa -şımnbni sb İi2bH .muıOYİmaJai jİBmşunoji ' İBnB8 mit nByBnyo lidmBjlaİ .iJJaı'İüjI A^üüAüi sıaY anhasü nun'ojİİBM ^BiB^Biid nfİİğB>I JıüXi)li dıamız uno slyİJsibşİ iid nü'İüO .ıslübüıüy nBbiBl>İbnB2 nBiub abaşöil sV .İBlıBİğfid .ib!uJ>İo2 blıos annid

,o>İİbM .ubıoz Y3? iid s'İüO ,hid nabniıslşı im Binoa SBiıd BaMoy im narnarf nunud İüO .itte nimriBJ unuğublo uzuoıoz iğaoalüıüblö aoiyi üy'o>İİbM ibİhibdA .ibalyöa ıslıya? iid -üJBqBİl ımğBqB>I Binoz natilibiıtşahay BğİbnBZ BbnnBl>İBlujI nun'ojÜBM Binoa sbiİ9 .ib! .İbsİşBd halasa ?i>bş nByBlıış .ubıOYİnsiivi? utudfiT bşimiaırna ımıgBmlıİB aırian İİhbd İlnBO ,İüO .>bm3b

**

Ted Heimof hiç uyumamıştı. Artık gücünün de sonuna yaklaştığını hissediyordu.

Diğer taraftan Walter Mitehel} de bütün ağırlığını ortaya koyuyordu. CIA güçlü ve karmaşık kollarını sıvamıştı.

Malko'nun istekleri zor değil fakat zaman gerektiren isteklerdi. İlk telgraf VVashington'daki İnterarmco yöneticilerinden birinin bürosuna

ulaşmıştı. İnterarmco CIA tarafından el altından yönetilen ye 15 milyon doladık sermayesi olan mütevazi bir silah şirketi idi.

Bir saat sonra, Avrupa'da depolanmış Mauser narka karabinalarının Almanya'da belirlenen gizli bir bölgeye aktarılması için emir verilmişti.

MG 42 makineli silahlar için durum biraz zordu. Bir dizi telefon konuşmasından sonra, sorumlu kişi Finlandiyalı bir silah tüccarından oldukça makul bir fiyat temin edebildi.

Bazukalar ise iki ton TNT ile birlikte İtalya'dan gelmişti.

Maiko'nun mektubu Ted Heimof'un eline çarşamba günü geçebildi. Bu yüzden ilk parti silah Kıbrıs'ın Larnaka limanına ancak cumartesi sabahı gelebildi.

İlimden sonra önemli safha silahların **1 lalale'ye nasıl indirileceği** idi. Tek çare paraşüt olarak düşünülüyordu.

Fakat Irak hava sahası MIG 21'ler tarafından çok sıkı korunuyorlardı. Bu yüzden İran üzerinden dolaşmak gerekiyordu. Ve bu işi ancak geceleyin yapma imkânı vardı.

Us komutanı CIA sorumlusundan üst kademeden alınacak yazılı bir emir istedi. Aksi halde, hiçbir komutanın intihar sayılabilecek böyle "Kara" operasyona kalkışmayacağını belirtti.

Ted Heimof bu arada Beyrut'ta saçlarını yoluyordu. Bürokratik engeller yüzünden CIA'nın yola koyulan ağır topları çok yavaş hareket ediyordu.

Hafta başında Tahran'daki bazı Amerikan yetkilileri İran'dan yüksüz eski tip pervaneli

uçaklarının transit geçiş yapabilmeleri için izin istemişti. İzin hemen verilmişti. Ve uçaklar ertesi gün Tahran'daki Mehrabad Havaalanına inmişti. Silahlar roket fırlatma rampalarına gizlendiğinden kimse bunların farkına varmamıştı. Ve uçaklar daha sonra Amerikan kuvvetlerine ait hangarlara götürülmüşlerdi.

iki gün sonra da meslekleri "mühendis" olduğu belirtilen iki Yeni Zelandalı turist İran'a gelmişlerdi.

Fakat esas meslekleri "Ölüm mühendisliği" aslında. Angola ve Zambiya arasındaki sınır çatışmalarında pike uçuşlarıyla ün yapmıştı bu iki adam. Saatte 600 km. hızla uçarken 5m. çapındaki bir deliğe roket atabilecek kadar işlerinin ehliyidiler.

Adamlar mesleklerinin aksine oldukça sakın bir görünüme sahiptiler. Şu an Hilton Oteli'nde lüks bir odasında içkilerini yudumluyorlardı.

Ve ertesi gün bir rastlantı olarak Amerikan Hava Kuvvetleri'nde önemli bir görevi olan eski bir dostlarına rastlayacaklar ve bu dost onları Kürdistan dağları üzerinde bir gezintiye davet edecekti.

*

**

Mektubu aldıktan dört gün sonra Ted Heimof, Maiko'nun problemlerini biri hariç çözebilmişti: Silahlar hâlâ Kıbrıs'taydı ve buradaki yetkili CIA'dan bir cevap, gelmedikçe silahları vermemekte direniyordu.

Ted Heimof bunun üzerine Bangkok'ta, CIA ile sıkı ilişkiler içinde olan Air-America uçak şirketiyle bağlantı kurmaya karar verdi. Bir telgraf zinciri önce Bangkok'a sonra Washing

ton'a doğru yola çıktı.

Ertesi gün Heimof neredeyse çıldırıyordu. Air-America isteği bildirerekolumlu yanıtı almıştı fakatyeterli araç gereçleri olmadığından Kıbrıs'a silahları almak için Lockheed C. 130 u gönderebilmek ve Bangkok'a getirebilmek bir iki gün sürer diyorlardı. Bu uçakların paraşütle atlamaya ve Kürdistan semalarından geçen bir uçuş planına sahip olması da sadece bir rastlantıydı!

Resmi olarak Irak haya sahası IATA şirketi dışında her türlü uçağa yasaklanmıştı. Air-America da, bunlardan biriydi.

Geriye sayım başlamıştı. Beyrut körfezine bakan penceresinde Ted Heimof kendi kendine Maiko'nun acaba hazır olup olmadığını sordu. Bu ancak son anda anlaşılabilirdi artık. Ve hataları düzeltmek için bu da çok geç olacaktı ne yazık ki. O halde vereceği işareti beklemek^ ten başka yapacak bir şey kalmıyordu. Bazen bu kara ajanların zekâlarına hayran kalıyordu.

Çivileri çakan çekicinin sesleri Maiko'nun kulaklarında hâlâ çınlıyordu. Önceleri bağırıp çağırarak' protesto etti.- Sandığın kapağını açmaya çalıştı ama nafîle, bir işe yaramıyordu. Yalvarmaları"bile Gül'ü fikrinden vazgeçirmeyi başaramamıştı. Bulunduğu yerden Kürtlerin konuşmalarını duyuyordu. Adamlar arasında da kahkahayla gülüyorlardı.

Aradan kaç saat geçtiğini bilemiyordu. Ama acıkmıştı. Artık düşünceleri de iyice karışmaya başlamıştı. Amal'la sevişmekte olduğunu hayal etti. Bu ona sevgili Aleksandra'sını ve şatosunu hatırlattı. Çamurlu bir nehir

dibini boylamak için bunları bırakıp gelmek ne büyük bir aptallıktı.

Birden üzerindeki kapak açıldı. Malko karşılaştığı ışıkla gözlerini kıstı. Onu sandığa yerleştiren iki Kürt bu kez yavaşça çıkardılar. Ve bağlarını çözdüler.

Birinin emirlerini uyguluyorlardı. •

Malko ışığa alışınca karşısında Cemal Talani'y'i gördü, Gül'ün yanında ayakta duruyordu. Malko'ya güven vermeye çalışarak gülümsedi.

—Gül her şeyi anlattı bana, dedi. Amacınızın yalnızca kuzeye gitmek olduğundan emin değildim. Fakat bu derece korkusuz bir davranışı da tahmin etmemiştim. Sizi tebrik ederim.

Malko hiçbir şey anlamıyordu.

—Hayatınızı, kendi hayatınızı ortaya koyarak garanti ediyor, diye açıkladı Gül. Eğer bize ihanet edecek olursanız bunu o hayatıyla ödeyecek. Zira ülkeden çıkmasına olanak yok.

Cemal mütevazî bir şekilde gülümsedi.

—Sanırım bir anlaşmazlık oldu, diye açıkladı Malko'ya. Gül çok sinirlidir. Baas sürekli onu arıyor ve başına 100 bin dinar koydular. Gizlendiği yeri her gün değiştirmek zorunda. Bu durumda Bağdat'ta kalmak onun için intihar demektir. Her gün kendini konuk edecek yeni birilerini bulması gerek.

—Niçin benim ihanet ettiğimi düşünüyor, diye sordu Malko.

—Yanlış kimselerle ilişkiniz oldu, dedi Cemal. Ve hikâyeniz çok şaşırtıcı. Ben size inanıyorum. O da özür diliyor. Ve bir hafta daha burada kalmayı kabul ediyor.

Kürtler yemek yiyorlardı. Gül Malko'yu ve CemaPi yemeğe davet etti. Sonra onların arasına geçerek oturdu. Bacakları Malko'nunkilere değince gülümsedi.

Gerçekten anlaşılmaz bir yaratıktı. İki saat önce az kalsın büyük bir soğukkanlılıkla öldürüyordu onu. Malko soğan ve yoğurttan oluşan yemekten almaya başladı. Vitamin ihtiyaçlarını bunlarla karşılıyorlardı.

—Buraya nasıl geldiniz? diye sordu Cemal'e Malko.

—Önsezi, dedi Kürt. Lokantadan çıkarken ters bir şeyler olduğunu anladım. Neyseki sizi nerede bulabileceğimi biliyordum. Fakat Gül sizin çoktan ölmüş olduğunuzu söyleyince inanmadım...

Yemekten sonra Gül çuvalların üzerine uzandı. Cemal Malko'ya bir işaret yaptı.

—Onları bırakalım, şimdi yorgundurlar. Dinlenecekler.

Malko söz dinleyerek yerinden kalktı. Ve iki adam kilitli bir kapıyı açarak dar bir tünele yöneldiler.

Dicle yakınlarında ıssız bir harabeden dışarı çıktılar. Cemal'in arabası bir km. uzaktaydı. Geceydi.

—Gerçekten Bağdat'ta biraz daha kalacak mı? diye sordu Malko.

Kürt güldü.

—Söz verdikten sonra dönmez. Ama eğer istediklerinin gelmesini sağlayamazsanız o zaman bir şey söyleyemem.

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti.

—Belki de size yardım edebilirim. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

-Vjçtor Rubin'in infazının tarihini Öğrenmek istiyorum.

Cemal başını salladı.

—Denerim, ama çok tehlikeli

Cemal Mercedes'iyle Bağdat'ın içinde yol
ahrken Malko Amal', düşündü. Arük **bir**
dınamıtmış gibi çok dikkatli kullanmak
gerekiyordu onu.

XI. BOLUM

Baas milislerinin başkanı ve sivil savunma teşkilatı genel şefinin aynı anda General Okeili'nin bürosuna çağırılması hiç de olağan bir şey değildi, ikisi de meraklı gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Baaslı zayıfça bir adamdı. Polis ise elli yaşlarında gür saçlıydı.

General Okeili üzgün bir tavırla konuşmaya başladı.

—Beyler, görevinizi yapmıyorsunuz, dedi. Amerikalı bir ajan on beş gündür Bağdat'ta ama sizler henüz kimliğini bile saptamış değilsiniz.

iki adam bozuldular. Baaslı itiraz etmeye kalkınca general elindeki kağıdı salladı.

—Dinleyin!

On dakika boyunca Maiko'nun özgeçmişini okudu. Her geçen kelimede iki adam daha da bozuluyorlardı. Ruslar gerçekten iyi çalışmışlardı.

Ve sonuç olarak tek bir cümle vardı: Soylu Altesleri, Prens Malko CIA'nın en önemli elemanlarından biriydi.

—Evet beyler, ne diyorsunuz?

—Hemen tutuklanmalı ve konuşturulmalı.

—Aptal köpek, diye gürledi general.

Köpürüyordu. iki adam biraz sakinleşmesi için susmayı yeğlediler. General devam etti:

134 —Uzun zamandır şüpheleniyorduk, izlettik.

Bu çok önemli bir iş. Şu an tutuklatırsak amacını öğrenemeyiz.

İki adam başlarını sallayarak onayladılar. Zaten başka bir şey yapmalarına da olanak yoktu. Generalin tek düşüncesi vardı. Malko'nun Bağdat'ta kalmasının nedeni neydi? Kısa zamanda bunu öğrenebileceğinden emindi. Ne Baas'tan ne de polisten yardım umuyordu. Yağma ve tecavüzden başka becerebildikleri pek fazla bir şey yoktu zaten.

—Sizi haberdar edeceğim, dedi.

İki adam biraz sonra yanından ayrıldılar. Polis şefi bu hikâyeye pek ilgilenmiş benzemiyordu. Zaten içindeki rejim aleyhtarlarıyla başı yeterince dertteydi.

Fakat genç Baaslı intikam hırsıyla olayı araştırmaya kararlıydı. Partinin sorumlusuydu. Zafer çıgıkları atabilme hakkını elde etmek için ne pahasına olursa olsun bu hikâyeye hakkında bir şeyler bulmalıydı.

Malko dakikaları sayıyordu. Cemal sayesinde elde ettiği bu yeni süre onun için pek değerliydi. Zira acı son için bir erteleme de olabilirdi bu. Iraklıların bir şeylerden şüphelendikleri de kesindi.

Kara Panter silahlar gelmediği takdirde kuzeye gitmekte hemen kararlıydı. Ted Heimoftan hiçbir işaret gelmediğine göre demek ki mektup eline geçmedi diye düşündü Malko. Bu durumda Iraklıların dikkatini daha fazla çekmeden kaçmak gerekiyordu. Tabii Victor Rubin için yapabilecek bir şey kalmıyordu bu durumda.

Taksi onu Cemal'in villası önünde bıraktı. Kürdün arabası ortalıkta görünmüyordu. Yine

de kapıyı çaldı.

Fakat açan olmadı. Biraz bekledi, geriye dönüyordu ki yarı karanlıkta kapının aralandığını gördü. Tanıdık bir siluet vardı karşısında: Gül. Ne arıyordu acaba burada?

—İçeri girin, dedi siluet, kendini fazla göstermeden. Ve arkasından hemen kapıyı kapattı.

—Silahlar geldi, dedi birden.

Malko sevinçten haykıracaktı neredeyse. Bu durumda planın gerisini uygulayabilirdi artık.

—Ne zaman?

—Geçen gece. Bir uçak Galale'nin kuzeyine bıraktı. Yalnızca üç sandık dağlarda kayboldu.

—Bunları nereden öğrendiniz? diye sordu Malko heyecanla.

Kadın güldü.

—İyi bir teşkilatız. Bakuba'ya ne zaman hareket ediyoruz?

—Henüz ben de bilmiyorum. İnfazdan bir saat önce öğrenebileceğiz. Bu yüzden her an hazır olmalıyız.

Gül heyecanlanmış gibiydi.

—Tamam. En iyi beş adamım dün silahlarla Süleymaniye'ye doğru yola çıktı. Orada buluşacağım. Dokuz kişi olacağız.

Malko dikkatle Gül'e baktı.

—Bir kadın gibi yaşamayı hiç özlemiyormusunuz? diye sordu. Saçlarınızı yaptırmak, dansa gitmek, güzel elbiseler, evlenmek...

Kürt buz gibi gözlerle baktı.

—Bir kadına ihtiyaç duyunca erkek evlenmek zorunda mıdır?

Malko verecek cevap bulamadı. Kadın Yunan tıjcedilerindeki kahramanlara benziyordu.

Her an savaşmaya, sevişmeye ve ölmeye hazır! Biraz sonra Gül yerinden kalktı.

—Gelin.

Malko bodruma inen dar bir merdivende izledi onu. Evde kimse yok gibiydi. Hizmetkâr İradj ortalıkta yoktu. Gül çıplak bir ampulle aydınlatılmış boş bir odanın kapısını açtı. Köşede üst üste konarak yatak haline getirilmiş örtüler vardı. Yerde Gül'ün sigara paketi ve yanında bir sürü şarjör.. •

Kapıyı kilitledikten sonra Malko'ya döndü.

—Sizden şüphelendiğim için özür dilerim, dedi alçak bir sesle.

Malko, güldü. Ölümeye yaklaşmış olduğu; anlar geldi gözünün önüne.

—Gerek yok, dedi.

—Lütfen özür dilememe fırsat verin.

Daha sonra yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Ve tek bir hareketle üzerinden attı. Bembeyaz bir teni vardı. İri göğüsleri çok güzeldi.

Gözlerini Malko'dan ayırmadan bir çırpıda pantolonunu da çıkardı. İçine bir şey giymemişti.

Vücudu kaslı ve iri olmasına rağmen yine de güzeldi.

—Bir kadın için kendini en iyi affettirme yolu budur, dedi.

Malko yeni bir sürprizle karşılaşmaktan çekiniyordu.

Kadın onun tereddüt ettiğini görünce:

—Hoşunuza gitmiyor muyum, yoksa? diye sordu.

—Katiyen, diye cevapladı Malko. Aksine sizi çok güzel buluyorum.

Daha sonra kadının ellerini avucuna alarak öptü. Gül'ün hiç beklemediği bir şeydi bu.>

—Anlayamıyorum, dedi kadın şüpheli bir tavırla. Benimle sevişmek istemiyor musunuz?

Malko kendinin de daha fazla dayanamayacağı hissediyordu. Yavaşça kadını kendine çekerek öpmeye başladı...

Biraz sonra kadın kendinden geçmiş bir halde yatağın üzerinde inliyordu. Neden sonra yerdeki paketten bir sigara aldı ve:

—İyi bir Merga olursun, dedi. Yakışıklı ve cesursun. Üstelik iyi de sevişiyorsun.

Sevişmelerinde en ufak bir romantizm olmamıştı. Kadın devam etti.

—Seni ilk gördüğüm andan itibaren arzuldım, diye itiraf etti. Gözlerin benimkilerle aynı renk.

Sonra ayağa kalkarak giyinmeye koyuldu.

—Neden bizimle birlikte dağlara savaşmaya gelmiyorsun? diye sordu. Bakuba'dan sonra.

Malko ihtiyatla cevap verdi;

—Önceden plan yapılmaz, şanssızlık getirir bu, dedi.

Gül sırtı ve vücudunu Malko'nunkine yapıştırdı.

—Haklısın, dedi. Hadi gel, seninle tekrar sevişmek istiyorum.

**

Gül ve Malko tekrar salona döndüler. Kadın bodrumdaki kadar rahat değildi burada. Kanepeye oturmuş Malko'nun saçlarını okşuyordu.

—Ağa mısın? diye sordu, birden Malko'ya.

—Ağa mı? O da ne demek?

Gül aniden yumuşadı.

—Aşiret reisi demektir. Cemal de bir aşiret reisi oğludur. Senin aşiretin nerede?

Bu Malko'nun henüz sahip olmadığı bil unvandı. Kadına kısaca ailesinin şeceresini anlattı.

Kadın sessizce dinledikten sonra:

—O halde çok toprağın olmalı, dedi şaşkın bir ifadeyle, zira aşiretsiz bir ağaya ilk defa rastlıyordu.

Malko, Macaristan'da bir sınır ihtilafı yüzünden topraklarının bir bölümünü kaybettiğini de anlattı.

—Geri almak için neden savaşmıyorsun? diye sordu hırsla Kara Panter.

Bu savaş en azından birkaç milyon insanın ölümü, belki de insanlığın sonu olabilirdi. Fakat bu kadar ince detayları düşünemezdi. Zira onun benimsediği tek bir şey vardı: düşmanın kanıyla sulanmış topraklara sahip olmak.

Malko şatosunun fotoğrafını gösterdiğinde Gül'ün gözleri faltaşı gibi açıldı.

—Birçok hizmetkârın olmalı, dedi.

Malko sadece üç tane olduğunu söyledi. Ayrıca zaten restorasyon çalışmalarına da ancak para yetiştirebildiğini anlattı. CIA'dan yardım görmese bunu da yapamazdı ya.

—Demek ki ikimiz de aynı amaçlar uğruna savaşıyoruz. Toprağımız ve evimiz. Ama eğer istersen burada bizimle kalıp kendine yeni bir şato yaptırabilirsin.

"Bundan böyle, diye devam etti Gül, sana ağa diyeceğim adamlarıma da aynı şeyi emredeceğim. Bu unvana hakkın var. Özellikle

de bizim tarafımızda savaştığın sürece."

S o , kadına baktı. Gül, sigarası, kama ,
ve makLelisiyle,düşünceleri ve cesaretiyleyuz-
yılın kadını değildi.

XII. BOLÜM

Polis, tiz bir düdük sesiyle Mercedes'in önüne geçerek yolu kapattı. Yassı kasketi, kemerindeki küçük Colt Cobra'sıyla tipik bir Irak polisiydi.

Malko Cemal'e baktı. Adamın yüzündeki kan çekilmiş gibiydi. Korktukları başlarına gelmişti sonunda.Oysa polisin onları durdurmasını gerektirecek en ufak bir hata yapmamışlardı yolda. Cemal camı açarak konuşmaya başladı.

Polisle Cemal'in konuşması beş dakika sürdü. Malko her an aşağı indirilip tutuklanmalarını bekliyordu.

Biraz sonra Kürt cebinden çıkardığı bir dinarlık banknotu memura uzattı. Adam parayı kaşla göz arasında hemen cebine indirdi ve selam verdikten sonra yola devam edebileceklerine dair bir işaret etti. Malko kalbinin bir an yerinden fırlayacağını sandı.

—Ne istiyormuş? diye sordu araba hareket edince.

Cemal sinsice güldü.

—Para, dedi. Maaşları yetmiyor. Şanslı olanlar böyle iyi kavşaklara yerleştirilince küplerini dolduruyorlar.

—Peki niçin yalnızca bizi durdurdu?

—Araba yeni. Paralı olduğumu düşünmüş olmalı, diye açıkladı.

üiraz sonra Bağdat Cafe'nin önünuc park ettiler. Trafik bu saatte çok yoğundu.

Bağdat Cafe bu güne kadar gittiklerinden daha moderndi. Burada da hepsinde olduğu gibi tele-kızlar cirit atıyordu. Cemal iki porsiyon şiş ısmarladı. Garson uzaklaştıktan sonra:

—Bazı kötü haberlerim var, dedi. İnfaz tarihlerini öğrenemedim.

Malko bir an donup kaldı. Bir felaketti bu. Bütün her şey bu bilgiye bağlıydı. Zira operasyonun ancak infaz saatinden bir saat önce başlatılması gerekiyordu.

Cemal üzgün bir sesle devam etti.

—Yalnızca, arkadaşınızın bundan sonraki grupta olduğunu öğrenebildim.

Malko zihnini zorlamaya çalıştı. Tek umudu, Iraklı ajanlar hesabına çalışan Amal'dı artık. Cemal onun düşünceli halini görünce:

—Ümitsizliğe kapılmayın hemen, dedi. Gül'ün adamlarını hapis haneye nasıl sokacağını henüz bana anlatmadınız, üstelik. Duvarları gördünüz mü?

—Cemal, dedi Malko, size söylememeyi tercih ederim. Bilmeniz sizin için tehlikeli olabilir. Gül'e ne kuzeye gidiş yolunu ne de ne şekilde Bakuba'ya ulaşacağımızı sormadım zaten. Şimdilik ne kadar az şey bilirsek o kadar güvencede oluruz.

Kürt daha fazla ısrar etmedi.

Garson biraz sonra yemekleri getirdi. '

—Eğer bir şeyler öğrenebilirsem bunları Beyrut'a iletebilir misiniz?

—Kara Panter Bakuba'ya saldırı düzenleyebilecek yetenekteyse muhakkak bu işin de

üstesinden gelebilir, diye belirtti Cemal.

Televizyonun sesi konuşmalarının anlaşılmasını zorlaştıracak kadar fazlaydı. Bu yüzden rahatça konuşabiliyorlardı. Fakat yayın aniden kesilince son cümle arkadaki masaya kadar çınıladı. Malko yumruk yemiş gibi oldu. Kürdün arkasındaki masada bir kadın vardı.

—Ne aptalım, diye fısıldadı Kürt, birden benzi sarararak.

—Önemli değil, dedi Malko. Sanırım duymadı. Zaten ingilizce konuşuyordunuz.

Fakat on beş dakika sonra kadın yerinden kalktı. Aynı anda Malko yıldırım çarpmışa döndü. Bu tele-kızlardan Mısırlı Leyla idi. Kız anlamlı bir şekilde onlara gülümsedikten sonra çıktı.

Cemal rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

—Öf, neyse ingilizce bilmez, dedi.

Fakat Malko yine de içinde bir huzursuzluk duydu. En ufak bir hata pahalıya patlayabilir-di.

*

**

Amal, bu kez kalçasını sıkıca saran mini eteği ve ince bluzuyla her zamankinden daha şehvetliydi.

Malko'nun böyle aniden ona sarılacağını beklemiyordu ama itiraz da etmedi. Yavaşça salondaki divana uzandılar. Malko her an ters bir tepki gelecek diye çekinerek davranıyordu.

—Sizinle sevişmek istiyorum, dedi kıza yavaşça.

—Ama biliyorsunuz bunu yapamam.

Bunun üzerine Malko onu bırakarak gece lambasına uzandı ve yaktı. Kadın bağırarak

göğüslerini saklamaya çalıştı.

—Söndür.

Malko denileni yaptıktan sonra yavaşça soymaya başladı onu.

—Ne yapıyorsun? diye sordu kız.

—Sana iyi bir ders verme zamanı geldi, diye cevapladı Malko.

İlk defa zorla bir kıza sahip olacaktı. Atalarının kemiklerini sızlatacağını düşündü.

Kız debelenmeye başlamıştı.

—Hayır, lütfen yapma.

Malko dinlemiyordu. Eteği bir çırpıda çıkardı. Kız üzerine abanan ağırlığın altında eziliyor gibiydi.

—Yalvarırım, yapma, diye hıçkırdı kız. Bu benim için çok önemli, sonra ilelebet evlenemem.

—O halde benimle niçin sık sık buluşuyorsun?

Kız bakışlarını çevirdi.

—Çünkü senden hoşlanıyorum.

Malko, işini bitirmeye yeltenir gibi hareket etti.

—Doğruyu söyle, yoksa...

Kız gerçekten çok korkmuştu. Adamın sonunda tecavüz edeceğine inanıyordu. Fısıltıyla:

—Niçin bana inanmıyorsun? dedi. Hem sen de benimle görüşmeyi istiyordun.

Malko sinsice güldü.

—Bu ülkede bir yabancıyla bu kadar çok buluşma riskine sırf zevk için atıldığına inanmamı beklemiyorsun değil mi? Haydi doğruyu söyle. Görevin ne?

144 —Ne demek istiyorsun? Seninle buluştuğu-

muzu kimse bilmiyor ki.

—Yalancı.

Kız sanki tokat yiyecekmiş gibi yüzünü yana çevirdi.

—Korkma dedi Malko. Sana kötülük yapmak niyetinde değilim. Yalnızca çok üzuldüm. Benden gerçekten hoşlandığını sanmıştım. Polis hesabına çalışıyorsun değil mi?

—Hayır, hayır, diye inledi kız. Gerçekten hoşlanıyorum senden, aksi halde bu şekilde davranmazdım... Diğerleriyle, onlarla yalnızca konuşuyorum.

Malko oyuna daha fazla devam etmek niyetinde değildi. Kalktı ve kızın yanından uzaklaştı. Kız hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bir süre sonra:

—Benimle çıkmanı kim emretti? diye sordu Malko.

—Radyodaki patronum, dedi kız yabancıları tanımam için beni sık sık kokteyllere götürür. Irak hakkında kimin neler düşündüğünü öğrenmeye çalışıyor.

—Ve sen de herkesle ilişkiye giriyorsun değil mi?

—Şimdiye kadar seninle olduğu gibi hiçbirisiyle olmadı. Yemin ederim. Onlarla sadece akşamları birlikte yemek yiyorduk, hepsi bu kadardı. Ama seninle...

—Yabancıları ihbar etmen için ne kadar ödüyorlar sana?

—Hiçbir şey. Bunu yalnızca patronum istediği için yapıyorum. Ayrıca stüdyoda kısa etek giymeme izin de veriyor.

Mini etek için ihbar! Zavallı ülke... Malko kıza acımaya başlıyordu. Fakat içinde hâlâ bir

ürperti vardı.

—İyi ama niçin gözetliyorlar beni? diye sordu. Basit bir gazeteciyim sadece.

—Herkesten şüphelenir onlar. Zira korkuyorlar. Her yerde ajanları vardır. Ama ben senin kötü hiçbir şey yapmadığını söyledim onlara.

Aniden Malko'nun yanına geldi.

—Sana benim için diğerlerinden farklı olduğunu ispatlayacağım.

Malko şaşkınlıkla:

—Ama bana bakire olduğunu söylemiştin, dedi.

Kız kızararak:

—Eğer kızlığımı bir zarar vermezsen yine de bir şeyler yapabiliriz, dedi.

Malko'yu öpmeye başladı.

—Evet, ne diyorsun? diye sordu ardından.

Malko kıza güvence verdikten sonra heyecanla divana uzandılar...

Dakikalar sonra ikisi de kendinden geçmiş yanyana uzanmışlardı.

—İlk sevgilim sensin, diye fısıldadı Amal.

Malko'ya uzandı ve devam etti.

—Birazdan gideceksin değil mi, diye iç geçirdi. Çabuk unutursun beni.

Malko için onu unutmak imkânsızdı. Zira ilk defa bu kadar garip bir kadına rastlamıştı.

—Görevin bitti, dedi alaylı alaylı. Hakkımda her şeyi biliyorsun, artık beni görmek istemenin bir anlamı kalmamıştır senin için.

—Çok acımasısın, dedi Amal üzgün bir tavırla.

—Ama gerçek değil mi! dedi Malko. Evet gidiyorum, zira gazetem için infazları inceleme-

ye gelmiştim.

—Delisin sen! Geçen gün **Al-Tahrir** Meydanı'ndan yürüyerek geçiyordum. Başımı kaldırdığımda bir adamın ayaklarını gördüm. Korkunçtu. Biliyor musun birçok kimse bunları hiç de hoş karşılamıyor. Ama korkudan bir şey de söyleyemiyorlar.

Malko lafı açılmışken bundan faydalanmaya çaktı.

—infazların devam edeceğine inanıyor musun? diye sordu.

—Belki. Bunu son anda öğrenebiliyoruz ancak. İnfaz haberi olay günü erkenden radyodan bildiriliyor.

"Yaklaşık bir saat öncesinden.."

—Haber sen okuyorsun değil mi? diye sordu Malko.

Kız başını indirdi.

—Hayır. Haberleri genellikle erkek spikerler okur. Ben sadece plaklarla ilgileniyorum.

Malko kızın ses tonundaki gerginliği sezmişti. Yavaşça sarıldı ona. Sakinleştirmeye çalışır gibiydi.

Bir süre sonra yumuşak bir sesle:

—Senden bir şey isteyebilir miyim? diye sordu Malko.

. Kız suçunu hafifletmek ister gibi:

—Oh. Tabii, dedi hemen.

—Gazeteci olduğumu biliyorsun. Buradan ayrılıp Beyrut'a gideceğim. Herkesten önce, edecek infaz tarihini bilmem çok enteresan olurdu.

—Mektupla bildirsem gecikebilir, dedi. Fakat telefon veya telgraf da olmaz.

—Biliyorum, dedi Malko. Senin de asılanlar

arasında yer almanı istemem. Fakat daha basit bir yolu var.

—Nedir?

—Radyo.

Amal bir şey anlamadan baktı.

—Radyo? Ama konuşmam imkânsız, herkes duyar.

—Kararlaştıracığımız bir parola olur, diye açıkladı Malko. Sen ve benden başka kimse bilmemeli. Bu sayede beni düşündüğünü de bileceğim.

Amal anlamışa benzemiyordu. Malko devam etti:

—Radyoyu ziyaret ettiğim günü hatırlıyor musun? 45'lik bir plağı 33'lük bir devirde çalmıştın.

—Oh. Evet hatırladım. İlk defa böyle bir şey olmuştu. Çünkü sen vardın.

—Tekrar yapabilirsin, dedi Malko. Bu hatayı tekrarladığında infaz gününü söylemiş olursun. Tamam mı?

—Harika, dedi Amal. Nasıl düşünebildin bunu?

Malko alçakgönüllülükle sustu.

Fakat kız birden suratını astı.

—Ama bundan ötürü azar işiteceğim.

—Bu o kadar önemli mi? dedi Malko. Oysa benim için çok önemli. Meslektaşlarımdan önce infaz gününü haber vermiş olacağım.

—Senin için çok mu önemli?

—Çok.

—O halde, her gün çalacağım plakları dinleyeceksin öyle mi?

Amal'ın anlayabildiği bu kadardı. Şimdi sakinleşmişe benziyordu. Malko verdiği sözü

tutmuştu. Kız hâlâ bakireydi.

Amal tekrar vücudunu adamınkine yapıştırdı.

—Harikaydı, biliyor musun? Bağdat'ta kalmaman ne kadar kötü.

—Kendini tehlikeye atmadan her an görebilirsin beni, dedi Malko. Dediklerimi yapacak mısın?

—Evet sevgilim. Hangi plağı koymamı istiyorsun?

—Her an yayına sokabileceğin bir plağın yok mu?

Amal bir an düşündükten sonra:

—Baas Partisi'nin bir marşı var. Günde birçok defa çaldırıyorlar.

—Tamam dedi Malko. Hemen bir tane alıp müziği tanıyalım.

—Bana söz ver, kimse bilmeyecek değil mi? diye yalvardı kız. Aksi halde hem yerimden olurum hem de hapse girerim.

—Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim.

Amal saatine bir göz attıktan sonra giyinmeye başladı. Biraz sonra hazırlanmıştı. Buruk bir sesle sordu:

—Irak'a tekrar gelecek misin?

—Henüz buradayım, dedi Malko.

XIII. BOLUM

Askeri istihbaratın gözde elemanlarından Teğmen Mazhar Sait elindeki kayışı Leyla'nın baldırında şaklattı. Mısırlı kız kıvrandı ve garip bir şekilde güldü. Paralı sevgililerinden en çok tercih ettiği buydu. Oldukça vahşi ve yetenekliydi.

Leyla her zaman yaptığı şekilde onu okşamakta gecikince subay uzun saçlarından kavradı ve bıçağının ucunu boğazına dayadı. Ve belli belirsiz bir çizik attı. Halının üzerine bir damla kan damladı. Bu Leyla'yı daha çok heyecanlandırıyordu.

Mısırlı adamın askeri istihbaratta çalıştığını biliyordu, ama ona hiçbir zaman soru sormamıştı. Adam b~~r~~ keresinde merkez hapishanesinde, bir kadını nasılkazığa geçirdiklerini en ince detayına kadar anlatmıştı. Leyla o günden . sonra uzun süre kâbuslar görmüş anlattıklarının etkisinden kurtulamamıştı. Ama yine de sevgilisinin bu vahşiliğinden büyük bir zevk alıyordu. Bazen ücretini ödemedi çekip gittiği bile olmuştu. Fakat her defasında gelişini dört gözle bekliyordu.

—Niçin bu kadar erken gidiyorsun? diye sordu kız. Bir haftadır da hiç gelmedin.

Mazhar Sait elleriyle kızın göğüslerini sıkıştırdı.

—Çok işim var.

O sırada kapı çalındı Mazhar öfkeli ve aşkın bir ifadeyle:

—Müşteri mi bekliyorsun?

Leyla korkuyla başını salladı.

—Hayır, sen buradayken asla, dedi. Suzan'ın kardeşi olmalı. Hemen gitmesini söylerim, bekle biraz.

Çarşafını alarak odadan çıktı. Biraz sonra bembeyaz bir suratla yanında siyah gözlüklü ve bıyıklı iki adamla birlikte geri geldi.

Adamlar, teğmenle karşılaşınca durakladılar. Subay gelenleri ilk bakışta tanıdı. Baas güvenliğinin adamlarıydı. Hem nefret eder hem de çekinirdi bunlardan. İki adam kısa cümlelerle kendilerini tanıttılar. Mazhar içinden küfrediyordu. Adamlardan biri sordu:

—Teğmen bu köpeği uzun zamandır mı tanıyorsunuz?

Mazhar öfkeli bir sesle:

—Size ne bundan, dedi.

Başlı, silahlı kuvvetlere karşı duyduğu nefreti fazlasıyla belirtmeye çalışarak:

—Yakında tutuklanacak olan bir Amerikalı ajanla ilişkisi var. Hakkında çok şey bildiğinden eminiz.

Leyla garip bir sesle içini çekti. Çok korktuğu her halinden belli oluyordu. Başlı iki ajan manzaradan çok hoşnuttular. Şefleri General Okeili ile yaptığı görüşmeden sonra Malko hakkında ne pahasına olursa olsun bir şeyler öğrenebilmeleri için meydanı onlara bırakmıştı. Ve şimdi subaylardan birini oldukça nazik bir pozisyonda yakalamış olmak onların çok hoşuna gitmişti.

Mazhar Sait, söylenenleri duyunca bir

adım öne çıkararak kızın suratına bir tokat attı. Leyla duvara kadar geriledi. Subay öfkeden ve endişeden çıldırmış gibiydi adeta. Zira Baaslılar Gestapo kadar korkunçtu. Kızın yaptığı onun için olumsuz bir puandı. Saygınlığını kurtarmaya çalışmalıydı.

—Hemen sorguya çekelim bu köpeği, diye gürledi.

Ve kızın üzerindeki örtüyü çekip aldı.

—Kim bu adam?

Leyla korkudan sapsarıydı, beyni adeta boşalmıştı. Hiçbir, şey düşünemiyordu. Fakat sonra anlatmaya başladı. Bu yabancıyla görüştüğü doğrudu. Ama bunu polis de biliyordu zaten, ilk akşam gelip son', sormuşlardı,

Daha sonra bu yabancı birçok defa gelmişti. Ve epeyce de para ödemişti. Kız neden bu kadar çok tehdit edildiğini anlamıyordu. O sadece kendi işini yapmıştı. Sait, biraz önce seviştiği kızın üzerine yürüdü.

—Hainlere yardım ettin, diye bağırdı. Birkaç dinar uğruna ülkeni sattın köpek.

İki ajan trajik sahneyi onaylayarak seyirci kalmakla yetiniyorlardı.

Mazhar Sait şimdi dişlerini sıkmış hırsla kıza tekme tokat girişiyordu. Kız yere yuvarlandı. Fakat teğmen saçlarından tutarak kaldırdı. Ve tekrar tokatlamaya başladı.

Biraz sonra bırakarak adamlara döndü:

—Bu köpeği konuşturmak lazım, dedi. Bu adam neden görmeye geliyormuş bunu? Biraz önce konuşan adam cevap verdi:

—Hemen götürmeliyiz onu, dedi. Bizde gerekli her türlü araç var.

Sait tehlikeyi hissetti. Kıza yapacakları işkence sırasında, kızın yabancıları kabul ettiğini bildiği halde sesini çıkarmadığı anlaşılacaktı. Böyle bir ihtimal, darağaçlarının boş kalmadığı bir ülkede kendisi için bir tehlike teşkil ediyordu. Leyla'nın bir an önce ölmesinden başka çıkar yolu yoktu.

—Hayır, dedi kesin bir tarzla. Bu işi kendi ellerimle halletmeliyim, aksi takdirde şerefimi koruyamam.

İki adam hiç de orali gözükmüyorlardı. Fakat Mazhar Sait ısrarında kararlıydı.

—Askeri İstihbarat'tayım, dedi sonunda. Hainlerle uğraşmak bizim işimiz.

Fakat yine de ihtiyatlı davranmak gerekiyordu. Onları da sahneyi izlemeye davet etti.

—Üçümüz birlikte sorgulayalım, dedi.

Leyla'ya tekme atarak ayağa kalkmasını 'şaret etti. Hainlere esneklik gösteremezdi.

Biraz sonra dördü teğmenin DKW'sine inmişler yol alıyorlardı. Leyla arkada koltuğun önüne yere yatırılmıştı. Ajanların ayakları izin üzerindeydi. Bir tanesi elindeki sigarayı izm sırtında söndürdü. Bu mesleğin de hoşaiden tarafları vardı kuşkusuz.

Şehirden çıkıp on dakika boyunca kuzeye doğru ilerlediler. Biraz sonra Sait arabayı esmi bir binanın önünde stop etti.

—Beni burada bekleyin, diye emir verdi damlara. Kendi bölgesinde bulunduğundan kendini daha bir güvencede hissediyordu şimdi, "örevli yüzbaşıya ihanetinden şüphelendiği bir adın yakaladığını ve Baaslıların eline bırakmak için hemen sorguya çekmek istediğini öyledi.

Bu girişiminden ötürü kutlanan Sait, daha sonra yanına üç asker ve gerekli malzemeleri de alarak iki ciple yola çıktı.

Batıya doğru ilerliyorlardı. O tarafta sorgulamada kullanılan bir atış sahası vardı.

Alana gelince Sait, Leyla'yı hırsla aşağı çekerek indirdi. Ve kızı daha sonra dizlerinin üzerinde çökmeye zorlayarak tabancasını kafasına dayadı.

—Bildiklerini anlat yoksa öldürürüm, diye haykırdı. Beşe kadar sayıyorum.

Leyla isteri kriziyle kendini yere attı.

Mazhar Sait tabancasını kılıfına soktukten sonra askerlerden birini çağırdı.

—Seni konuşturmasını bilirim ben, diye bağırarak kıza bir tekme attı.

Sonra yanına gelen askere emrini verdi.

Biraz sonra asker elinde bir kelepçeyle geri geldi. Ve kızı ellerinden cipin tamponuna bağladı. Sonra da direksiyona geçti.

Sait:

—Konuşacak mısın? diye tekrarladı.

—Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum, diye yalvardı kız.

—Yürü, dedi teğmen şoföre.

Ve cip taşlı zeminde, arkasında sürüklenen kız olduğu halde yola koyuldu. Kız aracın arkasından yürümek için ayağa kalkmaya çalıştı fakat ip çok kısaydı. Tekrar yere düştü. Haykırıyor, ağlıyordu. Her sarsıntıyla sivri taşlar derisini parçalıyor, etine giriyordu. Biraz sonra da sesi kesildi.

50 metre sonra cip geride kalan diğer cipin korna sesiyle durdu. Üç adam hemen kızın yanına geldiler. Leyla bayılmıştı. Yüzünün bir

tarafı parçalanmıştı. Sait kaba etlerine bir tekme atınca kız inledi.

—Konuşacak mısın? şimdi dedi.

Kızı saçlarından tutarak başını kaldırdı. Bırakınca baş hemen düştü. Baaslılar kıpırdandılar. İçleri kalkmıştı. İşkence rahatsız etmiyordu onları ama teğmen de biraz ileri gitmişti galiba. Kız hiçbir şey söylemeden ölecekti neredeyse.

—Teğmen, dedi Baashlardan birisi. Bu kızı bizim karargâha götürmemiz gerekebilir. Daha etkili yöntemlerimiz var.

Mazhar Sait bir göz attı onlara.

—Şimdi konuşur.dedi.

Askerlere tekrardan emir verdi. Bu kez iki asker cipleri sırt sırta getirdiler ve kızı her iki bacağından iki cipin tamponlarına kelepçelediler.

Mazhar Sait iki cip arasında yerleştirilmiş Leyla'nın üzerine eğilerek kızın bacak arasına bir tekme attı. Kız haykır ar ak gözlerini açtı. Ter içinde kalmış plan sevgilisi bir dev gibi göründü gözüne.

—Bu senin son şansın,dedi Sait bağırarak. Ya konuşursun ya da ölürsün.

Leyla konuşmak için son bir güç harcamaya çalıştı fakat bütün dişleri kırılmıştı.

—Sevgilim.dedi yalvararak. Hain olmadığı mı sen de biliyorsun.

Bu "sevgilim" kelimesi, Sait'i çileden çıkarmıştı. Kim bilir Baaslılar neler düşünecekti.

—Sen bilirsın; dedi teğmen gürleyerek. Hadi son duanı et.

Ve şoförlerden birini aşağı indirerek

direksiyona kendisi çıkıp oturdu. Ve motoru çalıştırdı.

Baaslılar kayıtsız bir şekilde manzarayı izliyorlardı. İçlerinden biri teğmenin yanına yaklaşarak:

—Son bir şans vermek gerekmez mi? dedi. Belki ilginç şeyler söyleyebilir.

Sait sırtmaya çalışarak:

—Yalnızca korkutmak istiyorum, dedi. Eğer bu kez de konuşmazsa size bırakacağım.

Teğmen diğer cipin şoförüne işaret etti. Asker vitesi bire geçirerek yavaşça hareket etmeye başladı. Henüz elli santim ilerlemişti ki Leyla haykırdı:

—Durun, dedi. Konuşacağım.

Bağdat Cafe'de tanık olduğu konuşmayı hatırlamıştı. Cemal'in düşündüğünün tersine İngilizce biliyordu. Korku her şeyi olduğu gibi bu konuşmayı da unutturmuştu ona. Baküba ve Kara Panter kelimeleri şimdi beyninde çınlıyordu.

Mazhar Sait dişlerini sıktı. Leyla'nın sesini duymuştu fakat duymamazlıktan geliyordu. "Kimbilir o körolasica canını kurtarmak için neler uyduracaktır" diye düşündü içinden. Bu kendisi için son şanstı.

Koltuğuna iyice yerleşti. Vitese baktı. Bire takılıydı. Birden gaza bastı. Cip ani bir hareketle öne fırladı.

Aynı anda Leyla korkunç bir çığlık attı her türlü işkence tekniği uygulamış olan iki Baaslı bile gördükleri manzara karşısında başlarını yana çevirdiler.

Motorun gürültüsü kızın sesini boğmuştu.

Iraklı birden frene bastı. Kontağı kapatır-

ken eli titriyordu. Alnında biriken terleri sildi. Ve bir an olduğu yerde durdu.

İki ajan soğukkanlılıklarını tekrar kazanmış itiraz etmeye hazırlanıyorlardı ki teğmen eliyle protestoları engellemeye çalıştı.

—Biliyorum, çok aptalca gelecek ama ayağım kaydı.

Leyla bir kan gölü ortasında ikiye ayrılmış bir vaziyette cansız yatıyordu.

Biraz sonra cellatlar büyük bir sessizlik içinde geri dönüyorlardı. Teğmen kendini oldukça güven içinde hissediyordu şimdi. Fakat iki ajan öfkeden kıpkırmızıydılar.

**

Malko içkisini yudumlarken Cemal somurtkan bir ifadeyle elindeki bira bardağına baktı. Endişeliydi. İki saat sonra Kara Panter'in yollayacağı bir ulakla buluşacaklardı. Ulak Gül'e Beyrut'a iletmesi için harekâta başlama sinyali hakkında bilgi götürecekti. Cemal:

—Gidelim, dedi Malko'ya saatine bakarak.

Biraz sonra iki adam birlikte dışarı çıktılar.

Cemal izlenip izlenmediğini anlamak için birçok kez ara sokaklara girip çıktı. Sonunda, izlenmediklerini anlayınca rahatladı,

Fakat Malko için aynı şeyleri söyleyebilmek /ordu. Planın en önemli kısmı Amal'ın hoşgörüsüne, isteğine bağlıydı. Unutur veya korkarsa her şey mahvolacaktı ve ne yazıkki bu **da** onların son şansıydı.

Malko tanımadığı Victor Rubin için şimdiden dua etmeye başlamıştı.

Mercedes biraz sonra tele-kızların evinin

önünde durdu. Giriş katlarındaki pencerelerden birinde ışık vardı. Cemal motoru kapattı.

*

**

General Latif Okeili öfkeden köpürüyordu adeta. Hırsla telefona uzandı. Bütün planı Baaslılar yüzünden mahvolmuştu^. Leyla'yı öldürdükleri yetmiyormuş gibi erkek kardeşini de yakalamışlar, ikinci Mısırlı kızı da ürkütmüşlerdi.

Ve hepsi boşunaydı. Mısırlı ve kızkardeşi hiçbir şey bilmiyorlardı. Fakat general şüphe içinde Malko ve Cemal'i tele-kızların evine adım atar atmaz izletmeye karar vermişti bundan böyle.

Mazhar Sait'e gelince general onu İran sınırında bir yere tayin ettirmişti hemen. Zira adamlarının hiçbir zaman böyle nazik durumlara maruz kalmalarını affedemezdi.

Şimdi yapılacak tek iş Amerikalıyı itirafa zorlamaktı.

Suzan ve abisi uzun bir sorgulamadan sonra korku içinde evlerine dönmüşlerdi. Evin etrafı askeri istihbaratın adamlarıyla doluydu.

**

—Leyla nerede?

Suzan bakışlarını indirdi.

—Hasta, dedi titrek bir sesle. Yarın gelecek.

Malko ve Cemal endişeyle birbirlerine baktılar. Evde garip bir hava esiyordu. Suzan'm tuhaf bir hali vardı. Cemal kızın ellerinden tutarak neşeli bir tavır takınmaya çalıştı:

—Pekâlâ bizim için dans edersin o halde.

Ama önce bize bir çay getir.

Cemal ve Malko daha sonra her zamanki odaya geçip oturdular. Cemal cebinden çıkardığı bir bloknota bir şeyler yazdıktan sonra Malko'ya uzattı. •

"Polis gelmiş olmalı, belki hâlâ buradadır."

Malko, beyninden vurulmuşa döndü. Ne Cemal'de ne de kendinde bir silah vardı. Tutuklanacakları muhakkaktı. Bu bir felaketti. Ne pahasına olursa olsun Gül'e operasyonu başlatması için haber vermek gerekiyordu.

MalkoKürdün kolunu tuttu.

—Kaçalım, dedi alçak bir sesle. Riski göze alamayız.

Kapıdan çıkarlarken elinde çay tepsisiyle odaya girmekte olan Suzan'a çarptılar. Cemal titreyen kıza:

—Bu akşam kalmıyoruz. Seni biraz yorgun gördüm,dedi. Yarın görüşürüz.

Kız da:

—Yarına,dedi.

On dakika sonra Cemal fırtına gibi yola çıktı. Hemen arkasından yüz metre gerisindeki bir araç da hareket etti. Bu defa izlendikleri kesindi.

—Ne yapıyoruz, diye sordu Kürt.

Malko hızla düşünmeye çalışıyordu. Tabii otele dönüp buluşma yerine gitmeyebilirlerdi. Fakat sonra bir daha Kürtleri nerede bulacaklardı?

Malko geriye baktı, beyaz farlar giderek yaklaşıyordu.

—Onları atlatmalıyız. Randevuya gitmemiz şart.

Cemal gaza bastı. Arkadaki araba da hızını

artırdı birden. Al Nidal Caddesi'ndeki dönemece geldiklerinde Cemal ani bir hareketle arabayı geldikleri yönde geri çevirerek diğer şeride girdi. Bu arada az kalsın normal şeridinde seyretmekte olan bir taksiye bindiriyordu ama son anda kurtulmayı başardı.

Fakat onları izleyen arabaya aynı şans gülmedi. Büyük bir gürültüyle arada kalan bu taksiye bindirdiler. Cemal hemen Şeyh Ömer Caddesi'ne daldı.

Malko hâlâ kaygılıydı.

—On beş dakika sonra bütün Bağdat polisi peşimize düşer, dedi.

Randevu yeri Dicle'nin öbür tarafındaydı, şehrin güneyinde. Cemal Port Sait Caddesi'ni 120 km. lik bir hızla geçti. Nihayet nehrin üzerindeki köprüye geldiler.

Uç dakika sonra Maryam bölgesinin, karışık sokaklarındaydılar. Birden önlerine beyaz yıldızlı araba çıkınca bir an ürktüler. Fakat dikkatle bakınca arabanın telsizi olmadığını gördüler. Nitekim araba biraz sonra yanlarından geçip gitti.

Buluşma yeri bir çıkmaz sokaktı, tamamen ıssızdı. Cemal üç defa kısa aralıklarla korna çaldı ve bekledi. On beş dakika erken gelmişlerdi.

• —İnşallah gelmişlerdir ,diye iç geçirdi Malko

Birkaç saniye karanlıkta bekledikten sonra birisi arka kapıyı açtı. Bu Malko'nun daha önceden görmüş olduğu Kürtlerden biriydi.

—Yalnız mısın? diye sordu Cemal.

—İki kişiyiz,dedi adam Niçin?

—Polis peşimizde.hemen gitmeliyiz.

Kürt fazla heyecanlanmışa benzemiyordu.

—Benimle,gelin dedi. Fakat şehri geçmeniz lazım.

Cemal Malko'ya tercüme etti, Malko başını salladı.

—Bu çok tehlikeli. Biri mesajı götürsün, diğeri de isterse kalıp bize rehberlik edebilir.

—Pekâlâ, dedi Kürt. Ama fazla şansınız yok.

Cemal zarfı Kürde verdi. Adam karanlıkta kayboldu. Bir iki saniye sonra ikincisi ortaya çıktı ve biraz öncekinin yerini aldı.

—Eğer yakalanırsak, dedi Cemal, benden kuzeye gitmek için yardım istediğinizi ve benim de sizi bir Kürtle tanıştırdığımı söyleriz. Bakuba ve Gül'den bahsetmek yok.

Malko cevap vermedi. Yolu izliyordu. Cumhuriyet Köprüsü'ne kadar her şey iyi gitti. Bağdat'ı geçmek için dörtköprü vardı.tki polis arabası karşıda pusu kurmuştu. Cemal gaza bastı.

—Bu bölgeyi tanıyım belki onları ekebilirim.

Fakat Raşit Caddesi'ne geldiklerinde iki arabanın hâlâ orada olduğunu gördüler. Malko artık kaçamayacaklarını anladı.

Cemal ani bir hareketle sol taraftaki dar sokaklardan birine daldı.

Al Cumhuriyet Caddesi iki şeritli bir anayoldu ve polis arabalarından biri, bir köşede gizlenmişti. Fakat Cemal'in Mercedes'i kadar hızlı değildi.

Silah sesini duymadılar fakat arka cam tuzla buz olmuştu. Üzerlerine ateş ediyorlardı. Biraz sonra Al-Tahrir Meydam'na geldiler. Cemal sağa kırdı direksiyonu. Bir an Malko kurtulduklarını sandı, fakat birden ileride diğer bir

polis aracının yolu enlemesine kapattığını gördü, kaçmak imkansızdı artık.

Cemal son hızla Dar-AI- Hikma kitabevinin vitrinine daldı. Cam kırıkları ve insan sesleriyle cadde bir anda adeta savaş meydanına döndü.

Polislerden biri şoför mahalline doğru yoğun ateşe başladı. Fakat sanki onlara gelmemesi için dikkat ediyordu. Malko ve Cemal korkuyla karışık şaşkınlıkla dışarı fırladılar.

—Kaçmak imkânsız aksi halde vururlar.

Birden etrafta sivil ve üniformalı bir sürü polis belirdi. Arka koltukta oturan Kürt Malko'nun uyarısını anlamamıştı. Elinde 45'lik otomatik Colt'la önüne çıkan ilk polisi vurduktan sonra zikzak koşarak Sadun Caddesi'nedaldı. Ardından bir yığın ateş edildi. Fakat hepsi isabetsiz kaldı. Kürt bulunduğu yerden birkaç kez eteş etti ve bir polisi daha vurdu.

Biraz ileride görevlilerden birisi dikkat çekmek için:

—Yahudi bir hain! diye bağırды.

Tam bir çılgınlıktı bu. Biraz sonra Kürdün peşine bir yığın insan düştü. Kürt Dicle'ye çıkan ara sokaklardan birinde kaybolmayı düşünüyordu. Fakat, biraz ileride 15 kişilik bir grup önünü kesti.

Bir genç boş bir fıçı fırlattı, adam buna takılarak düştü.

Arkasından gelen korkunç bir saldırıydı. Kalabalıktan biri Kürdün silahını tutan elini ayağı ile ezdi. Diğerleri ellerine geçirdikleriyle acımasızca vurmaya başladılar. Beş dakika sonra adam cansız olduğu yerde kaldı. Daha sonra kalabalık aynı hırsla Cemal'in arabasına

yöneldi. Polisler arabanın etrafını kordona almışlar halkı yaklaştırmıyorlardı. Polis şefi havaya ateş ederek kalabalığı dağıttı. Diğer polisler Malko'yla Cemal'i ite kaka bir arabaya bindirdiler. Araba biraz sonra hareket etti.

Malko bir darbeye kendinden geçti.

XIV. BÖLÜM !\

Malko başında korkunç bir ağrıyla gözlerini açtı. Etrafındaki her şey durmadan dönüyordu. Nedenini bilmeden avaz avaz bağırdı.

Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Beyni çatlayacakmış gibiydi. Yere uzanmış olduğunu anlayabilmesi için uzun bir müddet geçmesi gerekti. Gözlerini kaldırdı ve dönmekte olan vantilatörü gördü.

Biraz sonra bir sandalyeye oturtulmak için yerden kaldırıldı. Yine onlar olmalıydı. Ama hiçbir şey göremiyordu. Kollarından tutan eller birden bırakınca sert bir şekilde sandalyenin üzerine düştü. Dengesini güçlükle sağlayabiliyordu.

—Niçin Kürtlerle buluşmak istiyordunuz?

Soruşturmayı Milli İstihbarat'tan bir yüzbaşı yapıyordu. Soru sanki çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

Daha önce uzun bir süre, gizli bir israil direniş örgütüne maddi yardım getirdiğini itiraf etmeye zorlamışlar ve hırpalayarak dövmüşlerdi. Bu arada alnından bir sürü dipçik darbesi yemişti.

Arada bir sorulara ara verildiğinde Malko bundan yararlanarak düşünmeye çalışıyordu, her an Amal'la yüzleştirilme endişesi içindeydi. Fakat henüz böyle bir isimden bahsedilmemişti. Bu arada Cemal'e bir defa koridordj

rastlamıştı. Adamın yüzü dayak izleriyle doluydu.

Kürt onu görünce belli'belirsiz gülümsedi. Konuşmaya fırsat bulamadan yürümek zorunda kaldılar.

Daha sonra bitap bir şekilde zavallı doktoru getirmişlerdi. Adamcağız önüne uzatılan her şeyi imzalamaya hazır gibiydi. Malko hâlâ kendinde karşı koyabilecek gücü bulabiliyordu. Kendisini sorguya çeken yüzbaşının üzerine saldırmıştı.

Bu olaydan sonra gördüğü ilk şey tavandaki vantilatördü. Subay eline geçirdiği ağır kül tablasını Malko'nun başına rastgele indirmişti.

ilk an Malko nerede olduğunu anlayamadı. Fakat beyninde zonklayan acıyla yavaş yavaş hatırladı. Ağrı insanı deli edecek gibiydi. Bir saat acı ile cebelleşti.

iki saat sonra ise bir insan harabesi gibiydi, inliyordu, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Ve kusuyordu. Polisler de onu büyük bir neşeyle izliyorlardı. Bir an dilinin kendisine ait olmadığını sandı. Sanki ağzında duran bir et parçası gibiydi. Cellatları biraz sonra tekrar belirdiler. Bir süre dinlenmek için ara vermişler, tekrar başlayacaklardı.

Dört gün boyunca işkence devam etti.

Sonra elinden tutarak yazılı bir belge imzalattılar. Karşı koymaya kuvveti kalmamıştı. Bu da kuralın bir parçasıydı.

Polisler hep aynı şeyi soruyorlardı:

—Irak'a niçin geldin?

Malko Cemal'le bir kez olsun görüşmeye can atıyordu. Kürt hiçbir şekilde ağzından laf kaçırmıyordu. Malko hakkında da bir ima-

da da bulunmamıştı.

Dinlenme esnalarında büyük bir ümitsizliğe kapılıyordu. Şimdi Amal onun kim olduğunu biliyordu. Ve muhakkak sinyal de vermeyecekti. Yokluğundan dolayı harekât bir türlü başlatılmayacaktı. Iraklıların bir yabancı ajanı hiçbir zaman bırakmayacaklarından emindi. Açıkçasu çayamamayacaklarındanda. Fakat kendisi hakkında bu kadar bilgiyi nereden elde ettiklerini anlamıyordu. "Gazeteci" olmadığını söylese bile sakın itiraf etmeyin, diye öğütlemişti bir gün Frank Thorpe.

Birisinin ona dokunduğunu hissetti. Fakat vücudu tüm duyarlılığını kaybetmişti.

—... Kürtler mi?

Bütün duyduğu buydu. Cevap vermek istedi, ama dili emirlerine uymuyordu.

Birden bir el saçlarından tutarak başını kaldırdı. Malko gözlerini açınca Cemal'i gördü. Kürdün yüzü balon gibi şişmişti. Saatlerce vantilatöre asılı kalmıştı. Göz damarlarının çoğu çatlamıştı, bu yüzden gözleri kıpkırmızıydı.

Malko adamın hâlâ konuşmamış olduğunu gördü.

Iraklıların sık sık mahkûmları vantilatörde asılı "unuttuklarını" biliyordu. Bu onlardan kurtulmak için sık sık başvurulmuş bir yöntemdi. Ölüm beyin damarlarındaki tıkanıklık olarak doğal bir neden şeklinde raporlara geçiyordu.

Yakışıklı yüzbaşı Cemal'e haykırdı.

—Bu casusu ne zamandır tanıyorsun?

Malko Kürdün cevabını duymadı. Kulakları iyi işitmiyordu. Yalnızca Kürdün dudak hareketlerini ve hemen sonra Yüzbaşının adamın

zina tekme attığını gördü.

Biraz sonra iki nöbetçi vantilatöre uzanmak için bir merdiven getirdiler. Kürt çıldırmış gibi çırpınmaya başladı. Vantilatöre bağlanıp tekrar dönmek düşüncesi delirtiyordu adeta.

Vahşi bir hayvan gibi bağıırıyordu, fakat şakağına rastlayan bir corxjibesiyile dünyası karardı.

**

Tahir adlı yakışıklı yüzbaşı General Latif Okeili'nin karşısında kıpkırmızı bir haldeydi. General tehditkâr bir bakışla:

—Hepsi bu kadar mı? diye sordu.

Yüzbaşı dört gündür Malko ile ilgili raporunda elle tutulur önemli bir şey verememişti.

Kısa bir sessizlikten sonra-

—Evet generalim, dedi. Adam gazeteci olduğunu ve kuzeye yalnızca Kürtlerle görüşmek için gitmek istediğini söylüyor. Bütün eşyalarını aradık, şüphe çekici hiçbir şey yok..

General içini çekti:

—Peki ya öbürü?

—Onda da pek fazla bir şey yok. Casusla bir rastlantı sonucu tanıştığını söylüyor.

Generalin gözlerinde derin bir düşünce okunuyordu. Malko'nun yakalanması esnasında linç edilen adam bir süre önce ayaklanan ve daha sonra da kaçan bir çetenin elemanıydı. Malko da Kürt direnişçilerle ilişki kurmak için gönderilmiş olmalı, diye düşündü general. Ama için İran üzerinden onlarla bağlantı kurmayı denemeyip de Irak'ı seçmişti acaba? İşte çözüm bulamadığı soru buydu. Bağdat'a gelme riskini göze aldığına göre önemli bir

nedeni olmalıydı mutlaka.

Tahir gırtlaklarını temizleyerek.

—Generalim şu Amal Chrouki'yi sorguya çekmeme izin verin, dedi. Casusla sık sık buluştu. Belki bir şeyler biliyordur. v

—Ondan şüphelenmek gereksiz, dedi Latif Okeili. Adamın ona güvenmediği imkânsız. Kız bizim hesabımıza çalışıyor.

Yüzbaşı susmak zorunda kaldı. Oysa r>ir şeyler öğreneceğinden emindi.

Bu arada generalin kızın sorgulanmasını engellemek içinkendince bazı sebepleri vardı.

İlk önce Malko'nun içinde bulunduğu bu işin büyük bir gizlilikle yürütülmesini istiyordu. Zira, daha sonra Malko'nun öldürölüp cesedinin ölüm nedeni anlaşılmayacak kadar bozulup şans eseri bulunabilecek bir yerlere bırakılmasını kararlaştırmıştı.

Eğer Malko'nun tutuklandığı dışarı sızarsa bu uluslararası platforma kadar gidebilir ve adamı serbest bırakmak zorunda kalabilirdi. Ve bu da onun casus olduğunu ispatlamak için en büyük engeldi. Bağdat gazetelerine bu konuyla ilgili hiçbir haber yayınlanmaması emredilmişti. Bu arada Amal'ı da koruması gerekiyordu, zira kızın patronu Baas içinde oldukça etkili bir mevkiye sahipti ve aynı zamanda da kıza deli gibi aşıktı.

Soruşturmanın ilk günü, general partinin sağ kanadındaki Başkan Bekir'den Amal Chrouki'yi rahatsız etmemesi için kesin emir almıştı.

General kırmızı kalemini eline aldı ve Malko'nun dosyasının üzerine kısa bir cümle yazdı.

oakuba'ya sürün."

*

**

Devrim Mahkemesi, Savunma Bakanlığı'nın alt katındaki çıplak bir odada bulunuyordu. Suçlular, odanın bir köşesinde tavana kadar yükselen demir parmaklıklarla ayrılmış yerde ayakta duruyorlardı.

Bir polis kordonu kafesin etrafını çevirmişti. Duruşmada ne bir avukat, nede izleyici vardı. •Sadece bir gazeteci, Bağdat'ın günlük siyasi gazetelerinden Al Tahra'nın muhabiri bulunuyordu. Adam koyu bir Baas taraftan olduğundan yazacaklarından çekinmiyorlardı.

Malko Cemal'i tekrar orada gördü. Fakat konuşmalarına imkân yoktu. Zira polisler bütün dikkatlerini mahkûmlar üzerinde toplamışlardı. Kafeste onlardan başka oniki mahkûm daha vardı. Her birinin başına gelen "komplolar" farklıydı kuşkusuz, fakat hepsinin yüz ifadelerinde ortak tek bir şey vardı, "korku".

Biraz sonra bir asker:

—Duruşma başlıyor, diye bağırdı.

İriyarı bir albay bütün gösterisiyle yanınds iki yardımcısı olduğu halde içeri girdi. Albay Abdül Muhlis'ti bu. Adam daha önceden hazırlanmış yeşil örtölü bir masaya oturdu. Ve biraz sonra duruşma başladı.

İlk suçlu adı okunduktan sonra kafesten alınarak masanın önüne getirildi.

. Bu elleri arkadan bağlamış otuz yaşlarında ki birKürttü. Adam bir deri bir kemikti.

Albay önündeki dosyadan çıkardığı bir mektuba göz attıktan sonra:

—Ülke dışına, bakanlarımız arasında görüş ayrılıkları olduğuna dair bir mesaj yazıp yollamışsın.

Kürtün sesi titrek çıkıyordu:

—Sayın general dedi. Buna imkân yok, zira okuma yazma bilmiyorum.

Albay bir an şaşırdı fakat hemen toparlandı:

—Mahkemeye hakaret ediyorsun, ha! diye gürledi. Yerine götürün bu köpeği.

Daha sonra mektubu dosyaya koydu. Yanındaki yardımcılarıyla bir iki saniye kısa bir konuşma yaptıktan sonra:

—Suçlu, dedi.

Sıra Cemal ve Malko'ya gelmişti. Kâtip suç listesini okumaya başladı: Casusluk, hükümeti devirmeye teşebbüs, gerillalarla işbirliği, bir polisi yaralayıp öldürme...Tutanak üç sayfaydı... Okuma bittikten sonra mahkeme başkanı Cemal'e döndü:

—Evinizde de bir telsiz bulunmuş,bunu nasıl açıklayacaksınız?

Cemal omuz silkti.

—Aleti gösterin bana, dedi.

Albay Muhlis eliyle masanın üzerine şiddetle vurdu.

—Mahkeminin sözünden nasıl şüphe edebilirsin! diye bağırdı. Telsiz hemen imha edildi tabii ki.

Bütün sorgulama aynı şekilde sürdü. Cemal artık cevap vermeye bile tenezzül etmiyordu. Karar çoktan verilmişti zaten. Nitekim biraz sonra:

—Suçlu, dedi albay.

170 Son olarak sıra Malko'daydı. Albay

nedense babacan bir tavır takınmıştı onun karşısında.

—İnsanlığın yüz karası olan asiler için Irak'ın içten konukseverliğini rencide etmeye utanmıyor musunuz? diye sordu İngilizce. Üstelik onlar için hiçbir ümit yok. Ordumuz bütün hain artıklarını yok etmeye kararlı.

Albay birden yerinden kalkarak suçluların bulunduğu **yöne doğru kolunu** salladı.

"Hiçbir kuvvet ordumuzu durduramaz. Sizler zavallılar, ölmeden ÖriCc pişman olduğunuzu söylemelisiniz." Demek diğerlerinin de sonu, henüz davaları görülmeden belirlenmişti.

Malko albayın lafı nereye getireceğini merak ediyordu. Muhlis yerine oturdu. Muhabir büyük bir heyecanla not alıyordu.

Albay Malko'ya döndü.

—Aslında azılı haydutlarla ilişkiye girmek istediğinizin farkında mısınız?

—Ben gazetecilik görevimin dışında hiçbir şey yapmadım, dedi Malko. Söylediğiniz gibi Amerikan casusu değilim. Ben sadece Avusturyalı basit bir gazeteciyim. Hakkımdaki bütün suçlamaları reddediyorum. Ve elçiliğime haber verilmesini talep ediyorum.

Bu sırada albayın yardımcılarından biri, çalışma bakanlığından alınan Malko'nun basın kartını gösterdi. Albay:

—Güvenimizi iki kez kötüye kullandınız, diye gürledi. Halbuki güzel ülkemizde çalışabilmeniz için her türlü kolaylığı sağlamıştık size.

Fırtına öncesi bir sessizlik oldu. Sonra albay devam etti.

—Siyonist propogandası bizi, suçlulara kendilerini savunma hakkı tanımadan mahkûm

çimekle suçladı. Siz bir yabancı olduğunuza göre bunun yalan olduğunu kolaylıkla göreceksiniz.

Sonra kapıdaki askere döndü:

—Suçluların avukatını getirin, diye bağırdı.

Biraz sonra gözlüklü zayıfça biri girdi içeri. Mahkemeyi neredeyse yerlere kadar eğilerek selamladı.

Malko daha önceden hiç görmediği ve dosyasını bir kez bile incelenmediğinden emin olduğu bu avukatın nasıl olup da kendini savunacağını düşündü. Üstelik adamın içeri girerken elinde de mesleğiyle ilgili hiçbir belge yoktu.

Avukat yan gözle ona baktıktan sonra mahkemeye döndü:

—Yüce mahkemeye bana böyle bir görevi verme lütfunda bulunduğu için çok teşekkür ederim, diye başladı. Hoşunuza gitmeyecek en ufak bir duruma maruz kalmadan görevimi yerine getirmeye çalışacağım.

Bu sırada albay.Coca-Cola'sını yudumluyor, yardımcılardan biri elindeki kâğıtla oyuncak gemi yapıyor, diğeri de duvarda yürüyen örümceği izliyordu.

—Bu dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun, yargılanmadan mahkûm edilmelerini gerektirecek derecede ağır bir suçtur. Fakat Irak adaletinin sonsuz hoşgörüsü sayesinde bu yüce mahkeme önünde onları savunmaya çalışacağım.

Malko, hayretler içinde kaldı. Bu garip avukatın anlayışının adaletle yakından uzaktan hiçbir ilişkisi yoktu. Fakat Iraklı devam etti.

—Önce itiraf edeyim ki bu dosyayı okuduktan sonraki kanım, adil bir ülke olan Irak için bu son derece üzücü ve aşağılayıcı bir durumdur.

Coca-Cola içen albay geçirdi. Avukat birden boş bulunup korkarak "savunmayı" kesti. Subay nazikçe devam etmesini işaret etti.

—Bu mahkemeyi eleştirmek, kanımca çok kötü bir propaganda ve temelden yoksun bir hakaret olur, dedi. Bu adamların burada bulunmasının tek haklı nedeni vardır: Suçludurlar. Ve bir Iraklı olarak onları ne affedebilirim ne de savunabilirim. Bu hakkı kendimde bulamıyorum, zira suçlu olduklarına gerçekten inanıyorum.

Albayın yardımcılardan biri sabırsızlanmaya başlamış gibiydi. Avukat bunu hissederek bir an önce sonucu bağlamak istedi:

—Son olarak, şunu söylemek istiyorum: Yüce mahkemenin en makul, en adil kararı vereceğinden eminim.

Albay boş cola şişesini kenara bıraktıktan sonra:

—Mahkeme yaptığınız savunmadan dolayı sizi kutlar ve teşekkür eder, dedi.

Avukat tekrar yerlere kadar eğilerek selam verdi ve bu defa sanıklardan tarafa bakmadan koşar adımlarla odadan çıktı.

Albay yanındakilerle kısa bir konuşmaya daldı. Biraz sonra:

—Mahkeme sanıkları suçlu bulmuş ve ölüm cezasına çarptırmıştır, dedi.

Ardından iki yardımcısıyla odadan çıktı.

Beş dakika sonra Savunma Bakanlığı'nın sözcüsü gazete muhabirine resmi bir açıklamada bulundu: Devrim Mahkemesi adı açıklan-

mayan yedi suçludan altısını ölümüne mahkûm etmiş.birini de iyi niyet gösterisi olarak serbest bırakmıştı. Şanslı suçlu aslında birkaç haftalık ömrü kalmış yaşlı bir hırsızdı.

Mahkûmların adı, her zamanki gibi infazdan sonra açıklanacaktı.

Savunmalarının Bağdat barosu avukatlarından, Bay Abdül Harraya tarafından yapıldığı da bildirilmişti ayrıca.

Gazeteci böyle bir liberalizm karşısında hayranlığını gizleyemiyordu. Ona açıklanmayan tek nokta vardı: Avukatın üç aydır tutuklu bulunduğu hücreden bu sözde "savunma" için çıkartılıp sonra tekrar içeri kapatılacağıydı. Avukat büyük bir ümitle serbest bırakılma tarihinin yaklaşmakta olduğu fikrine kapılmıştı.

Albayın son söyledikleri Maîko'nun kulaklarında hâlâ çınlıyordu:Ölüm cezasına çarptırılmıştır.

Cemal'e baktı. Sakin görünmeye çalışıyordu fakat gözlerindeki endişe belirgindi yine de.

Kırmızı kasketli nöbetçilerden biri bir kapıyı açarak, kendisini izlemelerini emretti. Adam, elinde bir şey saklayan Cemal'le bir süre konuştu.

Koridorda ilerlerken Cemal:

—Yürekli askermiş doğrusu, diye fısıldadı. Bana bir sigara verdi. Ve suçluları hemen asmadıklarını söyledi. Yaşadığımız sürece ümit varmış.

Cezaevi arabasının demir kapısı Maîko'nun üzerine kapandı. Küçük pencereden mavi gökyüzünü az da olsa görebiliyordu. Biraz sonra araç hareket etti.

XV. BÖLÜM

Amal Chrouki kendisine seslenildiğinde radyo binasının nöbetçi kulübesinden çıkmak üzereydi. Sesin geldiği yöne dönünce patronuyla burun buruna geldi. Adam muzip bir tavırla onu bir köşeye çekerek:

—Üstünü aramak zorundayım, bu kuralı bilmiyor musun? dedi.

Ellerini çoktan kızın beline koymuştu. Ve ritmik hareketlerle okşamaya başlamıştı.

Henüz kaçamak tek bir öpücük alamamış olmasına rağmen kızı işe girdiğinden bu yana elde etmeye kararlıydı. Ve kendine çok güveniyordu.

Amal beceriksizce kurtulmaya çalıştı. Fakat adam nöbetçilerin ıkaçamak bakışları altında kızın orasını burasını sıkıştırmaya devam ediyordu.

—Hadi gel, bir içki içelim, dedi biraz sonra. Sana verilecek bir haberim var.

Amal maaşına zam ummuştu birden. Bu düşünceyle:

—Ah.Gerçekten mi?dedi, ve arabaya doğru adama eşlik etmeye başladı.

Biraz sonra Mercedes hareket etti.

Müdürün eli hemen kızın dizinde dolaşmaya başladı.

—Haber, nedir?diye sordu genç kız hevesle. El giderek yukarılara çıktı. Amal içgü-

düyle kendini kasti.

—Devrim Mahkemesi on bir kişiyi ölüme mahkûm etmiş,infaz yarın sabah uygulanacakmış.

İnfazlar. Birden Malko'nun hayali geldi Amal'ın gözlerinin önüne ve içinde garip bir ürperti duydu. Fakat birden adamın eli hassas bir noktaya değince kız, daldığı rüyadan tekrar sıyrıldı. Kendini yan tarafa çekti.

Biraz sonra Malko'nun hayaliyle tekrar buluştu. Bir yandan "için için kızıyordu da ona. Sekiz gün önce isteğini bildirir bildirmez, ortadan kaybolmuştu. Tek bir haber de vermemişti. Amal büyük bir utançla Bağdat Oteli'ni aramış ve resepsiyondan onun hiçbir not bırakmadan ayrıldığını öğrenince daha da sinirlenmişti.

Bundan sonra ümitle bir kartpostal gönderebileceğini ummuştu. Fakat bu ümidi de suya düşmüştü. Aslında bir taraftan da daha fazla burada kalmadığı için şürkediordu, zira sonunda kendini onun kollarına bırakmaktan kendini alamayacağını da biliyordu.

Amal'ın heyecanlandığını gören müdür bundan kendine pay çıkardı. Keşke şoförü almasaydım, diye düşündü içinden.

—Bu kez infazda bulunmak ister misin? diye sordu boğuk bir sesle. Kızı arzuladığı her halinden anlaşılıyordu.

—Hayır, hayır, diye cevapladı kız hemen.

Birden yine Malko geldi aklına. Öfkelen-di. Onu da,istediği mesajı da cehenneme göndermek geldi içinden. Kullanıldıktan sonra bir köşeye atılmış bir kadın gibi hissediyordu kendini.

Biraz sonra Mercedes Bağdat Cafe'nin önünde durdu. Kısa etek Amal'ın olduğu kadar patronunun da hoşuna gidiyordu. Zira inerken kızın muntazam bacakları tamamen açılmıştı.

*

**

Mavi bir sis çölün ortasında güneşin esiri olan bu şehri iyice kaplamıştı. Bağdat'ın üzerindeki bu boğucu hava, saatler ilerledikçe, bunaltıcı bir sığağa dönüşecekti.

Amal hafif bir elbise giymişti üzerine. Nöbetçi kulübesini geçince askerler her zaman olduğu gibi arkasından ince biçimli vücudunu seyrettiler bir süre.

Kız stüdyoya girdiğinde saat 6'ya çeyrek vardı. Bu sabah ilk defa erken gelmişti işe. Biraz sinirliydi. Hâlâ kararsız gibiydi. İçinden, aşağı yukarı her şeyini verdiği ve bir anda terkedildiğini düşündüğü adama karşı aynı anda iki duygu beslemekteydi.

**

Saat altıda Irak milli marşıyla yayına girdi. Ve günün ilk haber bültenini okudu, infaz haberi ikinci bültendeydi.

Malko'yu aklından çıkarmak için plakları karıştırmaya başladı. Tozlarını alıyor, yerleri karıştırılmış olanları tekrar sıraya koyuyordu.

Bitişik odaya geçeceği sırada patronu içeri girdi. Hemen kızın yamna gelip göğüslerini sıkıştırmaya başladı, önceki iştahı yarım kalmış gibiydi.

Amal kurtulmaya çalıştı, öfkeli bir sesle:

—Lütfen Sayın Aktiar, çalışıyorum.

—Çok zamanın var, dedi. Bir plak koy ve odama gel.

Adam adeta yalvarıyor gibiydi. Bu da Amal'ı öfkeden çıldırtıyordu. Bir an önce kurtulmak istiyordu bu adamdan. Ellerini adamın boynuna dolayarak fısıldadı:

—Burada olmaz. birisi görebilir.

Adam heyecanla:

—Nerede, o halde? diye sordu.

Amal düşünüyormuş gibi yaptı.

—Bu akşam Semiramis Bar'da. Ama uslu olacağınıza söz verirsiniz.

Biraz sonra adam zafer kazanmış gibi bir duyguyla kızın yanından ayrıldı. Amal yalnız kalır kalmaz Baas marşını aramaya başladı. Hemen buldu fakat daha önce Mısırlı Ferden'in şarkısının bitmesini beklemek zorundaydı.

Amal biraz sonra plağı yerleştirdi ve düğmeye bastı.

Saat 6.28'i gösteriyordu ki, Amal saklanmak için tuvalete doğru yürüdü. Plağın en az bir dakika boyunca yavaş devirde çalması gerekiyordu çünkü. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Boş gözlerle aynaya baktı.

Bir süre sonra tekrar stüdyoya döndüğünde plağı normal devirde yeniden koydu. Ve dinleyicilerden özür diledi.

20 saniye sonra patronu hışımla içeri girdi.

—Neler oluyor?

Kız gülümsemeye çalışarak:

—Sizin yüzünüzden, dedi. Aklımı karıştırdınız.

Adam birden sakinleşti, göz kırparak:

—Akşama görüşmek üzere...

**

Gül yanında radyosu parabellumunun şarjörünü kontrol ediyordu. Bağdat'ın güneyinde Bassorah yoluna 200m. Irak birinci zırhlı tugayının kışlasına 50 m. uzaktaki bir sığınaktaydılar şimdi, iki Kürt ellerinde silahları ile küçük pencereden etrafı gözetlemekteydiler.

Odanın bir köşesinde elleri arkadan bağlı birtutsak korku dolu gözlerle kadına bakıyordu. Gül en ufak bir hareketinde onu öldüreceğini söylemişti.

Kadın sıkıntıyla elindeki radyoyu yere bıraktı. Her sabah Bağdat radyosundan yayınlanan propagandaları dinlemek canını iyice sıkıyordu. Fakat Malko için buna katlanmak zorundaydı. Zira onun için yapabileceği tek şey buydu artık. Daha fazla düşünmemeye çalıştı. Ölmüş olabilirdi, zira. Cemal için de aynı şey geçerli olabilirdi. Bu bir savaştı. Gül, Cemal ve Maiko'nun tutuklandığı gece gözünü kırpmamış, sürekli onları düşünmüştü...

Verdiği sözden dönmek gibi bir adeti olmadığından hemen operasyonun hazırlıklarına başlamıştı. İlk olarak da gizlendikleri yeri değiştirerek buraya gelmişlerdi. Ve şimdilik beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Düşüncelere dalmış, radyodan çıkan garip sesleri duymamıştı, neden sonra yayında bir kesinti oldu ve bir kadın sesi duyuldu. Ardından Baas marşı küçük sığınağı doldurdu.

Gül birden ayağa fırladı.

Malko ölmüş bile olsa, bu intikam için büyük bir fırsattı.

—Ser! diye seslendi.

İki saniye sonra Kürtlerden biri, cebinden ucunda metalik bir kutu bulunan bir zincir çıkararak Iraklı tutsağın üzerinde yere çömel-di.

Zincirin diğer ucunda kelepçe vardı. Ser kelepçeyi adamın sol ayak bileğine taktı. Ve pantolonu yukarı doğru sıyırarak zincirin ucundaki küçük kutuyu bir bantla adamın dizinin üzerinde sabitleştirdi. Bütün iş bir dakika bile sürmemişti. Ser ayağa kalkarak GüPe nazır olduğuna dair bir işaret verdi. Kadın biraz sonra tutsağın yanına geldi.

—Yaşamak istiyor musun? diye sordu.

Adam korkuyla başını salladı.

Gül devam etti:

—Kamyon kullanmayı biliyor musun?

Adam tekrar başını olumlu bir şekilde salladı.

Gül:

—Şimdi kışlaya gidecek ve bir kamyon alıp sokağın başına getireceksin, dedi.

—Baleh diye cevaplandırdı asker, Kürtçe olarak.

Gül kamasını çıkararak adamın ellerindeki ipleri kestikten soma eğilerek siyah kutunun kapağını açtı, ve aletin mekanizmasını çalıştırdı.

—İçinde güçlü bir patlayıcı var. Eğer yanlış bir hareket yaparsan ölürsün. Eğer altı dakika geri gelersen mekanizmayı durdururum.

"Kamyonla birlikte geri gelebilmen için bu süre sana yeter. Haydi daha fazla gecikme".

Asker korku dolu gözlerle ona baktı, ve bir ok gibi fırladı. Gül biraz soma onun kışlanın

bahçesinde kaybolduğunu gördü. Ser'e dönerek:

—Eğer kamyon hareket etmezse, dedi, patlamadan sonraki kargaşadan faydalanarak kaçmalıyız. Hazır olun.

Kürtlerin hepsi ellerinde silahları ayakta bekliyorlardı.

—Başarabilecek mi? diye sordu Ser.

Gül kaşlarını kaldırdı.

—Tabii, dedi.

Planına çok güveniyi du Gül. Uzun süre düşündükten sonra Bakuba'ya yaklaşmak için en güvenilir yolun askeri bir kamyon bulmak olduğuna karar vermişti. Fakat kamyonu Bağdat'ta uzun süre saklamak zor olduğundan, onu operasyona başlamadan hemen önce ele geçirmek gerekiyordu.

Son anda sığmak seçmesinin nedeni de buydu zaten.

Adamları Iraklı askeri bu sebeple beş gün önce yakalamışlardı.

—İşte! diye haykırdı Ser.

Kamyon sokağın başına gelince durdu. Sığınaktan ilk çıkan Gül oldu. Çabucak şoför mahalline bindi.

Şoför yalvarırcasına:

—Çabuk, çabuk çıkarın şunu, dedi.

Gül eğilerek adamın bacağını kaldırdı. Kutunun kapağını açarak kamasının ucuyla bir yere dokundu. Bomba artık zararsız hale gelmişti.

Bu arada diğer Kürtler kamyonu dolmuşlardı. Gül arka tarafa geçerken Ser onun yerini alarak şoförün yanına oturdu. Zira askeri kamyonun bir kadının bulunması hemen şüphe

çekerdi.

Şoförün direksiyonu tutan elleri titremek-
teydi. Ser tabancasını aşağıdan adamın beline
dayadı.

—Haydi yürü bakalım, dedi. Bakuba'ya
gidiyoruz. Yolu ben göstereceğim Çabuk ol
biraz.

Askeri araç yavaşça hareket attı. Arka
taraftaki Gül saatine baktı: **6,35'** ti. Biraz
gecikmişlerdi. Aradaki bezi kaldırarak Ser'e
seslendi.

—Çabuk!

Kamyon biraz sonra Bağdat'ı gerilerde
bırakarak hızla Bakuba'ya doğru yol almaya
başlamıştı.

XVI. BOLUM

iki uçak Kürdistan üstlerinde uçuyor-
lardı. Batıda Irak, doğuda da İran radarlarına
yakalanmamaya çalışıyorlardı. Resmi olarak
uçuşları hiçbir yere bildirilmemişti.

—Yeni Zelandalı Jos Kolner ve Ian Smith,
beşer bin dolarlık avanslarını yola çıkmadan
almışlardı. Geri kalan beş bini de iş bitince
alacaklardı, tabii eğer sağ kalırlarsa.

iki uçak ÜrdünTıava kuvvetlerinin işaretle-
rini taşıyorlardı. Eskiden U.S.A tarafından
hibe edilmiş bir uçak filosunun işaretleriydi
bunlar.

Uçaklar ağızlarına kadar roket ve diğer
silahlarla doluydular. Fakat hepsi iyice gizlen-
mişti.

Ian Smith dizinin üzerindeki bir haritaya
göz atarak sonra saatine baktı. Zaman
yaklaşıyordu. Bağdat'lı tiz sesli bir şarkıcının
şarkısını yayınlayan radyosunun sesini biraz
kıstı. Biraz daha gaz vererek az ilerde uçan
ekip arkadaşına yaklaştı. Ve eliyle işaret etti.
Dinlenme olasılığı yüzünden telsiz kullanmaları
yasaklanmıştı.

Jos Kolner uçağının kanadını hafifçe
yatırdı. Uzun süredir aynı yerde tur atmaktan
sıkılmış, bir an önce hedefe ulaşmak istiyordu.

Ian Smith de aynı düşünceler içindeydi ki,
radyodaki garip sesi duyunca, irkildi, radyoyu
biraz daha açtı. Evet bekledikleri işaretetti bu.

Ağır bir devirde defalarca dinlediği marş yavaş bir devirde çalıyordu. Biraz sonra garip yayın kesildi, bir kadın Arapça bir şey söyledi, ve ardından plak tekrar normal devirde çalmaya başladı. Ian Smith radyoyu kapattı.

Diğer uçağa yetişmek için hafifçe pikeye geçti. Nihayet Jos onu gördü.

Biraz sonra iki uçak hedeflerine yönelmek üzere geri döndü. Ve "Avcılar" dağların hizasında alçalmaya başladılar. Radarlara ve Irak uçaklarına yakalanmamaları gere /ordu. On dakika boyunca Kürdistan'ın çıplak tepelerinde birdirbir oynar gibi uçtular. Hızları saatte 500 km.yi buluyordu.

*
**

Nihayet güneye döndüler. Şimdilik yerden 100 metre yüksekte uçuyorlardı. Henüz gerçek anlamda bir tehlike yoktu. Bağdat'ın yerleşim bölgesini sağ taraflarına alarak ıssız çöl görünümündeki ovaya daldılar. Roket yuvalarının kapaklarını açarak atışa hazır hale getirdiler.

*
**

Ian Smith haritasına bir göz attı. Uç dakikaları kalmıştı. Jos sağ tarafta ondan biraz daha alçakta uçuyordu. O da onun seviyesine indi. Böylesi daha güvenceliydi. Iraklılar artık bundan sonra onları farketmiş olsalar bile engellemek için gecikmiş olacaktı.

Ian, birden Jos'u gözden kaybetti. Aynı anda aynadan bir parıltı gördü. Jos'un uçağı yüksek gerilim hatlarından birine takılarak

infilak etti.

Ian içinden küfretti ona. Sırtı terden sırılsıklam olmuştu. Fakat onun için yapacak hiçbir şey yoktu artık. Bu mesleğin cilvelerinden biriydi. Daha fazla düşünmemek için kendini hedefe konsantre etmeye çalıştı. Nitekim biraz sonra düzlüğün ortasında dikdörtgen bir karaltı gördü: Bakuba hapishanesiydi bu.

Ney seki yeterince roketi vardı, içinden yine Jos'a söylendi. Ve daha sonra onun hedefi olan kuzeydoğu duvarına baktı. Kasları iyice gerilmişti. Biraz daha alçaldı. Hava boşlukları yüzünden uçak çok sarsılıyordu.

Roket kapaklarını son birkez daha kontrol ettikten soma pikeye geçti. Uçak vadide yankılar yapıyordu. Aşağıda sesi duyan bir kaç insan oraya buraya koşuşturmaya başladı.

Beyaz beton duvar giderek yaklaşıyordu, Ian Smith ateşleme kolunu tutarak üzerindeki düğmeye bastı, iki roket arkasında küçük bir ateş izi bırakarak fırladı. Uçak birdenbire burnunu yukarı kaldırarak hızlandı.

iki dakika soma tekrar aynı duvar tarafına inişe geçmeye hazırlanıyordu. Biraz önce açtığı yarık yeterince geniş değildi. Ian Smith bu defa dört roket bırakmaya niyetliydi, iyice alçaldı ve peş peşe iki kez düğmeye bastı, ilk iki roket bahçeye düştü.

Yeni Zelandalı içinden küfretti: Kurtarılmaya çalışılanı öldürebilirdi bu. Üçüncü defa geçerken bu kez 12.7 lik toplardan birini üst üste ateşledi. Artık hedef yoğun bir duman bulutu altında kalmıştı. Dördüncü kez geçmeye gerek yoktu.

Zaten Irak MIG'leri neredeyse gelirlerdi. Kurtulmak için epeyce yolu olduğundan fazla oyalanmamalıydı.

**

Çok alçaktan uçan uçağın gürültüsü Albay Muhlis'in sesinin duyulmasını engellemişti. Malko birden olduğu yerden fırladı ve celladı olanca gücüyle iterek kendini yere attı. Sevinçten haykırmak geliyordu içinden...

Grup halindeki infazlar, şans eseri Victor Rubin'in yanısıra kendi hayatını da kurtarıyordu. Taburenin üzerine çıktığında artık sonunun geldiğine iyice inanmıştı.

Uçak bahçenin hemen üzerinde oldukça alçaktan uçmuştu, bir an pilotun yüzünü bile görmüşlerdi. Ve aynı anda bahçe duvarı beyaz bir toz bulutu altında kalmıştı. Bütün askerler kısa bir şaşkınlıktan sonra silahlarını gökyüzüne kaldırarak ateşe başlamışlardı.

Çoğu yere yatmıştı. Cellat da bunların arasında yerde garip sesler çıkarıyordu.

Albay Muhlis elinde tabancasıyla hâlâ şaşkın şaşkın etrafına bakmıyordu. Bu arada Malko gözetleme kulesindeki askerin yaklaşmakta olan uçağı hedef aldığını gördü.

Bir saniye sonra, bu asker gökyüzüne yalvarıyormuş gibi kollarını açtı ve sonra silahıyla birlikte aşağı düştü.

Bu kez askerlerin hepsi kendilerini yere attılar. Birçoğu ölmüştü. Subaylar her tarafa emir yağıdırıyor, yine bir israil saldırısına maruz kaldıkları için küfrediyorlardı.

Malko toz ve duman bulutu altında sürünerek cellattan uzaklaşmaya başlamıştı.

Patlama sesi kulaklarını sağır edecek derecede güçlüydü. Başını kaldırdığında diğer esirlerin bulunduğu kafesin siyah bir toz bulutu içinde kaldığını gördü. Anlaşılan bombalardan biri çok yakınında patlamış olmalıydı.

Malko kaderin bu cilvesine şaştı.

Biraz sonra ellerinde silahlarla sağa sola ateş açarak bir sürü Kürt duvardaki gedikten içeri dolmaya başlamıştı.

Albay Muhlis'in elindeki 45*lik Colt'undipçiği parladı. Ve aynı anda adam yoğun bir toz bulutu içinde kaldı. Bir bomba ayaklarının dibinde patlamıştı.

Polislerin çoğu idam sehпасının altına saklanmışlar yeni gelenlere ateşle karşılık veriyorlardı. Cellat korkudan şaşırmış, idam sehпalarından birinin üzerine çıkmış, etrafına bakmıyordu. Kürtlerden biri bir çırpıda tahtanın üzerine çıktı ve kendine şaşkın şaşkın bakan adamın göğsüne kamasını sapladı. Adam bir an ayakta sallandıktan sonra cansız yere yuvarlandı.

Kürt daha sonra tahtanın altında gizlenenleri ayaklarından taradı. Elinde makineli hafifçe geriletti onu, fakat aşağıdakiler hareketsiz kalıncaya kadar susturmadı silahını.

Bu arada Malko hâlâ elleri arkadan bağlı bir vaziyette yerde sürünmeye çabalıyordu. Her saniye ölümün soluğunu ensesinde hissediyordu. Kürtler yoğun ateş altında bıraktıkları şaşkın polislerin binalara girmelerini engellemeye çalışıyorlardı.

Birden yanında seken bir kurşunla Malko olduğu yerde kaldı. Böyle bir kaza kurşunuyla ölmek işten bile değildi.

Bu arada gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış iki Iraklı asker ellerindeki silahları bırakıp kollarını havaya kaldırdılar. Bir Kürt askerlere bir şey söyledikten sonra yere çömeltili onları. Askerlerden biri yalvarırcasına Kürdün dizlerine dolandı. Kürt sakın bir şekilde silahını adamın açık ağzının içine doğrulttu ve tetiğe bastı. Adam suratına bir tekme yemiş gibi geri yuvarlandı. Kasketiyle birlikte kafatasından bir parça fırladı yere.

Diğer polis arkadaşının akibetini görünce yalvarır gözlerle Kürde baktı. Ağız açıktı fakat konuşamıyordu. Kürt silahını kemerine yerleştiren asker onu serbest bırakacağını sandı fakat Kürt bu defa eline kamasını aldı ve adamın gömleğini ikiye biçti. Daha sonra da var gücüyle rastgele saplamaya başladı.

Biraz sonra işini bitirmiş, kanlı bıçağı yerde cansız yatan adamın pantolonunda temizliyordu. Bahçede direniş tamamen kırılmıştı. Savaşın sonraki sessizlik çökmüştü etrafa. Malko birden bileklerinde soğuk bir metalin temasını hissetti. Biraz sonra bileklerini bağlayan ip gevşedi. Başını kaldırdığında adamları gibi elinde makineliyle Gül'ü gördü. Kadın gülerek:

—Seni sağ gördüğüme sevindim, dedi.

Gül her zamankigibi sakın görünüyordu.

Fakat henüz açıklama yapacak zaman değildi. Zira son bir grup polis aniden gizlendikleri yerden ateşe başlamışlardı.

Silahlar tekrardan konuştu. Malko ve Gül kendilerini yere attılar. Kürtler biraz sonra bunların da işlerini bitirdiler. Malko birden:

—Aman Tanrım, Rubin! diye haykırdı.

İkinci kafesin etrafını saran duman dağılıncaya içinin yaralı ve ölümlerle dolu olduğunu görmüştü. Hemen yerden kalkarak kafese doğru koştu. Walter Mitchell'in gösterdiği fotoğraftan Victor Rubin'i hemen tanıdı. Adam gözleri kapalı yatıyordu. Arkadan gelen Gül sordu:

—Ölmüş mü?

Malko Amerikalıyı kollarından tuttu. Adam saçları sakalı birbirine karışmış, perişan bir haldeydi. Hafifçe gözlerini araladı. Malko'yu görünce bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı. Malko adamın ağzında tek bir diş olmadığını gördü. Bakuba'daki işkencenin bir sonucuydu bu.

Adam Malko'ya sanki Marslıymış gibi bakıyordu. Güle birlikte koltuk altlarından tutarak kaldırdılar. Kuş kadar hafifti. Malko İngilizce:

—Sizi kurtarmaya geldik, dedi.

Adam anlamamış gibiydi.

Gül bu arada arkaya dönerek kuvvetli bir ıslık çaldı. Bu toplanma işaretiydi, iki Kürt dışında bütün adamlar biraz sonra yanındaydılar.

—Araba birazdan gelir, dedi Kara Panter. Çabuk olun.

Adamlar arkalarındaki izleri de silmek için rastgele ateş ederek açılan gediğe doğru koşmaya başladılar. Gül de büyük adımlarla koşuyordu. Malko Rubin'in koluna girmiş güçlkle ilerleyebiliyordu.

Hapishane duvarını aştıklarında Ser'i ve şoförü kamyonun yanında bekler buldular. Ser, diğerleri kamyonun arkasına doluşurken

askerin kepini başından aldı, ve adamı arkasından biraz itti. Asker birden boş bulunduğundan yere kapaklandı. Ser adamın yerden kalkmasına fırsat vermeden sırtını makineliyle taradı. Asker bir an hareketsiz kaldıktan sonra cansız yığıldı.

Gül tedbir olarak herkesi kamyonun arkasında yere uzandırmıştı. Malko önce kendinden geçmiş vaziyetteki Rubin'i yere yatırdı. Sonra kendisi de yanına uzandı. Biraz sonra kamyon yola koyuldu. Bakuba'dan hızla uzaklaşıyorlardı. Gül bu arada Malko'ya olup bitenleri, kamyonu nasıl çaldıklarını bir çırpıda anlattı.

—Saklanacağımız köye kadar uzun bir yolculuk yapacağız, dedi.

Malko kendinde tartışacak gücü bulamıyordu. Cemal'in cansız vücudu geldi gözlerinin önüne. Sonra birden yanında inleyen sese çevirdi başını. Boynundan derin bir yara almış bir Kürttü bu.

—Bu yolculuğa dayanamayacak, dedi Gül. Acısını bir an öncedindirmeli.

Kamyon arkasında büyük bir toz bulutu bırakarak toprak yolda hızla ilerliyordu.

**

Mısır'ın üzerinde uçarken Ian Smith bir daha İran'ı göremeyeceğini anladı. Zira 6 Mig peşindeydi. Üçü hemen üzerinde, diğerleri de kanat hizasında idiler. Ateş açmadıklarından Ian amaçlarının zorunlu iniş yaptırmak olduğunu anlamıştı.

Yeni Zelandalı gülümsedi. Bu mesleğin de bir şerefi vardı kuşkusuz. Irak'taki bir

hapishane hücrelerini gözlerinde canlandırmaya çalıştı. Kimsenin arayıp sormayacağı ve ömür boyu kurtulamayacağı bir mahzen.

Birden sağa keskin bir dönüş yaptı. Kendinden daha keskin manevra yapma yeteneğine sahip Mig'ler bir ara gözden kayboldular. Ian Smith bir an telsizi düşündü fakat bunu kullanması kesinlikle yasaklanmıştı. Üstelik Iraklıların da bunu duyacağı kesindi.

Birden Mig'lerden birini tekrar peşinde gördü. Uçak bu kez daha hızlı yaklaşıyordu. Ian'ın dünya gözüyle son gördüğü şey arkasındaki uçağın önünden çıkan ve peşinde kırmızı izler bırakan küçük siyah nesnelerdi.

Bir saniye sonra Ian Smith'in uçağı korkunç bir patlamayla infilak etti. Pilot ve uçağı parçalar halinde çölün üzerinde geniş bir alana yayıldı.

**

Uzaklardan hapishanenin sireni duyuluyordu.

Bir kilometre ilerde kamyon Musul yoluna saparak hızlandı. Sağ tarafta yoldan epeyce içerilerde kırmızı damlı küçük evleriyle köyler gözüktüyordu. Biraz ilerde de yol şehir merkezine ve güneye olmak üzere ikiye ayrılıyordu.

Birden kamyon yavaşlamaya başladı.

—Barikat diye haykırdı. Gül.

Bağdat'ın her çıkışında bulunan türden bir barikattı bu. Bir grup asker yanlarında Rus yapısı bir tanksavar ve sivri çubuklarla yolu kapatmışlardı.

Gül aceleyle adamlarına bir şeyler söyledi. Kürtler hemen silahlarını hazırlayıp tetikte beklemeye başladılar.

Biraz sonra kamyon gıcırdayan fren sesiyle barikata elli metre kala durdu. Kürtlerden biri elindeki makineliyi bırakarak hemen aşağı atladı. Üzerindeki kıyafetle masum bir sivil andırıyordu. Yere iner inmez arkadaşlarından biri kamyonunda bulunan eski bir bisikleti uzattı ona.

Kürt basit, bir otostopçu gibi bisikletine atlayarak barikata yöneldi.

Silahlarını doğrultmuş olan Iraklılar gelene bakıyorlardı.

Kürt onların yanına ulaşınca askerlerden bazıları etrafını çevirdi. Malko el hareketlerinden Kürtten izin belgelerini göstermesini istediklerini anladı. Kürt olumlu bir şekilde başını salladıktan sonra bisikletini tanksavara dayadı.

Sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti.

Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Patlamamnyarattığı şokla kamyonbile sarsıldı. Duman kaybolduğunda bisiklet ve yanındaki-lerden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yolun kenarındaki kulübedenolanlarızleyen iki asker hemen dışarı fırladılar. Fakat aynı anda kamyonundan daha önce aşağı atlamış olan iki Kürt silahlarıyla iki askeri taradılar.

iki dakika sonra kamyon saatte 100 km hızla tekrar yola koyuldu.

Malko yanındaki yaralı Kürde baktı. Artık inlemiyordu, ölmüştü. Victor Rubin ise gözlerini faltası gibi açmış ölüye bakıyordu.

Ağzı açık şok geçiriyordu Amerikalı.

Malko içinden küfretti. Iraklılar birazdan tepelerinde biterlerdi. Her dakikaları sayılıydı artık.

Biraz sonra kamyon teklemeye başladı. Ve kısa bir yol aldıktan sonra durdu. Motorun sesi de birden kesildi.

. Aracın önünden beyaz bir duman yükselmek-
teydi. "Radyatör" dedi Gül. Ne yazık ki kamyonunda da bir damla su yoktu ve en yakın garaj Bağdat'taydı.

Gül öfkeyle söylenmeye başladığı sırada biraz ilerde yolun kenarında iki öküzün çektiği saman yüklü bir araba belirdi. 12 yaşlarında bir kız çocuğu öküzlerin yanında yürüyordu. Gül'ün bir şeyler söylemesi üzerine Kürtlerden biri aşağı atladı. Çocuk elinde silahlı adamı görünce bir çığlık atarak geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Kürt makineliyi çocuğa doğru yöneltince Gül bağırdı. Kürt bir an durakladıktan sonra silahını indirerek çocuğun peşinden koşmaya başladı.

Biraz sonra kızı saçlarından yakaladı. Daha sonra Kürdün havaya kalkan elinde parlak bir şey görüldü. El hemen aşağı indi. Ardından tiz bir çığlık işitildi.

Malko korku dolu bir sesle:

—Niçin öldürdü? diye sordu.

Gül sakın bir ifadeyle ona baktı.

—Bizi ihbar edebilirdi, bir Araptı o.

işini tamamlayan Kürt cesedi bacaklarından tutmuş yaklaşıyordu.

Kara Panter aşağı atladı, bir şeyler söyledi. Adamlaröküz arabasınadoğru koşarak silahla-

rını samanların arasında sakladılar. Daha sonra büyük bir çatalla kendilerine de saklanmak için yer hazırladılar.

Biraz sonra öküz arabası eski masum havasına bürünmüştü. Küçük kızın cansız vücudu da samanların arasındaydı. Geride, kamyonun arka tarafındaki öhtkürt kalmıştı.

Gül elinde silahı ateşlemeye her an hazır bir şekilde Maiko'nun yanına uzandı. Kadın başını hafifçe kaldırarak ilerlerde bir yeri Malko'ya işaret ederek:

—Eğer gece olmadan oraya varabilirsek kurtulmuş sayılırız, dedi.

—Ya sonra? diye sordu Malko.

—Görürsün.

Malko taşlı zemin üzerinde ilerleyen arabanın ritmik sallantısına bıraktı kendini. Altlarındaki yol güneş altında parılıyordu. Victor Rubin, yanında ölen Kürdün görüntüsünü hafızasından silememiş, hâlâ geçirdiği şokun etkisi altında Malko'ya hiçbir şey sormadan söylenilenleri aynen uyguluyordu.

Birden kulakları sağır eden gürültüsüyle iki Mig göründü ufuktan. Uçaklar hemen üstlerinden geçerek biraz ilerde terkettikleri kamyonu doğru pikeye geçtiler.

Biraz sonra bir patlama duyuldu. Kamyonun bulunduğu yerden büyük bir alev yükseldi.

—Tam zamanında terketmişiz, dedi Gül gülerek.

Uçaklar daha sonra kuzeye doğru ilerleyerek gözden kayboldular.

Gül Malko'dan tarafa döndü.

—Eğer, dedi, bu akşam sağ kalabilirsek seninle sevişmek istiyorum.

XVII. BÖLÜM

Malko kuzeye nasıl ulaşacaklarını düşünüyordu. Bakuba saldırısından sonra, bütün yollarda didik didik arama yapıldığından emindi. Iraklılar operasyonu Kürtlerin gerçekleştirdiğini anlamış olmalıydılar. Bu yüzden Kerkük ve Süleymaniye yolları kapatılmıştı.

Gül elindeki silahı bırakarak ceketinin önünü açtı.

—Bak, dedi Malko'ya, yaram tamamen iyileşti.

Sonra elini alarak yaranın üzerinde dolaştırdı. Malko kızın göğüslerini okşadı. Gül hafifçe iç geçirdi.

Malko da onu arzu ediyordu. Fakat üniforması hâlâ Cemal'in son halini hatırlatıyordu.

—Cemal benim yerime öldü, dedi kadına.

Bir çırpıda nasıl yakalandıklarını anlattı. Kürdün gözleri yaşardı.

—Memnundum ondan, dedi kadın. Parayı ve lüks hayatı çok severdi. Yarı yarıya hem onlardan hem bizdendi. Sayende bizden biri olarak öldü. Bir kahraman olan dedesinin ruhu sızlamayacak. Ve uzun süre Kürdistan'da, Ağa Cemal Talani'nin bir arkadaşını kurtarmak için, kendi hayatını severek verdiği anlatılacak.

—Ama artık bir ölü o, dedi Malko.

Gül başını salladı.

—Hayır, Kürdistan'da kahramanlar hiçbir zaman ölmez. Kürtler varoldukça Cemal Talani adını taşıyan bir tüfek düşmanları hep öldürecektir.

Garip bir ülkeydi burası. Malko yine de Bakuba'da bıraktıkları Cemal'i düşünmekten kendini alamıyordu. Iraklıların yine de büyük bir zevkle işkence edecekleri vücudu geldi gözünün önüne...

Az sonra asker dolu bir ciple karşılaştılar. Askerler arabayı farketmediler bile. Kürt yine de saygıyla selam verdi. Cip geçip gitti.

Yavaş yavaş hedeflerine yaklaşıyorlardı. Malko bitkin bir halde kendinden geçti.

*

**

Gözlerini açtığı anda üzerine eğilmiş olan Gül'ü gördü. Kirişlere asılmış gaz lambasıyla aydınlatılmış bir tahıl ambarındaydılar. Victor Rubin ve diğer Kürtler ortalıkta görünmüyorlardı. Etraf tam bir sessizlik içindeydi.

—Bir süre sonra kuzeye yola çıkıyoruz, dedi Gül. iyi misin? Haydi bir şeyler yiyelim.

Kadın buğday ununa bulanmış bir parça et uzattı. Malko açlıktan ölmek üzereydi. Hemen etten bir parça kopardı. Nefisti.

—Nedir bu? diye sordu.

Gül gülererek:

—Kürt kebabı, dedi.

Yiyip içtikten sonra uzun süresessızkaldılar.

—Neredeyiz? diye sordu Malko.

—Dostların yanında.

Gül içkisini bir yudumda bitirdikten sonra saçlarını sıkın bandı çözdü ve gömleğinin

düğmelerini açmaya başladı. Bir dakika kadar sonra tamamen çıplaktı. Silahı hâlâ yanındaydı. Samanların üzerine uzandı ve Malko'ya işaret etti.

—Haydi gel.

Tartışmaya gerek yoktu. Kadın bacaklarını açmış davetkâr bakışlarla onu bekliyordu.

Malko bir haftalık hücre hayatı ve sort anda ipten kurtulmanın verdiği gerginliği unutmaya çalışarak zevk dünyasına doğru yaklaştı.

Az sonra kadın zevkin doruğuna ulaşmıştı.

—Sanırım senden bir çocuğum olur, diye fısıldadı. Senin gibi kuvvetli ve kahraman olmasını isterim.

Gül Kürtçe bir şeyler söyledi. Bunlar muhtemelen aşk dolu kelimelerdi. Neden sonra kadın ayağa kalkarak üniformasını giydi. Eliyle Malko'ya işaret etti.

—Gel, dedi kuzeye nasıl gideceğimizi göstermek istiyorum sana.

Gül başka bir ambara giden kapıyı açtı. Süleymaniye plakalı eski bir kamyon vardı.

—Bak, dedi kamyonun kasasına çıkarak.

Malko kamyonun kasasının üzerindeki örtünün altına bakınca şaşırdı. Kasaağzına kadar su doluydu. Malko elini soktu. Kaygan bir şey olduğunu farkettiler.

—Bu da neyin nesi? diye sordu.

Kürt bir kahkaha atarak örtüyü kıvırdı.

—Kuzeye bunun içinde gideceğiz. Kamyon güvenilir bir dostumuza aittir. Haftada iki kez Bağdat'a balık götürür.

"Bağdat'ta yenen balıklar Dicle'den değil kuzeydeki ırmaklardan sağlanıyor. Ama Kürdistan'da. soğutuculu kamyonlar olmadığından

balık ticareti yapanlar bu yolu buldular. Kamyon kasalarını su sızıntısını önlemek için katranla iyice sıvıyorlar. Sonra suyla doldurup balıkları canlı canlı taşıyorlar.

—Ama biz balık değiliz, dedi Malko.

Gül sırttı.

—Bizim için hazırlanmış özel yerler var.

Bir merdiven dayayarak kasanın içine girdiler. Suyun üzerinde, rahatça uzanabilecekleri tahtalar vardı.

—Bunlara uzanacağız, dedi Gül. Yalnızca kontrol esnasında suya girmemiz gerekecek.

Malko mide bulandırıcı suya baktı. Balıkların kokusu korkunçtu.

—Nasıl hava alacağız?

Kürt suya batırılmış olan siyah bir bezle iyici sarmalanmış bir boruyu gösterdi. Elini suya daldırarak ahtapota benzeyen boruyu çıkardı. Boru biraz aşağıda on, on beş kola ayrılarak birkaç kişinin aynı anda nefes alabilmesini sağlıyordu.

—İnşallah kontroller uzun sürmez, dedi Malko.

—Şafakla birlikte yola çıkıyoruz, dedi Gül. Geceleyin Kerkük yolunda yolculuk yapmaya izin vermiyorlar.

*

**

Malko pis sudan bir yudum yuttu. Ciğerlerinin patlayacağını sandı bir an. Dişle-riyle boruyu iyice sıktı ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Bu kontrol ötekilere nazaran daha kısa süreceğe benziyordu.

Nargile sistemi bayağı işe yarıyordu. Fakat pis su içinde geçen her saniye insanı çıldırtmak

için bire birdi. Malko, Gül, Rubin ve diğer Kürtlerle birlikte su dolu kasanın dibine uzanmıştı, bağlandıkları ağır bir kaya dipte durmalarını sağlıyordu. Fakat Victor Rubin güçsüz olduğundan suyun dibinde durmaya dayanamayarak yüzeye çıkmıştı.

Neyseki hiçbir görevli henüz akıledip de örtüyü kaldırmamıştı. Kürtler her ihtimale karşı plastik içindeki silahlarını yanlarına almışlardı.

Az sonra kamyon tekrar durdu. Gül Rubin'e nargileyi nasıl kullanacağını tekrar gösterdi. Bu yedinci kontroldü.

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Malko en ufak bir hareketten kaçınıyordu. Suyun üzerinde oluşabilecek en ufak bir hava kabarcığı bile sonları demekti. Şoför ilk defa bu kadar sıkı bir kontrol olduğunu söylüyordu. Her duruşta Iraklılar kamyonun altına bakıyorlar, kanepelerin altlarını didik didik arıyorlardı. Şoförün izin belgesini satır satır inceliyorlardı. Neyseki her şey kurallara uygundu. Suyun içindekiler dışında...

Yalnızca bir kere askerlerden biri unutulmuş bir balık olabileceğini söyleyerek arkaya bakmak istedi. Amacı bedava bir akşam yemeğiydi.

*

Fakat şoför biraz parayla bu sorunu halletti.

Kamyon tekrar yola koyuldu. Hareket halinde arkadakilerin durumu daha da feciydi. Malko yüze kadar sayarak kendini kayaya bağlayan ipi çözdü. Yavaşça omuzlarına kadar yüzeye çıktı ve örtüyü hafifçe aralayarak etrafa baktı. İssiz bir yolda ilerliyorlardı.

Az sonra diğerleri de teker teker yüzeye

çıktılar. Victor Rubin öksürdü, sonra arkasına dayanarak kustu. Gücünün sonuna gelmekteydi. Sorgulaması boyunca tam 17 kilo vermişti. İran sınırına bir an önce ulaşmalıydılar. Aksi halde adamcağız dayanamayacaktı. Hapiste işkenceyle öldürülen karısından her bahsedişinde hıçkırarak ağlamaya başlıyordu.

Malko ateşi iyice yükselmiş gibi titriyordu. Geceden önce sudan çıkmamak düşüncesi korkunçtu. Kürtler başları suyun dışında dizlerinin üzerine çömelmişlerdi. Hiç konuşmuyorlardı. Malko biraz olsun ısınmak için sigara yakmayı denedi. Fakat mosmor olmuş dudakları titriyordu. Gül de hiç konuşmuyordu. Islanmış üniforması vücudunun tüm hatlarını belirginleştirmişti.

—Daha ne kadar .var? diye sordu Gül'e. Kadın omuz silkti.

—Bu yapılacak kontrollere bağlı, dedi. Süleymaniye'ye 100 kilometre var. Ondan sonra yürüyerek devam edeceğiz. Belki katır da bulabiliriz.

Malko su olmasın da ne olursa olsun, diye düşündü. Aynı anda şoför iki defa kasaya vurdu. Metalik ses tehlike işaretiydi. Kürtler hemen suya daldı. Malko da onları izledi. Victor Rubin de son bir güçle suya daldı.

Kamyon yavaşlayarak durdu. Bu defa kontrol kısa sürdü. Sudakiler tam yüzeye çıkmaya hazırlanıyorlardı ki, metalik ses tekrar duyuldu. Yine tehlike vardı.

Malko başını Victor Rubin'den tarafa çevirdi. Adam nargileyi bırakmış, yüzeye çıkmaya hazırlanıyordu ki, Malko ona kımıldamamasını bildirdi. Amerikalı debelendi. Çık-

mak istiyordu. Su o kadar pisti ki, Malko uzağında olmamasına rağmen adamı zor seçebiliyordu. Elini uzatıp onu tuttu, diğer eliyle de kendi nargilesini ona uzattı.

Soruşturma on dakika sürdü. Malko'ya bu dakikalar saatler gibi geldi. Nargileyi mümkün olduğu kadar az aldı Rubin'den. Araba tekrar yola koyuldu. Fakat birden fren yaparak durdu. Malko boş bulunarak kenara yuvarlandı. Ama hareketsiz bekledi. Neden sonra tekrar yola çıktılar. Biraz sonra tekrar metalik bir ses duyuldu. "Tehlike geçti" işaretiydi bu.

Herkes tekrar yukarı çıktı. Rubin Malko'ya dönerek:

—Beni bırakın, diye fısıldadı. Devam edemeyeceğim, çok yorgunum. Yalvarırım bırakın beni, hepimizi tehlikeye atmak istemiyorum.

Malko adamı biraz olsun sakinleştirebilmek için bir maşrapaya biraz pirinç rakısı koydu. Aslında fazla suyla karıştırılarak içilen bu içki, bir ölüyü bile yerinden fırlatabilecek kadar sertti.

Nitekim Amerikalı henüz birkaç yudum almıştı ki, yanakları kıpkırmızı oldu. Hemen ardından da kustu.

—Çok az bir yolumuz kaldı, dedi Gül. En fazla bir saat. Önümüzde başka barikat olduğunu sanmıyorum. Artık eve gelmiş sayılırız.

Yavaş yavaş güneş batmaktaydı. Kamyon yine hızla yola devam ediyordu. Kürtler artık kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Yüzlerinde belirgin bir neşe görünüyordu.

Virajı döndüklerinde beliren birtakım

karaltılar görünce kamyon aniden durdu. Malko suya dalmaya hazırlanırken Gül sırtarak durdurdu onu. Biraz sonra üstlerindeki örtü aralandı. Haki renkte gömleği ve belinde sıkı bir kemerle tutturulmuş bol şalvarı ve beyaz türbamyyla Molla Barzani aşiretinden bir adam belirdi.

—İşte erkek kardeşim, diye haykırdı Gül. Kurtulduk.

Kamyon içindekiler inince tekrar yola koyuldu. Gül ve kardeşi Razan kucaklaştılar. Diğer Kürtler karanlıkta kayboldular. İlerde bir ağaca bağlanmış bir sürü katır vardı. Silahları üzerine yüklediler.

Victor Rubin kamyondan iner inmez kendini kaybetmişti. Gül'ün emriyle iki Kürt onun üzerindikileri çıkartarak kuru kıyafetler giydirdiler. Malko da az soma üzerindikileri atıp temiz bir üniforma giymişti.

Bir yamaçta iyice gizlenmiş olan kulübe, yolun yüz metre ilersindeydi. Biraz ötede yamaçları karlı Zagros Dağları yükselmekteydi. Bu dağlar İran ve Irak'ı birbirinden ayırıyordu.

—Bir bölümünü gece geçeceğiz, dedi Gül. Şu an Iraklılar'ın sık sık baskın yaptıkları bir bölgede bulunuyoruz. Zaman kaybetmemeliyiz. Eğer bir aksilik çıkmazsa iki gün sonra İran sınırına ulaşırız.

Malko içinden Gül'ü kucaklamak istedi. Olanaksız gibi görünen bu görevi onun sayesinde başarmıştı. Hayatını ona ve birkaç Kürde borçluydu.

Bir saat sonra bir şeyler atıştırıp tekrar yola

koyulmuşlardı. Zifiri karanlıkta daracık bir patikada dağın yamacına tırmanıyorlardı.

Gül hemen Maiko'nun arkasında yürüyordu. Victor Rubin ise bir katırın sırtında her şeyden habersiz uyumaktaydı.

Monoton ve son derece tehlikeli yürüyüş büyük bir sessizlik içinde sürüyordu. Birden yuvarlanan bir taşla irkildiler.

Gül başım gökyüzüne kaldırmış kayan bir yıldızı işaret ediyordu.

—Birinin ruhu daha gitti... dedi.

Kürtler her insanın gökyüzünde bir yıldız olduğuna inanıyorlardı. O yıldız kayarken sahibi olan insan da ölüyordu.

Nihayet gökyüzü kızışmaya başladığı sırada, bir köye vardılar. Karanlıktan önlerine elinde Çek yapısı bir makineli olan bir adam çıktı. Beş dakika sonra hep birlikte bir çadıra kendilerine sunulan pirinç pilavını yiyorlardı.

Malko tekrar uykuya dalmadan önce Victor Rubin'i pilavdan alması için zorladı.

—En büyük üssümüz Galale'nin girişindeyiz diye açıkladı Gül. Fakat bombardıman yüzünden yalnızca geceleyin yaşayabiliyoruz. Gel şimdi dinlen.

Kadın onu kolundan tutarak başka bir çadıra götürdü. Az sonra ikisi de giyinik olarak yere uzandılar ve uykuya daldılar.

**

Iraklılardan alınan Land-Rover, ıssız çölde farlarını yakmış hızla yol alıyordu. Migler pek uzakta ohnamaşıydılar. Yolculuğun son aşamasındaydılar. Malko ve Victor Rubin kısa bir süre soma İran'da olacaklardı. Arabayı Gül

kullanıyordu. Adamlardan biri arkada mavze-riyledizlerinin üzerinde etrafa bakmıyordu.

Galale'de Malko bir ilah gibi karşılandı. Bunun nedeni aşirete sağlamış olduğu silahlarla hapishane macerasıydı. Cemal'in babasıyla da tanışmıştı. Adam sanki oğlunun ölümüne sebep olduğunu bilmiyormuşçasına içtenlikle elini sıkıyordu. Ne garip bir halktı bunlar! Buna karşılık Gül'ün tavırları çok tuhaflaşıyordu. Victor Rubin'le her an şakalaşmasına rağmen Malko'yla hemen hemen hiç konuşmuyordu.

Land-Rover bir tepeye gelince Gül yavaşladı ve durduktan sonra kontağı kapattı. Biraz ileride adını yaratıcısı olan İngiliz'den alan Hamilton Karayolu uzanıyordu.

—Burada bekleyeceğiz, dedi Gül, iranlılar henüz gelmemişler.

Cipten indi. Malko onu izledi. Victor Rubin adamlardan birinin omuzuna yaslanmış uyuyordu. Malko serin hava yüzünden titredi, iki bin metre yüksekteydiler. Gül oturmak üzere ilerideki kayaya yöneldi. Malko da peşi sıra gitti.

—Siz Kürtler için ne yapabilirim? diye sordu.

Kadın gözlerini onunkilere dikti.

—Burada kal.

—Ama...

Kadın birden Malko'nun boynuna atıldı. Üzüntüsünü daha fazla saklayamayacaktı.

—Lütfen gitme, diye yalvardı Eğer kalırsan bir prens gibi yaşarsın. Kabilem seni başkan seçer. Cesaretli ve beceriklisin. Bütün aradıklarını özelliklere sahipsin. Yıldızlarımız kayana kadar seninle sevişir ve Araplarla savaşıyoruz.

. Malko boğazına bir şeyler düğümlenmiş gibi oldu. Gül onun cevabını bekliyordu.

—Kalamam, dedi Malko yavaş yavaş. Seni ve Kürdistan'ı hiçbir zaman unutmayacağım. Hayatımı sizlere borçluyum...

Kadın birden geri itti onu ve öfkeyle ayağa kalktı.

—Evet hayatını kurtardım, diye gürledi. Ve bu hayat artık bana ait. Eğer kalmazsan seni öldürürüm.

Malko bunu yapacağına emindi, zira kızın elindeki silah kendisine yöneltilmişti ve Gül'ün parmağı tetiğin üzerindeydi. Malko kıpırdamadı. Biraz sonra Gül silahı yere indirdi.

—Her şeyi Tanrı'ya bırakacağım. Eğer sınırı geçene kadar bir yıldız kayarsa seni öldürecekim.

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Malko doğan güneşe baktı. Gül'ü düşüncesinden caydıramayacağını biliyordu.

Gül Land-Rover'a binerek motoru çalıştırdı. Malko onun yanına oturdu. Tekrar yola koyuldular.

Dağa dolambaçlı yoldan yarım saatte çıkabildiler. Az ileride çok önceden terkedilmiş bir İran telsiz binası vardı. Motor sesini duyunca birçok Kürt coşku dolu hareketlerle onlara doğru koşmaya başladı.

—Kürdistan burada bitiyor, diye mırıldandı Gül.

Bu söz hem tehdit hem de üzüntü doluydu. Aynı anda Malko'nun yaşamının da devamı hakkında hüküm bildiriyordu.

Land-Rover'ın farları biraz sonrabir engeli

aydınlattı: İran sınırı. Gül 10 metre kala dördü. Bu sırada sınırın diğer tarafındaki başka bir aracın ışıkları yandı. CIA, İran Güvenliği'ne olayı bildirmiş ve gelecek olanların karşılanması için izin almıştı.

Malko Victor Rubin'i uyandırdıktan sonra aşağı indi. Arkadaki Kürt kıpırdamamıştı. Fakat Gül biraz bekledi, sonra, o da indi. Victor Rubin, Gül'e elini uzatarak teşekkür etti.

Gül daha sonra başını gökyüzüne kaldırdı. Malko yavaşça yanma geldi.

—Allahısmarladık, Gül.

Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu Malko. Kürdün gözleri bir an Malko'nunkilerle karşılaştı. Sonsuz bir melankoli içindeydi bu gözler. Kız sonra tekrar başını yukarı kaldırdı.

—Güle güle, dedi.

Malko durdu, sonra yavaşça geri dönerek sınıra doğru yürümeye başladı. Biraz ileride İran Güvenliği'nden iki görevlini bekliyordu Malko yavaş yavaş ağarmakta olan gökyüzüne baktı. Yıldızlar hâlâ net bir şekilde görülmekteydi. Gül'ün hemen arkasında cipin önünde beklediğini biliyordu.

Sınıra bir metre kalmıştı ki Malko ufuk çizgisine doğru bir yıldızın kaydığını, bir saniye sonra kaybolduğunu gördü. Birden sırtındaki bütün sinirler gerildi ve olduğu yerde durdu kaldı. Vücudu beyninin isteklerine uymuyor ihanet ediyordu. Yere atmalıyım kendimi diye düşünmesine rağmen kımıldayamıyordu. Aslında bu kadar yakın mesafeden Gül, nerede olursa olsun onu kolaylıkla vurabilirdi.

Victor Rubin sınıra ^gelince geri döndü ve

vlalko'ya:

—Ne yapıyorsunuz kuzum? dedi. Gelsenize.

Malko, bekliyordu. Birden Cemal'in sözlerini hatırladı. "Bir Kürt asla sırtından vurmaz seni". Birden rahatladı ve yürümeye başladı ama iki adım sonra durdu, yavaşça geri döndü. Cipin farlarının önünde Gül'ün silüetini gördü. Silahı kalçasının hizasında ucu yere doğruydı. Yüzündeki ifade görülmüyordu.

Victor Rubin tekrar seslendi.

—Ne bekliyorsunuz orada?

Malko içinden yirmiye kadar saydı, Gül kıpırdamadı bile. Sonra sol elini yavaşça kaldırarak Malko'ya el salladı.

Malko başıyla selamladıktan sonra geriye seslendi:

—Geliyorum.

Gül, sınırın diğer tarafındaki cip gözden kayboluncaya kadar olduğu yerde kaldı. Daha sonra geri dönüp Land-Rover'a bindiğinde yaşla dolu gözlerini saklamaya çalışarak motoru çalıştırdı ve son bir kez daha Malko'nun arkasından bakarak geri döndü.